

ДЖЕЙН АРЧЪР

НЕПОКОРНА
СТРАСТ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ДЖЕЙН АРЧЪР НЕПОКОРНА СТРАСТ

Превод: Радослав Христов

chitanka.info

Александра Кларк, богата наследница, притежаваща корабна компания, се заклева, че няма да позволи на нито един мъж да ѝ заповядва и избягва от дома си и от своето минало. Непреклонната красавица се впуска в далечно пътуване.

Съдбата я захвърля в бушуващ ураган... и мъжествените обятия на капитан Джейк Джермън. Бурната страст на двамата влюбени ги понася от романтичните брегове на Бахамските острови, през екзотичния Ню Орлиънс, към едно ранчо в Дивия запад. Накрая Джейк и Александра се предават пред дивата страст на една любов, която не може да бъде отхвърлена.

ПРОЛОГ

I.

Луната светеше ярко в тъмното небе, разпръсвайки нежната си, сребриста светлина над мрачния среднощен Ню Йорк. За началото на април нощта беше необичайно студена. Плътно загърнати в палтата си, хората бързаха по улиците, нетърпеливи да привършат работата си и да се потопят в топлата сигурност на своите домове. Бързаха дори онези, които не ги очакваше топъл и уютен дом, тъй като беше нощ на дълбоки сенки, на свирещ вятър, на неясен шепот. Силният тропот на конските копита по заоблените павета сякаш караше животните да бързат по пътя си, изпускайки през ноздрите си кълбета студена пара, като тиктакането на секундната стрелка, която неумолимо се приближава към някакъв финал.

Но в задушната, задимена библиотека, в скромния дом на Стентън Луис, не забелязваха нито надигация се вятър, нито хапещия студ. Ако четиримата мъже, седнали вътре, изобщо можеха да чувстват нещо, то беше, че нощта напълно подхожда на техните собствени студени, бурни чувства.

— Предлагам да убием Олаф Торсен и колкото по-бързо, толкова по-добре — горчиво заяви Стентън Луис, като се отдръпна от прозореца и закрачи през тясната, прекалено гореща, отрупана с книги стая.

— Но ние се опитахме да го избегнем, Стен — каза Уинчел Кларк, подръпвайки елегантно подрязаните си, отгледани с търпение бакенбарди, като се обърна към мъжа, който по-скоро можеше да му бъде син, отколкото племенник.

— Вижте, повтарям ви, че или трябва да убием този човек, или ще се лишим от състоянието, а аз нямам ни най-малко намерение да губя тези пари. Чаках твърде дълго — продължи Стен, като се намести в поскърцащото кожено кресло.

— Е, ние дадохме на Александра всички шансове да сключи добър брак, който би задоволил всички и, честно казано, не разбирам защо отхвърли нашите момчета — намеси се Уилтън Кларк и смукна

от скъпата си пура, мислейки за своя хубав, двадесет и четиригодишен син.

— Проклето момиче! — възкликна Уилям Кларк. — Разбирам я. Напълно прилича на баща си. Това са пак тези проклети гордост и инат, присъщи на всички Кларк. Никой не можеше да заповядва на Александър Кларк, нито някой може да заповяда на Александра.

— Това е самата истина — намеси се Уинчел. — Никога няма да забравя как Александър отиде на бала на Мейджи, сдържан колкото си щете, все едно че беше собственик на проклетото място. Хвърли един поглед към Дейдре Мейджи и тръгна право към нея — каза той, а лицето му стана мъртвешки бледо, щом спомените му го върнаха назад в годините.

Уилтън изпъшка, изживявайки също омразния спомен.

— Отиде първи при нея — продължи Уинчел, — пусна своята самоуверена усмивка и се наду като пуяк. Никога не ходеше нормално.

— Никога, по дяволите! — съгласи се Уилтън и така удари с ръка по полираната дървена маса, че от отдавна забравените върху нея книги се вдигна малък облак прах.

— Отиде право при Дейдре Мейджи, все едно че не я ухажвахме от месеци и все едно, че не беше отсъствал години и й каза „Ти си най-красивото момиче тук и ще се ожения за тебе.“ — завърши Уинчел и изневиделица се задави.

Докато кашлицата му отекуваше в стаята, Уилтън и Уилям се спогледаха, а в погледа им се четеше колко са ядосани от случката отпреди двадесет години, защото не само тя беше подхранвала през годините омразата им към Александър Кларк.

Той беше наследил семейната корабна фирма. А тях само ги приемаха на работа във фирмата. И всичко само защото бащата на Александър, като първороден син, беше наследил фирмата преди техния баща, роден след него. Несправедливостта все още ги възпламеняваше. А Дейдре Мейджи, красивата дъщеря на съдружника на фирмата, им беше открадната от Александър. Ожени се за нея, нанасяйки им обида за вечни времена, не само защото тя беше най-съвършената, най-желаната жена, която познаваха, а и защото тя беше ключът към равнопоставения контрол над корабната компания — компанията, която би трябвало да им принадлежи. Ако само Дейдре беше избрала тях. Ако само...

— Никога не успях да разбера какво намери Дейдре у него — промърмори потъналият в мисли Уинчел, като наруши гневното мълчание, надвиснало в стаята.

— Тя заслужаваше нещо по-добро — обяви Уилям.

— Беше толкова красива — добави с копнеж Уилтън. — Не се е раждала друга толкова съвършено красива и сладка жена.

Стен Луис търпеливо слушаше изпълнените със самосъжаление реплики на чичовците си, но накрая му омръзна. Трябваше да се тревожат за настоящето. Реши да прекрати спомените на старците за изгубената любов и възможности.

— Съвършената Дейдре има един очевиден недостатък — сухо подметна Стен и се ухили подигравателно. Тримата трепнаха и обърнаха главите си към него, без да могат да повярват на това богохулство. Стен се усмихна самодоволно и миг по-късно избухна, раздразнен от слепотата им. — Била е ирландка! Баща ѝ е бил ирландец! Дейдре е била ирландка! Всички са били ирландци!

Тримата мъже, приковали погледи в лицето на Стен, най-сетне си признаха истината — истина, която биха предпочели да пренебрегнат — и кимнаха в нямо съгласие. След това Стен продължи:

— И в кръвта на дъщеря ѝ също има струя ирландска кръв, широка една миля. Добавете към нея гордостта и ината на семейство Кларк и, господа, пред вас е проблемът, големият проблем — проблем, наречен Александра Кларк — заяви хладно и аналитично Стен, доволен, че най-сетне ги е върнал към действителния проблем, а студените му сиви очи се забиваха в старците като свредел.

Уилтън тъжно поклати глава.

— Надявах се, че ще прилича на майка си, че ще е сладка като нея и ще направи точно онова, което поискаме от нея...

— Наистина мисля, че имате погрешна представа за отдавна починалата Дейдре — прекъсна го Стен, твърдо решен да не позволи темата на разговора отново да се върне към предполагаемо ангелския характер на Дейдре. — В края на краищата, тя се е омъжила за човека, когото сте мразили и ако е бил дори наполовина толкова лош, колкото го изкарвате, трябва да е имала доста кураж — жестоко се разсмя Стен.

— Никога не сме твърдели, че ѝ е липсвала смелост — наежи се Уинчел.

— Разбира се, че не ѝ е липсвала — бързо се съгласи Уилям.

— Тя беше толкова мила, че не можа да нарани Александър Кларк, като му откаже — добави Уилтън, кимайки енергично с глава, сякаш искаше наистина да повярва в думите си.

— Точно така. Вероятно нямаше да остане дълго с него, ако бракът им беше продължил повече време — заяви Уинчел, като повтори измислицата, с която бе утешавал сам себе си толкова дълго.

— Да, скоро щеше да научи за непочтените му действия — потвърди Уилям.

Стен обърна поглед, към тавана в пълно отчаяние, защото осъзна, че отново му се бяха изплъзнали, а старческите им умове бяха поели по пътеките на спомените. А темата беше все същата, която беше слушал толкова често през тридесет и деветгодишния си живот. Имаше план — план, който щеше да поправи всичките им предполагаеми грешки и да върне компанията отново под контрола им. Но старците сякаш не можеха да правят нищо друго, освен да скърбят за отдавна изгубената Дейдре. Всъщност те никога не бяха се проявявали като хора на действието. Нищо чудно, че Дейдре Мейджи беше предпочела енергичния, прогресивен Александър Кларк, мислеше си Стен, докато стържещите гласове продължаваха да бръмчат.

— Той, разбира се, уби Дейдре — гневно каза Уинчел. — Никога не беше доволен от състоянието на нещата. Винаги разстройваше всички, включително и компанията.

— Той настоя да го придружи при изпитанията на онзи негов нов шантав кораб — додаде Уилтън, като от възбуда отхапа края на пурата си и гневно го изплю в огъня.

— Нямахме нужда от никакви нови кораби. Старите си бяха съвсем добри. В крайна сметка били са достатъчно добри за бащите ни. Щом Александър е искал нови кораби, можел е да поръча да ги построят като добрите, изпитани кораби — сериозно добави Уилям, присъединявайки се към утешителния гняв за отдавна отминалите събития, които не можеха да бъдат променени.

— И така, той я уби. Всички потънаха с онзи глупав кораб — убиец — продължи Уинчел.

— Съжалявам само, че единственото им дете не беше с тях — добави Уилям, а помръкналият му поглед неочаквано заблестя от злоба при мисълта за Александра.

Стен нетърпеливо се възползва от споменаването ѝ и се опита отново да ги насочи към деловата част.

— Да, откакто те умряха, с нея имаме само неприятности. Тогава трябваше да поемете контрола на компанията. И можехте да я направите ваша, ако хитрият Александър Кларк не беше се досетил да вкара всичко във фондация за Александра, неговата мила дъщеря — свирепо добави той. — И от осемнадесет години вие се сражавате с Олаф Торсен — побърза да добави Стен, докато все още владееше вниманието им. — Единственият човек, на когото Александър повери дъщеря си и компанията. Единствената личност, на която Александър възложи да управлява фондацията и да брани дъщеря му, докато навърши крехката двадесет и една годишна възраст. И този морски капитан се оказа адски противник, нали, господо? — хладно добави Стен, поръсвайки със сол техните стари рани, за да държи умовете им нащрек.

— Господа — продължи Стен меко и сговорчиво, — помнете, че времето ни изтече. Александра Кларк скоро ще навърши двадесет и една години. На трети август, 1867 година, само след четири месеца, тя ще бъде на двадесет и една. Двадесет и една! Искахме да я омъжим за наш човек, преди да достигне пълнолетие. Торсен е неин съветник и защитник прекалено дълго, и все в наш ущърб. Съгласете се с мен и той никога повече няма да я съветва. Тогава ще трябва да се обърне към нас. Ще убия Торсен — прошепна дрезгаво той, — при това с удоволствие.

— Но — немощно каза Уинчел, — как можем да сме сигурни, че ще задвижиш нещата в наша полза, когато... когато...

— Аз съм ваш племенник. Сигурно не сте забравили — заговорнически се разсмя той. — Винаги съм бил един от вас. Освен това се нуждая от помощта ви при управлението на компанията — добави Стен, като снижи глас, опитвайки се да убеди чичовците си, че желанията му не са опасни за тях. — Във всеки случай, дадохте ѝ възможност, нали? — побутна ги още по-близо до съгласието Стен.

— Дадохме ѝ всички възможности за щастлив живот, за дълъг живот с деца. А ако се беше съгласила, и Торсен можеше да остане край нея, както винаги е бил — рече Уилям, сякаш лично беше положил всички усилия да направи щастлива Александра.

— Наистина се опитахме — присъедини се към него Уилтън. — Нима не отидохме тримата при Александра и не ѝ казахме, че може да се омъжи, за когото пожелае от нашите синове? Всички те са приблизително на нейната възраст, добре образовани, добре облечени, всичките са хубави, млади мъже. Всяка друга млада дама в Ню Йорк би горяла от нетърпение да се омъжи за всеки един от тях, но и те чакаха Александра така, както ние тримата някога чакахме Дейдре.

— Да — съгласи се Уинчел. — Можеше да направи своя избор — изпусна дим от пурата си и пушекът се закълби край него. — Но тя се държа съвсем неблагоприятно, дори се разстрои и заяви, че няма да се омъжи за никой от тях. Всъщност дори се оплака, че ѝ пречим да си намери подходящ кандидат, като не ѝ позволяваме да организира първия си бал. Представяте ли си! Какво нахалство! Каква неблагоприятност!

Стен се задави. Най-сетне ги беше хванал на въдицата си.

— Е — започна той, — всичко, което казахте, е вярно, господа. Готови ли сте да поправите грешките и да направите онова, което е най-добро за вас и за компанията?

— Винаги сме правили онова, което е най-доброто за компанията — раздражено отвърна Уинчел.

— Разбира се, господа, винаги сте правили точно това — бързо се съгласи Стен, за да успокои накърнената им гордост. — А аз последвах планове ви за женитбата на Александра за някой от вашите синове, но тя ги отхвърли, дори след убедителните ви намеци за продължителното здраве на Торсен.

— Не мога да я разбера. Просто не мога — промърмори Уинчел, като подръпна брадата си, а образите на Александра и на майка ѝ, Дейдре, се смесиха в ума му.

— А сега, всички ли помните сделката ни? — попита Стен. — Ще се ожения за малката наследница — и за да има някакви други причини, освен парите, Стен добави за себе си представата за Александра, която го очаква в брачното ложе. — Да, ще се ожения за Александра, след като се освободя от Торсен, а тази отговорност поемам изцяло върху себе си. Всичко, което искам, е съгласието ви, че след като се ожения за Александра, ще споделя контрола ви върху компанията. — Стен обходи с твърд, настойчив поглед всеки един от

тях, като внимателно пропусна останала част от плана си, а именно — евентуално да поеме цялото управление.

В стаята настъпи мълчание. Всеки един от старците потъна в своите мисли, но всеки реши за себе си онова, към което Стен умело ги беше насочил — че контролът върху компанията трябва да бъде спечелен на всяка цена. Не трябваше да позволяват на Александра Кларк да се омъжва извън фамилията.

Три чифта мрачни очи започнаха да се проясняват, докато накрая заблестяха злобно и загледаха със съгласие Стен. Решението беше взето. Можеше да го прочете по лицата им.

— Е, господа? — попита той, подтиквайки ги към окончателно, явно съгласие.

Всяка една глава кимна утвърдително и всеки глас се съгласи.

Стен неочаквано се изправи, излъчвайки гневна енергия и готовност за действия.

— Компанията най-сетне ще бъде наша... ваша — увери ги Стен. — Оставете подробностите на мене. Каквото и да се случи, правете се на изненадани. Аз поемам грижата за Торсен и Александра, но вие също трябва да изиграте ролите си.

Старците отново кимнаха, желаейки най-сетне да приключат с формалностите, за да могат отново да се върнат към обсъждането на достойнствата и красотата на съвършената Дейдре Мейджи, като напълно забравиха, че тя е майка на Александра, чиято съдба току-що оставиха в ръцете на алчния Стентън Луис.

— Тогава преминаваме към дела. И то скоро — безмилостно обеща Стен, а по вените му се разля изгарящо нетърпение, щом почувства, че жаждата му за богатство, за мощ и за притежание на красивата Александра Кларк скоро ще бъде напълно задоволена.

II.

Александра Кларк нервно кръстосваше всекидневната на втория етаж и нетърпеливо очакваше завръщането на стария си приятел Олаф Торсен. Той закъсняваше от следобедната си разходка и Александра изпитваше безкрайно притеснение. Щом не се завърна навреме, тя се качи на втория етаж, така че да може да поглежда за познатата фигура, приближаваща се с ленива походка по улицата, но тя все още не се появяваше.

Искрено се безпокоеше за Олаф. Напоследък тримата ѝ втори братовчеди — Уилям, Уинчел и Уилтън Кларк, отправяха зле прикрити заплахи към стария човек, които не можеше да отмине със свиване на рамене, както правеше Олаф, или поне да се престори, че не се тревожи.

Олаф я беше съветвал да се омъжи само за човек, когото обича. Едва издържаше да бъде в една стая с послушните, надути младоци, които тримата братовчеди ѝ представиха като подходящи кандидати за женитба. Да се омъжи за тях — как ли пък не!

Да, безпокоеше се за Олаф. Беше се присмял на предложението ѝ някой да го придружава през цялото време. За своите седемдесет години Олаф беше силен, здрав като бик и едва ли би позволил да го ударят.

Къде ли се губеше Олаф? Вече закъсняваше. Дръпна завесите и погледна през прозореца, сърцето ѝ странно подскочи при вида на тълпата, която се събираше на близкото кръстовище — точно там, където Олаф обикновено пресичаше улицата, завръщайки се у дома. Паниката я сграбчи, но не можеше да повярва, че сцената, която виждаше, има нещо общо с Олаф. За всичко бяха виновни нервите ѝ. Напоследък бяха толкова обтегнати.

Въпреки това, с изкривено от болка лице, Александра пусна завесата, изтича бързо в стаята си, грабна пелерината си и се спусна надолу по стълбите към входната врата на дома си. По-късно не можеше да си спомни как е стигнала до насъбралата се тълпа на улицата, помнеше само отчаяното биене на сърцето си и настойчивото

желание да бъде при тези хора, за да се убеди сама, че с Олаф не се е случило нещастие.

Тълпата продължаваше да се събира. Разбута ги грубо, като се опитваше да достигне центъра на кръга. Щом забелязаха бледото ѝ лице и отнесеня ѝ поглед, които явно показваха, че има нещо общо със случилото се, хората се отдръпнаха встрани и ѝ направиха път да мине. Най-накрая Александра отмести и последния човек, който препречваше пътя ѝ, и в гърлото ѝ се надигна тих стон при вида на онова, което някак си очакваше, че ще види, но до последния момент не искаше да го признае пред себе си.

— Олаф — тя коленичи край превитото тяло, покрито с прах и кал. — Олаф, толкова съжалявам. Грешката е моя — каза тя задавано, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. Взе главата му в скута си и за първи път забеляза, че е стар, изглежда изморен, а също така и смъртен.

— Александра... — дрезгаво прошепна той.

Александра отмахна назад косите му и започна да го милва по слепоочията, като се приведе по-близо до лицето му.

— Александра, трябва да избягаш. Не се бави. Те или ще убият и теб, или ще те принудят да се омъжиш за някой от тях. Пази се от Стен... Луис. Той е много опасен — прошепна Олаф, след което слабо се закашля. С всяка секунда лицето му ставаше все по-сиво, но въпреки това Александра не искаше да повярва, че ще я напусне. Та той беше всичко, което имаше, всичко, което някога бе имала.

— Обичах те като моя внучка, както моя внук, когото никога не съм виждал. Върви, Алекс, върви в Ню Орлиънс. Намери дъщеря ми, внука ми. Може би те ще успеят да ти помогнат. Върви, докато все още можеш. Скрий се от фамилията, поне докато навършиш пълнолетие — слабо промълви той с трескаво блестящи очи.

Едва го виждаше, защото сълзите премрежваха погледа ѝ, но знаеше, че винаги ще чува думите му.

— Обещай ми, обещавай ми, че ще отидеш! Още сега. Върви в Ню Орлиънс и намери семейството ми. Кажи им, че винаги съм ги обичал и че съм бил... един стар глупак.

— Не! Не, Олаф, никога не си бил глупав, а аз... аз обещавам всичко, само не ме напускай.

— Не чакай погребението ми, Алекс. Върви още сега. Избягай докато все още можеш, преди те да са те впримчили и да са направили от теб една от тях. Докажи, че си дъщеря на баща си. Докажи... — искаше да продължи той, но дъхът му като че ли замря, а очите му потъмняха и погледът му бавно започна да гасне. След това се отпусна безжизнен в ръцете ѝ. Александра го прегърна и се разрида от мъка.

При все че сърцето ѝ беше като парче лед, умът ѝ гореше от думите му. Бяха убили Олаф, бяха го убили, за да се доберат до управлението, мислеше си тя. Е, щеше да им покаже. Щеше да отиде. Щеше да избяга в Ню Орлиънс. Щом в последните мигове от живота си Олаф я беше помолил да му обещае нещо, нямаше сила на този свят, която да ѝ попречи да не изпълни обещанието си.

И все пак, как щеше да открие тези, които никога не беше виждала, които бяха напуснали Ню Йорк преди двадесет и пет години? Но трябваше да ги намери. Беше обещала. И се радваше, че Олаф най-сетне беше простил на дъщеря се, че се е оженила за южняк и го е последвала в Луизиана. Веднъж Олаф ѝ беше разказал как неговата единствена дъщеря, Елинър, се влюбила в Джермън, един джентълмен от Юга, от Луизиана, докато той бил по работа в Ню Йорк. Оженили се почти веднага, макар Олаф да не одобрил избора ѝ. Но те били толкова влюбени един в друг, че нищо не можело да попречи на щастието им или на решението им да бъдат заедно, докато един ден Джермън получил известие от плантацията си в Луизиана, че баща му е болен. Налагало се спешно да се върне в къщи. Боял се, че Елинър не трябва да пътува, защото била бременна, така че тя се съгласила да остане в Ню Йорк при баща си, докато се роди бебето. Тогава съпругът ѝ щял да дойде и да ги отведе в плантацията си, близо до Ню Орлиънс.

Елинър смело приела раздялата, като се утешавала с мисли за тяхното дете и за съвместното им бъдещето. Преместила се при баща си и зачакала вест от Джермън. Но вест все не идвала, нито пък получавала отговори на собствените си писма. Минало известно време и се родило бебето — син, но все още нямало вест от съпруга ѝ в Луизиана. Олаф я съветвал да забрави мъжа, който я изоставил. Най-накрая тя била толкова отчаяна, че след един спор с Олаф избягала в Луизиана, за да търси съпруга си, когото обичала, като взела и сина им Джейкъб със себе си. Олаф никога повече не чул за тях, а гордостта му не позволила да ги потърси.

И сега, след всичките тези години, след кървавата Гражданска война, дали все още бяха живи? Дали ще успее да ги открие? Александра притисна тялото на Олаф по-близо към себе си, като си мислеше, че щом той поиска от нея да отиде при тях, да ги открие, значи тя трябва да го направи. И смъртта на Олаф нямаше да остане ненаказана. Щеше да си отмъсти. Щеше...

Изведнъж нечии силни ръце дръпнаха Александра нагоре. Тя се обърна бързо и очите ѝ проблеснаха заплашително.

— Стентън Луис? — изненадано рече тя. — Какво правиш тук? — виждайки го до себе си, Александра изведнъж си припомни думите на Олаф за този странен, студен човек — опасен и безсърдечен. Наистина би трябвало да се пази от него, но всъщност тя никога не му беше вярвала.

— Идвах да те видя, Александра, когато забелязах вълнението на улицата. Дойдох да предложа услугите си, но открих теб. И Олаф — бавно добави той с равнодушен глас.

Александра го погледна несигурно. Отговорът му беше твърде спокоен, твърде уместен. Не му вярваше.

— Олаф... Не знам... — започна тя, усещайки как сълзите ѝ пресъхват, а тялото ѝ се вцепенява. Вече не се чувстваше топла и енергична, а студена и безжизнена, като Олаф. Но въпреки това имаше мисия и трябваше да бъде много внимателна, много предпазлива, ако искаше да я изпълни успешно.

— Ще те отведа у вас, Александра. Не трябва да стоиш тук на улицата, с всички тези хора. Щастие е за тебе, че минавах наблизко.

— Но Олаф...

— Ще се погрижа за всичко необходимо. А ти не можеш да направиш нищо повече — властно рече той, като я издърпа от Олаф, извън кръга от зяпачи, към каретата си.

— Но какво се случи? Не видях...

— Не си ли видяла какво се е случило? — бързо попита той.

Александра помисли, че в гласа му прозвучаха нотки на изненада и задоволство, но не беше сигурна. Спряха до каретата му и продължиха да разговарят.

— По-добре, че не си видяла, Александра. Прегази го една преминаваща карета.

— О, не! Те ли ти казаха.

— Някои от хората са били свидетели. Кочияшът не спрял, дори не се върнал да помогне. Никога няма да разберем кой е бил.

— Не — неопределено рече тя и вече не се съмняваше, че приятелят ѝ е бил убит от нейното собствено семейство.

Стен Луис помогна на Александра да се качи в каретата, след което сам скочи до нея. Изминаха късото разстояние до дома ѝ мълчаливо. Подаде ѝ ръка и бързо я преведе по няколкото стъпала към голямата и разкошна къща — демонстрация на богатството на собствениците, което Александра считаше за съвсем излишно. След като я придружи до слабо осветената гостна и я настани на едно малко канапе, той позвъни на прислугата. Александра вътрешно не беше съгласна с това, че той се разпореждаше в дома ѝ, но остана безмълвна.

Скоро прислужницата се завърна с две питиета, поставени върху тежък сребърен поднос. Стен ги взе, приближи се към Александра и седна до нея на канапето. Прислужницата дискретно затвори вратата, като ги остави сами.

— Ето, Александра, изпий това — тихо каза той, като ѝ подаде чашата.

— Наистина не искам...

— Изпий го. Имаш нужда.

Александра взе кристалната чаша и само докосна течността с устни. Пареше. Бренди! Отпи още малко. Подейства ѝ затоплящо и успокояващо. Започна да идва на себе си, но дори брeндитo не можеше да стопи леда в сърцето ѝ.

— А сега, Александра... — заговори Стен, като се наклони към нея.

Александра вдигна очи и изненадано видя лицето му съвсем близо до своето. Сивите му очи излъчваха такава сила, каквато тя не си беше представяла за възможна. Дръпна се назад, без да може да познае в това лице Стен Луис.

— Александра — започна отново той, — няма нужда да се безпокоиш за Олаф. Ще се погрижа за погребението. Вече не е нужно да се безпокоиш за нищо.

Александра отклони погледа си, а сърцето ѝ затупа бързо. Знаеше, че ще каже още нещо и не искаше да слуша тези думи. Интуитивно никога не беше вярвала на Стен, никога, дори преди Олаф

да ѝ разкаже за него — че е незаконен син на Селест, сестрата на братовчедите Кларк; как тя е била изнасилена на четиринадесет години; как неговото раждане бе убило младата му майка.

При тези обстоятелства семейство Кларк беше избрало компромисно решение и даде на детето моминското фамилно име на баба му — Луис. Но Стен винаги беше пренебрегван, презиран, принуден да се бори за положението си и непрекъснато да доказва на какво е способен, за да компенсира ниското си обществено положение, за разлика от много други хора. Работеше повече от другите, учеше по-бързо, издигаше се по-бързо на постове в компанията, докато накрая стана дясната ръка на Олаф при управлението на фирмата. И все пак, макар Олаф да разбираше какво движи Стен и го кара да полага такива изключителни усилия, морският капитан винаги усещаше в него нещо обезпокоително и нечестно, което се таеше зад съзнателното трудолюбие и работливост на Стен. И Александра го беше почувствала още като малко момиче. Може би сивите му очи бяха прекалено настойчиви? Дали тогава не бяха я гледали така внимателно, както сега?

Понечи да стане, но неочаквано се оказа в плен на желязната хватка на ръката му. Погледна към нея, след това вдигна очи към решителното му лице. Беше странно лице, без бръчки, с гладката бледа кожа, плътно изпъната върху издадената структура на костите. Единственият белег на възрастта беше сребристоривата коса, тук-таме прошарена с естествения ѝ пясъчен цвят. Откакто го помнеше, косата му имаше този сребристопясъчен цвят, който в съчетание с пронизващите сиви очи му придаваше вид на вълк.

— Моля те, Луис, ръката ме боли — тихо каза тя.

— Съжалявам, Александра. Не исках да те нараня — рече той и отпусна пръстите, макар да остави ръката си върху нейната. — Искам само да ти помогна, както винаги съм се опитвал. Моментът не е най-подходящ да обсъждаме онова, което възнамерявам да ти кажа, но липсата на време налага този разговор.

— О! — възкликна тя, едва ли разбирайки, че е казала нещо.

— Ще се погрижа до три дни погребението да е приключило, Александра. След четири дни ще сме женени.

— Какво? — рязко издърпа ръката си. — Да не си луд? Не! Сто пъти не! — изкрещя тя със стиснати юмруци, като го гледаше с

яростен поглед.

— Не ме отхвърляй толкова бързо, Александра — продължи Стен, без да показва, че е забелязал гнева ѝ, а гласът му прозвуча приспивно, успокоително, докато я наблюдаваше как стои срещу него, с гърди, които се повдигаха и спускаха от вълнение. Не можа да потисне представата за нежната ѝ, топла плът, когато най-сетне легнеше до него.

— Да не те отхвърлям ли? Отказвам ти, сега и завинаги! Махай се от дома ми — изсъска тя, а очите ѝ блеснаха от ярост.

„Господи, та тя е красива!“ — помисли си той, а на глас заяви:

— Знам какво се е случило между теб и момчетата на братовчедите Кларк. Не те обвинявам, че не си пожелала да се омъжиш за някой от тях, но твой съпруг трябва да бъде само член на фамилията. Знаеш го много добре. От мен ще излезе добър съпруг, Александра. Не съм толкова стар, че да не мога да те направя щастлива и ще бъда нежен към теб, ако ми позволиш. Няма да се налага да се безпокоиш за нещо. Аз ще се грижа за всичко. Не би могла да желаеш по-добър съпруг, а аз реших, че ще те имам, още когато беше дете. Разбирам те напълно. Мога да те направя щастлива.

— Ти си планирал цялата тази история, нали — по типичния за теб студен, пресметлив начин? — попита тя, започвайки да прозира истината.

Стентън се засмя дрезгаво.

— Бих направил всичко, за да те имам, Александра, и най-сетне моят миг настъпи. Нямах избор, скъпа.

Александра прекоси няколко пъти стаята, като се опитваше да се успокои дотолкова, че да измисли как да се отърве от присъствието му. Най-накрая се обърна към него:

— Мистър Луис, дори да се оженим, не е редно да се венчаем още на следващия ден след погребението на Олаф.

— Наричай ме Стен. По-подходящо е, защото скоро ще ти бъда съпруг. Слуховете ще затихнат. И без това не ме безпокоят.

— Няма да бъдеш мой съпруг нито като Стен, нито като мистър Луис — гневно извика Александра, като тропна с крак по скъпия вносен килим.

Стен се усмихна самодоволно, приближи се към нея и постави ръце на раменете ѝ. Александра се опита да се измъкне, но той

безмилостно стегна хватката си. Прехапа устната си, разярена от увереността му.

— За тебе аз съм единствен, Александра. Другите са твърде млади, за да те оценят, а освен това не ти давам право на избор. Ще се омъжиш за мен след четири дни.

Стен наклони лицето си към нея, но тя го отблъсна, изпаднала в отчаяние от затягащата се прегръдка.

— Грещиш, мистър Луис. Нямах никакви права върху мен и няма да успееш да ме принудиш да се омъжа за теб.

— Не ме заплашвай, Александра. Не ме принуждавай да те нараня. Ще те имам по един или друг начин — дрезгаво каза той и притисна устните си към нейните.

Александра стегна устни, без да отговаря на целувката му, като несъзнателно стисна с отчаяна сила челюстите си. Почувства, че се задушаваше и в ума ѝ се стрелна мисълта за бягството. Не би могла да отплува с някой от корабите на компанията. Трябваше да наеме отнякъде малка шхуна, която да я отведе надолу покрай брега, към Ню Орлиънс. Малък съд, който не би могъл да бъде проследен, за какъвто Луис дори не би си помислил. Трябваше да изтегли пари от банката, да опакова дрехите си, да наеме шхуната. И то за три дни. Но можеше да бъде направено. Трябваше да бъде направено!

Смутен и раздразнен, Стен Луис най-сетне отдели лицето си от нейното, а очите му светнаха заплашително. Отдалечи скованото ѝ тяло от своето.

— Знам, че не си толкова студена, Александра, макар и да си неопитна. Може би просто трябва да бъдеш научена. Ще се радвам аз да съм ти учителят — каза той, а сребристите му очи похотливо заблестяха. — Би ли искала още сега да вземеш първия урок?

При тези думи и намека, който съдържаха, Александра усети, че я заливат вълни на ярост и отвращение. Зашлеви го с цялата си сила. С удоволствие видя как белите следи от пръстите ѝ бавно започват да почервеняват. След това срещна очите му — очи на бесен вълк и отстъпи назад, за първи път истински изплашена. Във вида му вече нямаше нищо човешко, докато погледът му похотливо се плъзгаше по тялото ѝ. Усмихна се, оголвайки зъбите си и рече:

— Постъпи много глупаво, Александра. Предполагам, че сега ще трябва да ти предам нещо повече от първи урок. Аз съм твоят господар

и ще се научиш да ми се подчиняваш изцяло, без значение какви са чувствата ти. И никога, никога вече не ме удрай. Може би няма да успея да се овладеея, както днес, и мога сериозно да нараня хубавото ти тяло. Но всъщност ние все още не знаем колко прекрасно е то, нали?

Сега Александра не се отдръпна, твърдо решена да не му показва страха си.

— Ти си луд. Напълно побъркан. Махай се от дома ми и никога вече да не си стъпил тук!

Стен се изсмя, а гласът му прозвуча като вълчи вой. Рязко се завъртя на пети. Тя недоверчиво го изгледа как бързо прекосява стаята и спира пред вратата. Ключът се превъртя в бравата, а звукът сякаш изпълни цялата стая. Александра се почувства безпомощна — усещане, което не бе изпитвала досега. Това чувство я отвращаваше, а той — дори още повече.

С усмихнато лице като озъбен вълк, той се обърна и тръгна към нея. Александра се втурна и посегна към шнура на звънеца. Слугите щяха да се отзоват на повикването ѝ. Но Стен я изпревари и попречи на отчаяния ѝ зов за помощ.

— А сега, Александра, струва ми се, че не гориш от желание да получиш първия си урок. Не искаш ли да научиш нещо ново?

Тя се загърчи в ръцете му, опитвайки се да се измъкне и замята глава на всички страни.

— Не можеш да направиш това. Махай се оттук! Пусни ме, звяр такъв!

Но яростта ѝ като че ли го възбуждаше още повече, сякаш опитомяваше дива котка, а не си играеше с питомно котенце. Сграбчи ръцете ѝ в желязна хватка с едната си ръка, а с другата дръпна косите ѝ. Златисточервените къдрици се разпиляха надолу по раменете, падайки тежко чак до бедрата ѝ. Очите му просветнаха, щом втренчи в тях замаяния си поглед, докато ръката му се скри под гъстата коса. Александра се опита да го ритне, но се спъна в полата си, изгуби равновесие и политна към него, подпирайки се на гърдите му.

— Така е по-добре, мила — каза той с глух глас, заравяйки лице в гъстата ѝ, разкошна коса.

— Пусни ме, чудовище такова! — изкрещя тя, опитвайки се да се отскубне от него, защото топлината на тялото му сякаш опари голата кожа през дрехите ѝ. Самата му близост беше задушаваша, омразна.

— Никога няма да те пусна, Александра. Ти си моя и аз ще те убедя в това още сега — веднъж и завинаги. А след това наистина ще бъдеш моя, изцяло моя.

— Не! Не, мраза тя! — изкрещя тя безпомощно в ръцете му, но продължи да се бери с всички сили. Блъскаше го, риташе го, докато най-сетне и двамата изгубиха равновесие и тежко се строполиха на пода. Опита да се претърколи встрани от него, като се мятеше яростно, но той се тръшна върху нея, като издърпа ръцете ѝ над главата. Остана прикована под него, неспособна да избяга, но все още продължаваше да се мята и да се гърчи безпомощно под него.

— Спри, Александра! — гневно заповяда той, а лицето му се превърна в сурова маска на страстта и решителността. — Не мърдай.

— Не! Никога! — извика тя, като мятеше главата си.

В стаята прозвуча силна плесница. Лицето на Александра пламна от болка там, където Стен я беше зашлевил с цялата си сила. Загледа го вцепенена, чувствайки се сякаш отделена от тялото си, докато сивите му триумфиращи очи похотливо се местеха по тялото ѝ. Нямахше нужда повече да държи ръцете ѝ, тъй като след съкрушителния удар Александра не можеше да помръдне.

Разкъса корсажа ѝ и пълните ѝ, съблазнителни гърди се разкриха напълно. Наведе се задъхано над нея, а дишането му се учести. Диво сграбчи гърдите ѝ в шепи и ги стисна жестоко, преди гладно да ги покрие с устата си.

Зашеметената Александра чувстваше как в безумието си хапе със зъби внезапно напрегналите се зърна. Сякаш сънуваше кошмар, в който беше само зрител. Не беше възможно да ѝ се случи такова нещо.

След това Стен се спусна още по-надолу, като разкъса полата и фустите, които му пречеха, и ги метна през стаята. Сега само ризата ѝ прикриваше голотата ѝ. Разкъса и нея и започна да се задъхва, докато ръцете му шареха по голото ѝ тяло, опипваха го, стискаха, изследваха всяка извивка и вдлъбнатинка по него. Не оставяше нито едно място недокоснато.

Александра потрепери механично, все още зашеметена от удара му, докато мъжките ръце за първи път се допираха до нежното ѝ, девствено тяло.

В гърлото му се надигна приглушено ръмжене, щом грубо разтвори краката ѝ, притискайки ги настрани с колене. Като дивак,

като прегладнял звяр сграбчи бедрата ѝ и грубо ги дръпна нагоре. Обхвана мекотата ѝ с устата си, опипа я с устните ѝ и изведнъж вмъкна език във влажната ѝ топлина.

Александра изпъшка, установявайки, че все още може да чувства. Дори прекалено силно. Отвратена, яростна, изплашена, тя се опита да го отблъсне, но тялото ѝ вече не се подчиняваше на командите на разума ѝ.

Изведнъж той се отдръпна, повдигна тялото си над нейното и замря само за секунда, преди да потопи твърдата си, пулсираща мъжественост в нейната мекота. За миг дъхът на Александра секна. След това силно изстена. Сребристосивите очи на Стен, потъмнели от желание, се впиха в зелените ѝ очи, сякаш искаха да я хипнотизират, докато горещият му, твърд член се притискаше настойчиво към нейната девственост, сякаш търсеше потвърждение. Стен ѝ се усмихна злобно, доволен от себе си и каза:

— Виждаш ли, Александра, вече ми принадлежиш.

След това се гмурна дълбоко, разкъсвайки естествената ѝ защита, за да я направи жена. Александра изпищя от болка. Стен покри устата ѝ с устни и вмъкна езика си, запълвайки я цялата. С няколко бързи, но все пак яростни движения, Стен изля семето си в Александра, оставяйки по този начин дълбока следа в нея.

Изправи се и бързо закопча панталоните си. Александра остана да лежи почти агонизираща на пода на салона, отвратена от това, което току-що се беше случило в собствения ѝ дом. И от Стен Луис, сам той заченат при изнасилването на майка си. Как можа да го стори!

Нямаше сили дори да покрие голотата си. Лежеше безжизнена, без чувства, като че ли той ѝ бе отнел нещо повече от девствеността — като че ли беше похитил душата ѝ.

— Виждаш ли, мила, наистина си моя — заяви Стен. — Надявам се, че следващият ми урок ще бъде приет по-разумно, но винаги помни кой е господарят в семейството. Знай, че ще получи това, което искам от тебе, ако се наложи дори със сила!

— Махай се — слабо прошепна Александра.

— Скоро ще се махна, любима моя Александра. Твоето тяло е дори по-хубаво, отколкото можех да си представя. Никога няма да позволя на друг мъж да го докосне.

При тези думи Александра опита да се покрие, но кракът му грубо затисна ръката ѝ. Изстена от болка.

— Не още, красавице моя. Не съм ти се нагледал.

— Моля те, върви си. Просто ме остави сама — рече Александра, Чувствайки как студът, започнал със смъртта на Олаф, прониква в цялото ѝ тяло.

— А сега ме изслушай. Изслушай ме внимателно! Ще се оженим на другия ден след погребението на Олаф Торсен, защото няма друг почтен мъж, който би се омъжил за тебе. Всички биха очаквали и биха търсили девственица. А ти, мила, вече не си.

— Махай се! Махай се, животно такава — просъска тя, надигайки се леко, щом силата и гневът ѝ започнаха да се завръщат.

— Сега си тръгвам, щом искаш — иронично се усмихна той, — но помни, че си моя, Александра, и никога не го забравяй.

При тези думи той пресече стаята, отключи вратата и тихо я затвори след себе си.

Александра нещастно се сви върху килима, но сълзите на облекчението не идваха. Вече не можеше да плаче, не можеше да чувства нищо. От студения ѝ гняв се роди решителност.

— Не, Стентън Луис — каза си тя на глас, — все още не познаваш жена си. Няма да бъда твоя, нито сега, нито в бъдеще! Никога няма да се омъжа за тебе, нито за някой друг мъж! Не и по този начин.

ЧАСТ ПЪРВА
ДЪЛБОКОТО СИНЬО МОРЕ

ПЪРВА ГЛАВА

Александра Кларк седеше сгушена в малката си каюта на борда на миризливата рибарска шхуна „Шарлот“. Гледаше как мъждукащата газена лампа се полюшва от движението на кораба и се чудеше дали кошмарът, който беше преживяла през последните няколко дни, се е случил в действителност.

С някакво странно хладнокръвие, породено от смъртта на Олаф и изнасилването ѝ от Стен, тя реши проблемите по пътуването безпристрастно и удачно. Хитроумно успя да изтегли голяма сума от банката, след което се зае с търсенето на транспорт до Ню Орлиънс. Не беше лесно, особено за толкова кратко време, но за нейна изненада братовчедите ѝ и Стен Луис не я следяха, както беше очаквала. Отдаваше го единствено на това, че те сигурно си мислеха, че тя няма да стори нищо, преди да е минало погребението, изцяло отдадена на скръбта си, а след това щеше да бъде твърде късно да направи каквото и да било. Но сърцето ѝ беше сякаш окаменяло. Не можеше да скърби за стария си приятел, но можеше и беше длъжна да изпълни даденото обещание.

За нещастие трябваше да бърза и това я принуди да наеме тази ужасна малка рибарска шхуна, но нямаше как да купи билет за редовния параход. Наложил се да плати на неприятния капитан Съли голяма сума, за да го убеди да направи този извънреден рейс до Ню Орлиънс. От самото начало капитанът предизвикваше у нея неясно безпокойство, но Александра пренебрегна подозренията си, подчинена единствено на желанието си да се измъкне от Ню Йорк. А сега ѝ се искаше да беше обърнала повече внимание на усещанията си.

От момента на пристигането ѝ на кея започнаха неприятностите. Капитан Съли настояваше, че носи прекалено много багаж. Тя възрази, че му е платила щедро да превози нея и вещите ѝ. Най-накрая капитан Съли взе Александра и куфарите ѝ на борда, но след дълги спорове, мърморене и клетви. Каютата ѝ едва стигаше за нея самата, камо ли за багажа ѝ. Наложил се да се задоволи само с един куфар в каютата си — този с парите и личните ѝ принадлежности. Останалият ѝ багаж бе

струпан върху палубата на шхуната и тя сериозно се съмняваше, че някога ще успее да премахне отвратителната миризма на риба, с която се беше напоил. Но беше готова да се примири дори с това, ако не беше самият капитан.

След като отплаваха надолу покрай брега и слънцето изгря в началото на първия ден, Александра почувства нужда от свеж въздух и излезе от каютата си. Щом се качи на палубата, бързо осъзна какво чувства сама жена на една шхуна със съмнителен капитан и събран от кол и въже екипаж. Моряците бяха мръсни и дрипави и приемаха пътуването по-скоро като ваканция, отколкото като работа. Само по себе си това беше достатъчно, за да се чувства неспокойна, но скоро капитанът остави управлението на шхуната на хората си и се насочи към нея. Лесно можа да разчете похотта и явно изразеното желание върху обветреното лице на моряка, а също и намеренията му, щом постави ръцете си върху кръста ѝ. Отблъсна го и избяга надолу. Прекара остатъка от този ден и следващите два в каютата си. Заклучи вратата и я подпря с куфара си. В определени часове ѝ оставяха вода и храна отпред, винаги придружени от кикота на помощник-готвача.

Макар шхуната да продължаваше курса си надолу, покрай брега, още от първия ден моряците обръщаха малко внимание на работата си и все повече и повече се отдаваха на пиянство, дебелашки шеги и непрестанни подмятания по адрес на пътничката, която се крие в каютата си.

И така, Александра седеше там, а на палубата шумната забава, която я остави будна през цялата нощ, продължаваше и на сутринта. Моряците ставаха все по-буйни, докато най-сетне тя не беше сигурна дали дори поддържат курса на шхуната, след като вероятно през повечето време бяха пияни. Освен това все по-силно се безпокоеше за времето, защото чуваше приближаващия тътен на буря, а каютата ѝ се осветяваше ярко от светкавиците, които прорязваха небето. Може би трябваше да хвърлят котва някъде, ако започнеше буря, но не смееше да излезе на палубата и да поговори с капитана.

Изведнъж шумът на палубата стихна. Скоро чу провлачените, но все пак решителни стъпки на моряците, които приближаваха каютата ѝ. Загърна се по-плътно с пелерината си — слабо средство за защита, както вече добре знаеше.

Нямаше къде да отиде, нямаше път за бягство. Пред вратата на каютата се чуха гласове, които отправяха към Александра шумни, неприлични закачки. После блъскане по вратата и опити да я отворят и да влязат вътре. Разпозна гласа на капитан Съли, който се извисяваше над останалите:

— Отвори вратата, красавице моя. Ние сме самотни мъже и искаме да се насладим на компанията ти в тази студена, пуста нощ — каза той с пелтечещ глас.

Сви се още по-навътре в каютата си, осъзнавайки, че се сбъдват най-лошите ѝ страхове. Можеше само да съжалява, че капитанът и хората му не са пияни — толкова пияни, че да не могат да се движат. Вместо това те бяха изпили достатъчно, за да се почувстват способни за подвизи и да се решат да задоволят похотта си.

— Махайте се, капитан Съли. Вие и вашите хора ми пречите да спя. Махайте се! — извика им тя с толкова сила и увереност, колкото успя да събере.

Отговорът беше пиянски смях. След това силните рамене на моряците заблъскаха тънката врата, която ги разделяше от плячката им.

Не им беше нужно много време, за да разбият вратата. Цялата група се строполи в каютата, тъй като се препънаха в куфара. Александра погледна към преплетената, миризлива купчина от тела и поклати глава, като че ли това очевидно беше кошмар. Но щом ги погледна отново, видя мъже, които се изправяха със самочувствието на победители.

Пръв се измъкна капитан Съли, който направи няколко крачки, за да се приближи до нея. Оглеждайки я похотливо, застанал с широко разтворени крака, той заяви:

— Намиращ се точно там, където исках да бъдеш, красавице. А сега, всичко, което трябва да направим, е да те освободим от тези ненужни дрехи.

— Сигурно сте луд, капитан Съли. Забравяте, че съм пътник на вашата шхуна и вие трябва да сте на кормилото ѝ — студено отвърна Александра, опитвайки се да му напомни за задълженията на един капитан.

Капитан Съли отметна глава назад и се разсмя сърдечно, а моряците му се присъединиха към него.

— Мога да управлявам тази шхуна дори и на сън. Правил съм го достатъчно често, когато е имало други доходни занимания. Нали, моряци? — попита той.

Отвърнаха му с енергично съгласие.

— Струва ми се, че и ти си една малка гореща контрабанда, моя хубава първокласна лейди — рече той, гледайки я похотливо, докато продължаваше да се приближава към нея.

— Вие сте пиян и изобщо нямам представа за какво говорите — бързо отвърна Александра, като разбра, че този човек сигурно говори за блокадата, продължила през цялата Гражданска война. Някои от най-смелите и дръзки мъже и от двете страни се бяха замесили в този доходен бизнес, докато към края на войната блокадата не била затегната.

— Разбира се, че съм пиян. Всички сме пияни, но не чак толкова, хубавице, че да не се възползваме от богатата, които Бог ни е дал — разсмя се зловещо той, докато жестоките му очи опипваха тялото ѝ.

— Честно казано, съмнявам се дали Господ признава, че и вие сте един от стадото му.

— За мене няма значение на кого принадлежа — на Бога или на дявола. Ще приема всичко, което ме очаква по пътя ми, сладка моя, а и ти...

Силен гръм прекъсна думите му. Съли погледна нагоре и се намръщи.

— Проклятие! Трябва да те имам още сега, красавице. Ако се наложи да бягам от бурята, ще трябва да помня нещо през цялото време.

— Не ме докосвай, звяр такъв — отчаяно извика тя, докато капитанът се мъчеше да я докопа в койката ѝ, като сграбчваше гънките на пелерината и на роклята ѝ, за да не ѝ позволи да му избяга. Усети, че се задушаваше под огромното му, миризливо туловище, в прегръдката на стискащите му, търсеци ръце.

— Хванах те, хубавице. Изчакайте реда си, приятели. Аз съм първи — изрева капитана, като разкъса наметалото на Александра и го хвърли към групата мъже, които го грабнаха и го разкъсаха на парчета в безумието си.

— Не! Вие сте луд — изпищя Александра, щом капитан Съли се насочи към нея със стъклен поглед.

Замахна яростно с крак към него и го ритна в най-уязвимото място. Капитанът се преви на две и я засипа с проклетия. Александра скочи от койката.

Останалите моряци бързо се обърнаха към нея и тя чу как роклята ѝ се раздира, докато си пробиваше път към вратата през сякаш безкрайното море от опипващи ръце — ръце, които я сграбчваха и късаха от дрехите ѝ все повече и повече парчета, докато тя упорито се стремеше напред, благодарна на алкохола, който ги беше обезсилил и направил движенията им некоординирани. Най-накрая прескочи куфара и се измъкна на свобода през вратата. Но щом изведнъж почувства ласката на студения нощен въздух върху кожата си, Александра погледна надолу и ужасена видя, че е почти гола, облечена само с тънката си риза. Отчаяно хукна по стълбата нагоре, към откритата палуба и въпреки очевидната безизходица от опасното положение, в което бе изпаднала, тя се закле да не се предаде доброволно на страстите на пианите мъже.

Отчаяно затича по палубата, като се препъваше в сандъци и въжета, търсейки някое местенце, където да се скрие или поне нещо, което да използва като оръжие. Но преди да успее да намери нещо подходящо, капитанът и хората му се озоваха на палубата. Капитан Съли вдигна над главата си запалена факла, за да могат по-лесно да я открият.

— Ето я, там е — изрева един от моряците, щом зърна Александра.

Останалите се втурнаха към нея, усетили близостта на плячката си и започнаха настървено да я преследват.

Александра потрепери от студ и от страх, докато отстъпваше пред моряците, които бавно се приближаваха, вече уверени в окончателната си победа. Препъна се, погледна надолу и видя едно голямо весло, което някой беше захвърлил. В гърдите ѝ се зароди надежда. Коленичи бързо и вдигна тежкото, масивно, дървено весло. То щеше да ѝ послужи като оръжие и тя щеше да удари всеки мъж, който посмееше да я приближи. Вдигна го пред себе си в защита, но мускулите на ръцете ѝ бързо изтръпнаха от тежестта му и тя го приближи към тялото си.

Но мъжете продължаваха да се скупчват, като сега се бяха разделили на групи. Направи крачка назад към фалшборда. Нямаше

повече място за отстъпление. Над шхуната проблесна светкавица, която освети похотливите лица на моряците. Хвърли им гневен поглед, докато те се наредиха в полукръг около нея, присмивайки се на отчаяните ѝ опити да се брани с тежкото весло. Тътенът на гръмотевицата заглуши техните обидни подигравки.

Изведнъж един от моряците се хвърли напред. Опитва се да го отблъсне с тежкото весло и изгуби равновесие. Почувства, че полита настрани и пада надолу, към студените води на Атлантика. Отчаяно се вкопчи във веслото. Блъсна се във водата и потъна в бездната, в мрачната ѝ забрава.

ВТОРА ГЛАВА

Капитанът на „Летящия Джей“ стоеше на мостика на кораба си и наблюдаваше задаващата се буря с намръщено лице. Много пъти беше плувал в тези води, следван по петите от янките, докато преминаваше блокадата по време на войната, но сега за първи път се надбягваше с буря. Досега беше печелил състезанията, но не мислеше, че този път победата ще е негова. Бурята приближаваше толкова бързо, че надеждата да я изпреварят и да достигнат пристанището в Насо^[1], преди да се е разразила, беше много слаба.

По дяволите, изобщо не възнамеряваше по време на това пътуване да спира на Бахамските острови. Едва ли би могъл да каже на Керълайн нещо, което вече не беше казал, макар с усмивка да си помисли, че все още имаше много неща, които с удоволствие би направил с нея. Но всичко това принадлежеше на друго време — когато той беше по-млад, когато тя беше по-млада, когато Насо беше най-шумното пристанище в района и парите се пръскаха наоколо като вълните в океана, защото моряците печелеха три пъти по-големи надници.

Намръщи се отново, а усмивката изведнъж изчезна от суровото му, решително лице. Много неща се бяха променили, след като южняците бяха победени в последните си опити да се защитят. Това беше смъртта на един начин на живот, на един начин на мислене и при все, че успя да съзре приближаващия край доста преди мнозина други, все още усещаше шока от първия си сблъсък с руините и разрушенията, в които сега бе превърнат Югът. Бахамските острови бяха на гребена на контрабандната вълна, но всичко беше приключило с падането на Юга и края на войната.

Поклати глава при спомена за жълтата треска, която опустоши Насо и Уилмингтън през фаталното лято на 1864 година. Измряха една четвърт от жителите на Уилмингтън, а Насо не беше много по-добре, тъй като контрабандистите разнасяха болестта навсякъде. Но заради притока на хора и пари Насо понесе епидемията по-леко от бедите през 1866 година, когато хората и парите изчезнаха. През онази година

половината от останалото население бе покосено от тифна епидемия, а след това остров Ново Провидение беше пометен от ураган, който разруши повечето от новопостроените през войната къщи и взе много жертви. Разбира се, Насо страдаше, и островите не успяха да се възстановят. Не, 1867 година не даваше признаци за измъкване от депресията, която се ширеше на Бахамските острови и капитанът на „Летящия Джей“ не изгаряше от нетърпение да пусне котва там. Из Юга се беше нагледал на призраци за цял живот.

Ако не се задаваше бурята, нямаше да се наложи да спира на островите, понеже възнамеряваше бързо да достигне до Ню Орлиънс. Веднъж взел решение, той не се колебаеше, а освен това вече беше намислил да продаде изгодно „Летящия Джей“ в Ню Орлиънс. Там можеше да получи най-добра цена, а му трябваша всичките пари, тъй като възнамеряваше веднага да се върне в Тексас.

Мислите за Тексас разпалиха още повече кръвта му. Спомни си за обширните открити равнини, в които човек може да диша леко и свободно, и цял живот да прави каквото си иска. Преди много години би предпочел Юга, дори си мислеше, че харесва някогашната му спокойна красота. Но сега вече Югът не беше подходящо място. Там човек можеше да умре от глад, докато си припомня полузабравените си мечти. Истинското място беше Тексас — място, където един мъж може да си изгради империя, да натрупа състояние и да създаде собствени закони. Обичаше морето, но Тексас беше като океана — огромен, безкраен, вечно променящ се, вечно криещ предизвикателства. Да, щеше да пусне корени в Тексас — дълбоко в плодородната му земя.

— Какво е това, по дяволите? — изруга тихо той, щом действителността рязко го откъсна от мислите му.

Имаше нещо пред тях в океана, но не беше сигурен какво е. Напрягна взор и започна да различава някакви очертания.

— Капитане? Капитан Джейк? Това да не е русалка? — гласът на стария моряк прозвуча глухо, пронизвайки плътния, сребристосивкав сумрак.

Думите му бяха последвани от блясъка на светкавица и веднага след нея от силния тътен на гърма.

Моряците веднага прекратиха работата си. За миг настана пълна тишина, нарушавана единствено от поскърцването на „Летящия

Джей“, докато моряците се взираха в свръхестествената, красива гледка във водата.

Над тъмните води на океана се носеше нереално блещукащо бяло тяло, около което се пилееха златисторуси коси. Изморените от плаването моряци гледаха със зяпнали уста привидението, докато то се приближаваше все по-близо и по-близо.

Магията разчупи старият моряк, който колебливо попита:

— Тя... тя мъртва ли е?

— Ще видим.

Енергичният отговор беше последван от няколко бързи команди, с които капитанът изпрати двама моряка зад борда, след което забави движението на кораба, докато той почти спря.

Над палубата на „Летящия Джей“ отново надвисна тишина. Мъжете неспокойно поглеждаха към небето, след това отново към тъмната вода, над чиито дълбини плаваше нереалното създание. Приближаващата буря, която беше скрила слънцето, беше достатъчно лоша, но това създание, което лежеше в дирята на кораба им, бързо им припомни всички морски легенди, които знаеха.

Двамата моряка бързо заплуваха към тялото. Щом скъсиха разстоянието, започнаха внимателно да го приближават. Видяха, че е жена, вкопчила се в тежко, дървено весло. Лесно можеха да придържат над водата такова дребно тяло, но как ли се беше озовала съвсем сама сред океана, само с едно весло, което да я крепи над водата? Никога не бяха виждали жена, която да е толкова красива и едновременно с това да е толкова близо до смъртта.

Единият моряк внимателно я издърпа от веслото, като придържаше главата ѝ над водата и започна да плува към кораба. Другият се усмихна кисело и повлече веслото, като си мислеше, че никога нямаше късмет. Но може би късметът му се състоеше в това, че никога не бе докосвал жена, която очевидно принадлежеше на водните духове, а дали те щяха толкова лесно да се съгласят да им я отнемат? Погледна към оловното небе, чудейки се дали то не приближава последния им час. Дали океанът нямаше да ги погълне всичките, за да си възвърне онова, което му принадлежеше?

Доплува до кораба преди приятеля си, който бавно го следваше и внимателно придържаше товара си. Малко след него той също достигна до борда. Застанал на края на въжената стълба, морякът още

веднъж погледна към приятеля си, който измъкваше от океана младата красавица. Водата се стече като водна пелена от тялото ѝ и разкри заоблените ѝ форми. При тази гледка собственото му тяло се стегна и, проклинайки тихо наум, се заизкачва бързо и неловко нагоре по стълбата. Другият моряк праметна внимателно, доколкото можеше, младата жена върху широкото си, силно рамо, след което последва другаря си нагоре по стълбата.

Щом двамата моряци се изкачиха на палубата, бурята ги връхлетя. Но мъжете на борда почти не я забелязваха, тъй като вниманието им беше изцяло погълнато от едва прикритото тяло на младата жена, която внимателно беше положена в краката на капитана. Всички гледаха като хипнотизирани слабото издигане и спускане на гърдите ѝ, добре очертани под изпънатата, мокра копринена тъкан. Беше жива.

Струпаха се в кръг около отпуснатото ѝ тяло, преграждайки пътя на силния вятър, който започваше да вилнее около кораба. Александра бавно започна да идва на себе си. Червено-златистата ѝ коса беше прилепнала към главата и тялото ѝ, около съвършения овал на лицето ѝ, разкривайки пълните ѝ, бледи устни, които с връщането ѝ към живота започваха да порозовяват. Най-накрая отвори очите си, обрамчени с тъмни ресници и се втренчи във високата все още смътна фигура на капитана, след това в кръга от моряци. От устата ѝ се отрони неволен стон.

Моряците отстъпиха назад, смутени и объркани.

— Червенокоса... — промърмори един.

— Със зелени очи... — изръмжа друг.

— Бог да ни пази! — добави трети.

Чак тогава усетиха цялата сила на бурята и хубостта на красавицата от океана и въпросително погледнаха към капитана си. Дали щяха да оцелеят с нея на борда? Изглежда, че жената прочете мислите им по изражението на лицата им и скръсти бледите си, слаби ръце, като че ли искаше да се предпази. Движението ѝ не остана незабелязано от капитана.

Навъсено заповяда на хората си да се върнат по местата си, след което се обърна към стария моряк, застанал до него:

— Отнеси я долу, Морли. Заклучи я в каютата ми. След това ела горе. Ще имаме нужда от всички ръце, за да се справим с тази буря.

Старият моряк кимна, след което се наведе към изплашена Александра, за да я вдигне, но тя стисна зъби и сама се изправи в цял ръст на треперещите си нозе, доста по-ниска от двамата мъже, застанали пред нея.

— Аз... — прочисти гърлото си тя. — Мога сама да се справя с...

Но не успя да завърши думите си, тъй като върху палубата се стовари огромна вълна и морякът я грабна на ръце и се втурна надолу, към закрилата на каютата. Силата, с която я вдигна на ръце и ударът на вълната се оказаха прекалени за малкото ѝ сили, и морякът я внесе в безсъзнание в капитанската каюта.

Спря за миг, щом я положи върху тясната койка, след което бързо смъкна мократа ѝ дреха. Щом я видя съвсем гола, дъхът му секна за миг, защото не беше виждал толкова красива жена. Зави я, след което побърза да излезе на брулената от бурята палуба.

---

[1] *Насо* — столицата на Бахамските острови — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Някакъв звук разбуди Александра. Умът ѝ започна да се прояснява. Спомни си ужасния кошмар на бурята, която вилнееше край нея. Беше заключена в каютата, сигурна, че тя е мъртва, докато корабът потъваше към дъното на Атлантика. А освен това се чувстваше зле, толкова зле, колкото никога преди не ѝ се беше случвало през двадесетгодишното ѝ съществуване. Сега се чувстваше слаба, но беше благодарна, че усеща лекото полюляване на кораба. Огледа стаята и ахна, щом забеляза един мъж, облечен в одърпани моряшки дрехи, който я наблюдаваше с хладен, нахален поглед.

И докато ужасена го гледаше, неспособна да помръдне от страх, видя как очите му оглеждат лицето ѝ, след това преминават по-надолу, преценявайки извивките на тялото ѝ. Оглеждаше я така, както един пират би оглеждал плячката си. Почувства, че поруменява от гърдите до шията, а след това лицето ѝ се обля в яркочервено, тъй като едва сега осъзна, че завивката се е смъкнала до бедрата ѝ и тя е съвсем разголена.

Гневно придърпа завивката до раменете си, с поглед втренчен в нахалния мъж, който небрежно стоеше до нея и дори имаше дързостта да ѝ се усмихва, показвайки ѝ белите си зъби.

— Как се осмелявате! — възкликна тя с треперещ глас.

— Какво да се осмелявам? — подигра ѝ се той, а устните му се отпуснаха в лека усмивка.

Александра премигна няколко пъти, докато се мъчеше да разбере думите му. Те сякаш бяха изскочили от самото му гърло някак бавно и мързеливо. Разбра, че мъжът пред нея е южняк, един истински южняк, може би дори бивш войник на Конфедерацията. Никога не беше виждала южняк, затова го заразглежда с любопитство.

Беше висок, леко приведен заради ниския таван на каютата и с яко телосложение. Не си спомняше да е виждала толкова широки рамене. Моряшките дрехи, изпънати върху стегнатото му тяло, едва прикриваха грубата сила на мускулите му. Но най-много я заинтригува лицето му, тъй като беше загоряло, в пълен контраст с русите му коси.

Около ъгълчетата на сините му очи имаше тънки бръчици — доказателство, че води живот на открито. Можеше само да се надява, че е джентълмен, тъй като в острите, ъгловати черти на лицето му се четеше някакво безразсъдство.

— Как се осмелявате! — саркастично подметна той.

— О! — неволно възклицание се откъсна от устните ѝ. Изчерви се цялата. Беше постъпила почти толкова невъзпитано, колкото и този мъж. Очевидно трябваше да прояви по-добри маниери, вместо да зяпа толкова явно, особено един мъж.

— Е, моя малка удавена мишке — започна той, насочвайки се към нея.

Зелените ѝ очи потъмняха. Дръпна се назад в леглото и изтегли завивката до брадичката си.

— Не съм ваша и не съм мишка!

— Значи дамата има огнен нрав, същият като огнената ѝ коса.

— Мисля... мисля, че трябва да излезете — рече тя с глас, на който се опита да придаде цялата убеденост, която успя да събере в себе си.

— Да изляза ли? Но къде да отида? Аз съм капиталът и това е моята каюта — заяви той, посочвайки с ръка стаята.

— Тогава по-добре аз да изляза — тихо каза тя, като огледа стаята за дрехите си. Не се виждаха никъде и Александра неспокойно погледна пак към мъжа с изсеченото лице, който напрегнато я наблюдаваше.

— Първо, върху вас нямаше чак толкова много дрехи, а освен това бяха мокри, така че...

Александра така се изчерви, че кожата ѝ почти се сля с цвета на косите ѝ.

— Вие... вие не сте... — не успя да завърши мисълта си тя.

Капитанът се усмихна, оставяйки я да си мисли най-лошото.

— Трябва да облека нещо. Сигурно на борда ще се намери някоя подходяща дреха.

— Защо искате да скриете с дрехи тяло като вашето?

— О, престанете! Не искам да се отнасяте с мене по този начин. И ме искам да ми говорите по този начин.

Веждите му се повдигнаха подигравателно, след което се усмихна иронично.

— Нима имате избор, мила моя?

Александра потръпна неволно и изведнъж се почувства съвсем изтощена. Стаята започна да плува пред очите ѝ, а лицето му съвсем изчезна. Чу го да мърмори нещо, докато съзнанието отново я напусна...

Този път се събуди от някакви гласове. Чуваха се от коридора — моряците разговаряха помежду си.

— Все още е при нея.

— Да, и е заключил каютата си.

— Няма ли да ни я даде? Тя е виновна за бурята. Тя е виновна за всичките ни беди.

— Но е много хубава.

— Няма значение. Докато тя е с нас, съдбата е против нас.

— Какво става? — прогърмя гласът на капитана пред вратата.

Моряците продължиха да мърморят помежду си, докато бързо се отдалечаваха.

Ключът се превъртя и Александра в очакване вдигна поглед си към вратата. Могъщото тяло на капитана изпълни рамката, а миг покъсно зад него се появи по-слабият стар моряк с поднос в ръце. Морякът ѝ се усмихна топло и постави подноса на една малка масичка.

— Казвам се Морли, мис — усмихна ѝ се старият моряк. — Бяхте много зле и сега трябва да ядете, за да се оправите. Ако имате нужда от нещо друго, само извикайте стария Морли.

Александра кимна на усмихнатия моряк, чувствайки как стомахът ѝ започва да се свива от миризмата на храната. Наистина беше гладна.

Морли погледна към придърпаната завивка в ръцете ѝ, към почервенялото ѝ лице, след това се обърна към капитана.

— Дрехи. Трябва да облече нещо, капитане.

Капитанът изръмжа, но се обърна и започна да рови в сандъка си. Най-накрая измъкна една фина, ръчно изработена риза и я хвърли на стария моряк. Морли се ухили и галантно подаде ризата на Александра.

Александра му се усмихна в отговор и взе дрехата. Огледа се наоколо, след това се втренчи в двамата мъже и каза:

— Бихте ли се обърнали, ако не възразявате.

Морли бързо се обърна с гръб към нея, но капитанът продължаваше да я гледа развеселено. Най-накрая Морли се изкашля и се насочи към капитана, който се обърна бавно и с неохота. Александра мушна ръце в дългите ръкави, нахлузи огромната риза, която ѝ стигна до коленете и започна припряно да я закопчава.

Капитанът отново се обърна, продължавайки да гледа с лаком поглед Александра, докато Морли се занимаваше с храната, очевидно желаейки да помогне с каквото може на красивата дама. Но скоро капитанът му заповяда да ги остави сами. Морли си тръгна неохотно, като отправи окуражаваща усмивка на Александра.

Щом вратата се заговори след него и те останаха сами, вниманието на капитана отново се съсредоточи върху младата жена.

— По-добре яжте, докато храната е топла — рече той.

Александра желаше храната повече от сигурността на леглото, така че спусна крака от койката, уверена, че поне до колената са закрити от дългата риза. Отново се изчерви, отчаяно желаейки да има достатъчно дрехи, които да скрият тялото ѝ от погледа на този човек. Но наоколо нямаше нищо подходящо, а тя наистина беше гладна. Несигурно прекоси малкото помещение, като се държеше, за каквото намери, докато най-накрая внимателно се настани на стола до масата с храната. Миришеше възхитително и щом започна да гълта гъстата рибена чорба, забрави за присъствието на капитана.

Скоро почувства, че силите се връщат в слабото ѝ тяло, така че продължи лакомо да се храни. Но благодетелят ѝ, ако наистина беше такъв, не позволи да бъде забравен, тъй като гласът му наруши мълчанието в каютата. Тя бързо вдигна глава към него и видя, че е дошъл до нея. Суровото му, обветрено лице имаше въпросителен израз и тя предположи, че сигурно е попитал нещо. Спря да яде.

— Съжалявам, но не ви чух.

— Как се казвате? — провлечено запита капитанът с нисък, повелителен глас.

Александра замръзна. Боеше се точно от този въпрос. Никой не трябваше да открие истинската ѝ самоличност. Не можеше напълно да се довери на никого, защото ако роднините ѝ я откриеха, това означаваше сигурна смърт, а дори и по-лошо — брак със Стен Луис.

Срещна ясносиния поглед на капитана и реши, че може да му каже поне прякора си. По този начин нямаше да се обърка, ако някой я

извикаше с това име.

— Наричайте ме Алекс.

— Алекс? — изхили се той. — Това име не е за жена, та била тя дори янки. Но може би янките кръщават жените си с мъжки имена, тъй като не могат да схванат разликата.

Обхвана я ярост. Зелените ѝ очи проблеснаха и тя отметна назад косата си като конска грива. Ако я познаваше по-добре, щеше да предусети стихията на гнева ѝ, която предстоеше да се стовари върху него, но той нито я познаваше, нито беше свикнал с държанието на севернячките. Една дама от Юга би сдържала гнева си с усмивка на лице, но би се погрижила да му заплати за забележката, ако се наложи дори по заобиколен начин. Но Александра никога не се сдържаше, така че стовари цялата сила на гнева си върху него.

Вдигна паницата със супата и с всички сила я запрати срещу него. За нейна най-голяма изненада капитанът с лекота я отби. Тогава тя се засили се срещу него и започна да го удря с юмруци по гърдите. Обхваната от гняв, известно време дори не забеляза, че ударите ѝ нямат никакъв ефект. Когато най-сетне смутено го погледна, капитанът ѝ намигна.

Това беше прекалено. Започна да хвърля срещу него всичко, което не беше добре закрепено. Капитанът отбягваше всичките ѝ „снаряди“, като внимателно се приближаваше към нея, за да прекрати по-нататъшния разгром на каютата си. Докато той я приближаваше, оръжията ѝ постепенно се изчерпаха. Най-накрая спря и гневно се втренчи в него, а гърдите ѝ тежко се повдигаха за глътка въздух.

Приближавайки се бавно към нея, капитанът протегна ръце и нежно каза:

— Не искам да ви нараня, Алекс.

Александра отстъпи, твърдо решена да намери начин да избяга, защото сцената с капитан Съли все още беше жива в ума ѝ.

— Какво са ви сторили, за да ви наплагат така?

Все още не познаваше тази жена. При думата наплагат челюстта ѝ се стегна, а очите ѝ заплашително заблестяха, но те не бяха пълни с отчаяние, както преди.

— Не съм наплагана — тихо каза тя през зъби. — И няма да позволя да се отнасят подло с мене.

Капитанът се усмихна, придърпа един стол и седна пред нея.

— Нямах намерение да се държа лошо към вас, Алекс. Докато сте на кораба ми, вие сте моя гостенка и сте под моята закрила.

Внезапно краката ѝ се подкосиха. Посочи с ръка към леглото. Той седеше между нея и убежището ѝ, а Александра искаше да бъде сигурна, че няма да я закача, докато се добере до него. Капитанът кимна, но все пак, докато преминаваше близо до него, леко я докосна. Александра побърза и седна на леглото, като издърпа завивката около раменете си, както, за да се почувства по-сигурно, така и за да се стопли.

— Честно казано, сега не мога да ви отделя толкова внимание, колкото бих искал — каза той, като отново ѝ се усмихна, — но вероятно по-късно ще можем да се погрижим за това.

Александра се намръщи и тръсна златистата си коса.

— Всичко, което искам да знам е, как сте се озовала на сред Атлантика с онова весло? Сигурно разбирате, че ви спасих живота. Винаги съм мислил, че за подобни дела има специално възнаграждение.

Тя го погледна замислено, чудейки се дали отново не я предизвиква. Не можеше да бъде сигурна.

— Оценявам, че ме измъкнахте от океана. Съжалявам, че навреме не ви благодарих по подходящ начин. Благодаря ви за помощта. Естествено бих ви предложила нари, но... — Тя прехапа устната си, щом си спомни, че не искаше никой да узнава за истинското ѝ положение в живота.

— Но животът ви не струва много или моето спасяване не е чак толкова голяма работа?

„Дразни ме — помисли си тя, — но все още се опитва да научи нещо повече.“

— Не че струвам малко, но не мога да ви предложа нищо, което да е ценно — каза тя и го погледна с ясни си зелени очи.

Капитанът се поколеба за миг, като че завладян от някаква магия.

— Тук грешите. Дори без да притежавате нещо, все още има какво да предложите, стига да желаете.

На Александра ѝ бяха нужни няколко секунди, за да разбере смисъла на думите му. Изчерви се и бързо отклони погледа си.

— Не се отнасяте към мене с уважение — нещастно рече тя.

— Напротив, моя скъпа лейди, отнасям се към вас с много по-голямо уважение, отколкото към повечето жени, които са попадали в леглото ми. Но, може би, днес съм твърде изморен, за да оценя напълно вашия чар. Някой друг път, може би.

— Моля ви, трябва... налага се да стигна до Ню Орлиънс — настойчиво рече тя, като го погледна умолително.

— Недейте — навъсено рече той, а сините му очи станаха ледени. — Свенливостта не ви подхожда. Оставете я на специалистките — на жените от Юга. По-добре играйте открито с мен.

— Трябва да отида в Ню Орлиънс.

— Имате ли пари за билет?

Беше изгубила на шхуната всичко, което беше взела със себе си от Ню Йорк — всичките си хубави дрехи, всичките си пари. Не можеше да рискува и да се свърже с банката си, за да поиска пари, тъй като Стен Луис незабавно щеше да я проследи и щеше да е невъзможно да се защити. Не. Нямаше пари, нямаше дрехи. Всъщност, за първи път в живота си изцяло зависеше от някой друг. Мразеше това усещане.

— Имате ли име? — попита тя.

— Джейк.

— Капитан Джейк?

— Аз съм капитан, но името ми е Джейк. Не прикачвайте всичко към него — заповяда дрезгаво той.

Мярна само проблясък на онова, което би бил неговият гняв, ако се насочеше срещу нея. Надяваше се никога вече да не го види. Знаеше, че е своенравна, но имаше усещането, че в сравнение с неговия нрав, тя е като питомно животно.

— Наричайте ме по име — тихо и настойчиво рече той.

Погледна го в очите и зърна дълбоко в тях топъл проблясък, който не можа напълно да разбере, но от него стомахът ѝ изведнъж се сви, а краката ѝ омекнаха и натежаха.

Погледна встрани и замислено прошепна:

— Джейк.

— Не ви чух.

— Джейк — повтори тя по-силно и погледна настойчиво в строгите му сини очи, а в нейните зелени очи проблесна странна светлина.

Джейк замълча за миг, а когато заговори отново, гласът му прозвуча неясно:

— Какво правите насред Атлантическия океан и коя всъщност сте вие?

Александра преглътна, мъчейки се да съобрази по-бързо.

— Искам да ви помоля поне засега да ми позволите да запазя в тайна самоличността си. За вас със сигурност това няма значение, но за мен има. Въпросът е на живот и смърт.

Говореше толкова сериозно, че Джейк повдигна учудено вежди и тихо каза:

— Добре. Запазете тайните си. Искате да отидете в Ню Орлиънс. Знаете ли къде се намираме сега?

Александра поклати глава.

— За нещастие намираме се на Бахамските острови, така че...

— На Бахамските острови? Но...

— Намираме се на Бахамските острови, така че мога да допусна, че вашата първоначална цел е бил Ню Орлиънс. Бурята не само ни отклони от курса, но освен това причини доста повреди на кораба. Откъдето и да го погледнем, денят не е добър и за двама ни.

Александра поклати глава, след това неочаквано заговори:

— Моряците...

— Да?

— Чух ги като си говореха. Мислят, че аз съм виновна за бурята. Няма да им позволите... — тя потрепери.

Капитанът я погледна внимателно.

— Да не ви е студено?

— Не.

— Те поначало са предубедени към жените на борда особено на кораб като този. Но няма да посмеят да ви причинят зло. Намирате се в безопасност, поне засега — добави той, като се ухили застрашително.

По някаква причина Александра не се чувстваше така спокойна, както би трябвало да бъде. Просто не беше свикнала да се справя с мъже като този. Той изглеждаше толкова див, толкова необуздан.

— Благодаря ви за малките удобства — заяви тя с леден глас.

— Между другото, трябва да сте щастлива, че ви взех на борда.

— Така ли? Бях започнала да мисля, че щях да се чувствам по-добре, ако бях останала в океана.

— Дори не си го помисляйте. Всъщност, тук имам неколцина приятели, с които се запознах по време на войната. Е, няма значение, но вече изпратих да донесат продукти и да намерят някакъв превоз до една плантация, която е недалеч от тук.

Александра го погледна изненадано, след това бързо огледа каютата. Значи в крайна сметка нямаше да бъде принудена да остане тук. Изпусна въздишка на облекчение.

— Не мислех, че сте толкова недоволна от квартирата си.

— Не е това — махна с ръка Александра. — Просто ще се радвам отново да стъпя на твърда земя.

— Разбирам какво искате да кажете — усмихна се Джейк. — Приятелят ми има сестра, на ръст горе-долу колкото вас. Сигурен съм, че ще е щастлива да ви помогне да се справите със затрудненията си.

За пръв път Александра му се усмихна — усмивка на щастие и благодарност, която правеше красотата и миловидността ѝ ослепителни. Дъхът му секна за миг, след това се опомни и бързо се обърна.

— Имам работа — намръщено каза той. — Искам да стоите тук. Ще заключа вратата. Щом пристигне каретата, ще потеглим за плантацията.

И бързо напусна каютата без нито дума повече.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Здрачаваше се, когато ключът най-сетне отново се превъртя. Джейк бързо влезе в каютата, очевидно доволен от себе си и застава до бледата млада жена, която седеше върху койката му, увита с одеялото до шията.

— Побързайте, побързайте, мила моя. Трябва да тръгваме.

— Но аз не мога да отида никъде. Нямам какво да облека.

— Е, не се сещам за нищо, освен да ви увия в едно одеяло и да ви изнеса навън. Какво ще кажете?

Александра го погледна ужасено, като си представи как би изглеждала появата ѝ по този начин в един изтънчен плантаторски дом.

— Никога — процеди тя.

— Скъпа моя, наистина се държите много неразумно, като се има предвид настоящото ви положение — продължи жизнерадостно Джейк, като отиде до сандъка си и започни да рови из него, докато накрая измъкна едно голямо вълнено одеяло в ярки цветове.

— Мисля, че това ще свърши работа — обърна се Джейк към нея.

— Не се приближавайте до мен с това нещо — извика тя и понечи да скочи от койката.

Но Джейк беше твърде бърз за нея и я уви хубаво в одеялото, преди да ѝ остане време за повече възражения. Големите ѝ, блестящи, зелени очи го гледаха укорително, но капитанът само се ухили.

— Може би това е най-безопасният начин да ви опазя — заяви Джейк, като седна на един стол с Александра в скута си.

— Как смееете да се държите по този начин с мене — запелтечи тя от ярост.

— Знаете ли, може би ще сте доста хубава, ако някога се измиете. Би трябвало да се видите. Представявате интересна гледка. Освен това е казано, че много мъже намират техните съкровища в океана — завърши замислено той, след което се наклони напред и леко я целуна по малкото ѝ, фино носле.

Александра направи гримаса на отвращение, което предизвика силен смях у Джейк.

— Мила моя, трябва да кажа, че определено не сте южнячка.

— Благодаря на Бога за това!

— Нека запазим тази възможност за друг път. Сега трябва да тръгваме. Знаете, че ни очакват.

— Как можете да ме водите някъде в такъв вид?

Джейк ѝ се усмихна, стана и, носейки я на ръце, се насочи към вратата.

— Бих ви отнесъл навсякъде, Алекс.

Отварянето на вратата го затрудни, докато накрая му помогна Морли, който задържа вратата, така че Джейк да може да изнесе навън пленницата си.

— Погрижи се за каютата ми, Морли. Преди ме нападна и сега каютата е в пълен безпорядък. Човек не би предположил, че в нея има толкова сили.

— Не, капитане. Не изглежда твърде добре и това е самата истина. Погрижете се да се отнасят добре с нея — сериозно рече Морли и се усмихна окуражително към Александра.

— О, разбира се, че ще се погрижат. Ще се погрижат. Керълайн е там и...

— По-добре намери някой друг — промърмори Морли почти на себе, докато влизаше в каютата на капитана.

За първи път след бурята Александра вдишваше хладния, чист въздух и отново виждаше земя. Радваше се, че вече не е в търбуха на кораба.

Докато Джейк я пренасяше по палубата, всички моряци обърнаха глави към тях. Над кораба надвисна почти злокобна тишина и по тялото ѝ пролазиха тръпки. Спомни си с каква сила бяха казани думите, които се отнасяха до нея и се зачуди дали наистина е в безопасност.

— Студено ли ви е? — попита Джейк.

— Не, не. Само... сигурен ли сте, че тези мъже...

— Те се подчиняват на заповедите ми. С мен ще бъдете в безопасност.

Александра кимна и отпусна глава върху силното му мускулесто рамо. По някаква причина се чувстваше в безопасност в ръцете му,

докато той я носеше към въжената стълба. Във водата ги очакваше малка лодка.

Джейк застана за миг до перилата, гледайки надолу, към моряка, който придържаше лодката.

— А сега не се плаши, Алекс. Всъщност не е толкова високо.

Преди да разбере какво има всъщност предвид, той я пусна в ръцете на мъжа под него. Не й стана нищо, но се разгневи. Изгледа Джейк, който чевръсто слизаше надолу по въжетата, след което скочи в лодката до нея.

— Не беше чак толкова зле, мила, нали?

Беше твърде гневна, за да говори. Отвърна поглед и се загледа към хоризонта.

— Погледнете водата, Алекс. Виждала ли сте някога толкова чиста, толкова красива вода?

Александра неохотно погледна към спокойната, гладка повърхност на водата, която отразяваше последните лъчи на залязващото слънце и се усмихна, щом видя какво има предвид Джейк. Беше красиво. Гневът й изчезна така бързо, както се беше появил.

— Човек сигурно вечно може да гледа в нея.

— Може би — тихо каза Джейк.

Скоро приближиха брега и Джейк скочи в плитката вода, след което отново вдигна Александра на ръце, все едно че тя нямаше никакво тегло. Очакваше ги карета, върху чиято капра търпеливо седеше стар кочияш. Той мълчаливо се спусна долу и им помогна да се качат в каретата. Скоро бавно се движеха по тесния, пращен път.

Във вътрешността на каретата беше хладно и мрачно. Сякаш бяха затворени в някакъв техен собствен свят.

— Корабът ви... много ли е повреден? — попита Александра.

— Достатъчно.

— За колко време мислите, че можете да го поправите?

— Достатъчно дълго.

— Наистина, Джейк. Колко време ще останем тук?

— Вероятно достатъчно дълго.

Повече не се опита да завърже разговор, тъй като явната му неохота да разговаря не вещаеше нищо добро.

Когато достигнаха целта си, нощта вече беше паднала. Александра доби само беглата представа за един тучен, зелен остров

със странни аромати и звуци, които бяха навсякъде покрай нея. Никога не беше виждала нещо подобно, но все пак ѝ се струваше, че природата не е враждебна към нея. Дали най-сетне щеше да бъде в безопасност?

Щом кочияшът спря каретата пред голяма, тъмна сграда, Джейк скочи и понечи да я вземе на ръце. Александра се поколеба, отдръпвайки се назад. Как щеше да бъде приета? Как би могла да бъде приета в нейното положение?

Но Джейк не възнамеряваше да допусне някой да попречи на решението му, така че почти грубо я сграбчи в ръцете си. Докато крачеше с Александра на ръце към къщата, тихо прошепна на ухото ѝ:

— Няма да позволя никой да ви навреди, Алекс. Помнете, вие сте под моя закрила.

Притисната към топлината на гърдите му, Александра потрепери и се стегна в очакване.

Каквото и да беше очаквала, то не беше красивата жена, която притича по верандата на къщата към Джейк.

— Джейк! Джейк, скъпи, най-сетне дойде.

На няколко крачки от тях жената изведнъж спря, без да може да разбере какво е това тяло, което Джейк носи на ръце. Хубавите ѝ, тъмни очи станаха мрачни, а пълните ѝ, чувствени устни се нацупиха.

— Каза, че ще доведеш някого, Джейк, но не очаквах...

— Керълайн, не казвай нито дума повече, докато не се погрижа за тази жена. След това ще ти обясня. Но ако сега кажеш дори само една дума, никога няма да ти кажа нищо.

Керълайн млъкна внезапно и го последва, като ѝ се налагаше да подтичва, за да настига широките му крачки.

Александра скри лице в ризата на Джейк, чувствайки се смутена и загрижена. Но това беше само началото. Докато Джейк се изкачваше с големи крачки към верандата, от сенките изникна друга фигура. В ръката си държеше висока чаша с някаква напитка.

— Джейк! Радвам се да те видя, стари приятелю. Съжалявам, че си имал неприятности, но се радвам, че те са те насочили към нас. Какво, по дя... — възкликна той, щом съзря товара в ръцете на Джейк.

— Не казвай нито дума, Хейуърд, или Джейк никога няма да ни разкаже — тихо каза Керълайн, щом се изравни с двамата мъже.

Всички побързаха да влязат в къщата. Във фойето Джейк погледна нагоре към широкото стълбище.

— Всичко ли е готово, както наредих?

— Разбира се, Джейк, скъпи — отвърна Керълайн с глас, от който капеше мед.

— Добре, тогава сам ще се погрижа за нея.

— Какво ще направиш? — попита Керълайн по-скоро обезпокоена, отколкото възмутена.

Джейк тръгна нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж.

— Пригответе ми едно питие, щом сляза долу.

Джейк откри вратата, която търсеше, блъсна я с крак и влезе в голямата стая, претрупана с мебели. В един люлеещ се стол седеше едра, чернокожа жена.

— Здравей, Леона — фамилиарно я поздрави Джейк, като се приближи с товара си към нея.

— Ха, това не е ли самият мистър Джейк. Чаках да видя тайната ти — каза тя, като се усмихна широко, опитвайки се да види Александра по-добре. — Винаги си обичал тайните. Да, сър, винаги.

— Имам нужда от помощта ти. Улових тази изненада в океана.

Очите ѝ се разшириха и Леона недоверчиво погледна към Александра.

— Измъкнал си това чудо от океана? Нали не е морско създание, мистър Джейк? — загрижено попита тя.

— Ни най-малко — любезно отвърна той, след което бързо постави Александра на крака и разгърна одеялото.

Леона издаде слаб вик, щом златисточервената коса се разпиля в безпорядък около Александра, а зелените ѝ очи я погледнаха хладно и преценяващо.

— Никога не съм виждала такава коса — заяви Леона, без да вярва на очите си. — Това създание не е от този свят, сигурна съм. По-добре я заведи там, където си я намерил, мистър Джейк.

— Моля ви... — заговори Александра. — Паднах в океана и Джейк ми спаси живота. Това е всичко. аз съм съвсем нормална или поне ще бъда, ако това, което виждам ето там, е вана.

Изглежда, че този въпрос припомни на Леона за задълженията ѝ.

— Точно това е, а вие със сигурност се нуждаете от нея. Какво се е случило с дрехите ви, дете? Та това е мъжка риза! — погледът ѝ се

върна към Джейк и върху лицето ѝ се появи буреносно изражение.

Джейк разпери широко ръце и започна да отстъпва.

— Не е моя вината, Леона. Не е моя наистина. Ще се радвам, ако се заемеш с поправката на повредите.

— Махай се. Имаме да свършим някои женски работи.

Щом Джейк затвори вратата след себе си, Леона насочи вниманието си към Александра.

— Хубава гледка сте, дете. А сега влизайте във ваната, докато потърся нещо, което да облечете. По-висока сте от мис Керълайн, така че ще трябва да преправя нещо.

Александра с благодарност стъпи във ваната, наслаждавайки се на усещането на топлата, ароматна вода, която постепенно обхваща бедрата ѝ, след това гърдите ѝ.

— Ще се радвам да облека каквото ми намерите — каза тя.

— Нито една дама не може да ходи с прекалено къса рокля и това е факт, независимо дали е янки или не.

На това изказване не можеше да се възрази, така че Александра насочи вниманието си към къпането. Затърка кожата си, докато отново доби нормалния си розов, здрав цвят. След това отми морската вода от косата си, докато тя заблестя. Когато излезе от ваната почувства, че е самата тя, с изключение на непривичната слабост от морската болест и студа, който владееше сърцето ѝ.

— След минута сте готова, мила. Със сигурност изглеждате по-добре. Преди приличахте на удавена мишка. Това е една от старите рокли на мис Керълайн, но не знаехме какво да очакваме. По-късно ще потърсим нещо по-добро.

— Тази ще свърши работа. Не ми трябва много.

Известно време и двете останаха мълчаливи. Александра изсуши косата си, докато Леона подгъваше бледозелената рокля. Александра се зарадва, че кройката и цвета на роклята ѝ подходат. Отново искаше да изглежда добре. Онази жена долу беше хубава и изглежда добре познаваше Джейк. Това, по някаква причина, никак не ѝ харесваше.

Най-сетне Леона наруши мълчанието, като стана и заяви:

— Роклята е готова, така че остава само да я облечете, дете.

Имаше приготвено памучно бельо за Александра. Не беше като фината коприна, с която беше свикнала, но беше удобно и щеше да свърши работа. Беше благодарна, че има нещо, което да облече. Леона

ловко облече Александра, след което я отведе да се огледа в едно голямо огледало.

Александра отстъпи крачка назад, понеже за първи път се виждаше облечена в такива меки, разкриващи дрехи. В Ню Йорк винаги беше носила затворени на шията, тежки копринени рокли. Тази рокля беше от тънък памук и деколтето ѝ беше изрязано така, че се разкриваха извивките на гърдите ѝ. Освен това косата ѝ, все още влажна, се спускаше в безредни къдрици до бедрата ѝ, придавайки на вида ѝ чувственост, каквато никога преди не беше забелязвала у себе си. Контрастът беше още по-засилен, защото кожата ѝ беше толкова бледа и изпъната върху костите ѝ от болестта, че очите ѝ изглеждаха по-големи и блестящо зелени на меката светлина в стаята, придавайки ѝ вид на магьосница.

— Много сте хубава. Не е чудно, че мистър Джейк ви обръща специално внимание — каза Леона зад нея. — Но помнете, дете, той принадлежи на Керълайн, а тя не би допуснала никой да застане между нея и любовника ѝ.

Александра рязко се завъртя и погледна към жената, но по кроткото ѝ, тъмно лице не се четеше нищо.

— Аз... едва познавам този човек и не възнамерявам да го опознавам по-добре. Просто помага на една непозната, изпаднала в беда.

Леона се засмя тихо и се насочи към вратата.

— Очакват ви, мила.

— Благодаря. Бяхте много любезна — каза Александра, преди да излезе от стаята, последвана от по-възрастната жена.

ПЕТА ГЛАВА

Ръководена от светлината и смеха, Александра се насочи към една стая, разположена непосредствено до фоайето. Спря на прага и се загледа в хората, насядали в стаята. Джейк беше застанал до камината. Беше сменил дрехите си и сега приличаше много повече на джентълмен от Юга, отколкото на капитана на кораб, когото познаваше. Въпреки това в него все още се усещаше внимателно сдържаната енергия, като в здраво натегната стоманена пружина.

За първи път погледна по-внимателно своите домакини. Джейк ги беше нарекъл Хейуърд и Керълайн. И двамата бяха хубави, с тъмни очи и коси. Около тях се усещаше някакво спокойствие, което някак противостоеше на напрежението от присъствието на Джейк.

Видя, че са я забелязали и я гледат напрегнато. Усмихна им се и пристъпи в обляната от топла светлина стая. Хейуърд галантно я придружи да седне на едно канапе до Керълайн край камината.

Александра се почувства притеснена от изпитателните погледи на всички присъстващи, които я наблюдаваха открито. Джейк беше явно доволен от преобразяването ѝ, а така също и Хейуърд. Изражението на лицето на Керълайн беше станало сурово, преценяващо, почти излъчващо неприязън, но това продължи само един миг, след което отново стана нежно.

— Алекс — заговори Джейк, прекъсвайки мислите ѝ, — предполагам, че откакто прекарахте морската болест, това е най-спокойното ви настроение.

— Боя се, че просто още не съм привикнала към сушата — усмихна му се в отговор тя.

За миг погледите им останаха приковани един в друг. Александра почувства, че нещо в нея се прекършва, че отслабва и се намрази за тази слабост. Очите му бяха прекалено сини, прекалено пронизващи, помисли си гневно и обърна поглед към огъня.

— Алекс, позволете ми да ви представя на двамата си най-добри приятели. Това е Хейуърд Грейвс, а това е сестра му Керълайн.

— Приятно ми е да се запозная с вас — любезно каза Александра. — И искам да ви благодаря за вашето великодушно гостоприемство.

— Не мислете за това — обърна се към нея Керълайн, а в усмивката ѝ имаше някаква студенина.

— За нас е удоволствие да ви помогнем — додаде Хейуърд, задържайки топлите си кафяви очи върху нейните доста продължително.

— А аз — продължи Джейк — мога да представя подопечната си единствено като Алекс.

— Подопечна ли? — попита Керълайн прекалено бързо.

— Изглежда, че трябва да мисля за нея по този начин.

— Както кажеш, стари приятелю — наклони се напред Хейуърд.

— Обещах им приказка, Алекс. Каква да бъде тя?

Александра погледна към ръцете си, след това вдигна зелените си очи към него.

— Наистина, Джейк, много добре знаете, че каквото и да кажете, ще бъде толкова, колкото и аз знам — невинно рече тя. След това се обърна към домакинята си. — Не си спомням нищо.

Джейк се разсмя силно, след това бързо се съгласи с нея.

— А това, приятели, е слабото ни място. Тя няма спомени. И след като я спасих, трябва да се погрижа да стигне до целта си. Така ли е, Алекс?

Очите ѝ проблеснаха игриво на светлината на огъня.

— Да, Джейк — Александра вдигна очи към мъжественото му лице. — Виждате ли — обърна се тя към Хейуърд. — Джейк всъщност ме намери в океана.

— А каквото хвана, не изпускам или поне така твърдят злите езици — тихо промърмори Джейк, но все пак достатъчно силно, за да го чуят останалите.

— Нямах нищо с мене, нищо. Бях съвсем отчаяна, когато Джейк ми помогна. А сега вие двамата сте толкова любезни. Не знам как да ви се отблагодаря.

— За нас е удоволствие да ви помогнем, скъпа — намеси се Керълайн. — Такава покъртителна история! Сигурно сте имали ужасен вид, когато Джейк ви е измъкнал.

Джейк се разсмя силно.

— Този път си напълно права, Керълайн.

Александра се изчерви и обърна гръб на Джейк.

— Но как си спомнихте името Алекс? — продължи Хейуърд. — Наистина не ви подхожда.

— Изглежда, че това е единствената дума, която си спомням — усмихна му се Александра.

— А! Може би това е името на годеника или на съпруга ви? — попита Керълайн, хвърляйки бърз поглед към Джейк.

Джейк допи чашата си, без да промени изражението си.

— Та това е много интересно, Керълайн — рече Александра, — макар да не мисля, че е вярно.

— Но нали вие не си спомняте?

— Не.

— Почакайте — възбудено се намеси Хейуърд. — Да предположим, че Алекс е съкращение на някакво друго име.

Александра застина. Останалите любезно замълчаха, докато Хейуърд премяташе различни имена наум.

— Сетих се! Алекс — Александра! Ето това име ви подхожда напълно. Александра — очите му проблеснаха, докато я наблюдаваше напрегнато.

Александра леко пребледня, след това лицето ѝ силно поруменя.

— Така ли е, Алекс? — попита Джейк, наблюдавайки я внимателно.

Не се осмели да го погледне, а остана втренчена в пода.

— Не знам. Не мога да си спомня.

— Е, ще ви наричаме както желаете, Алекс — заяви Керълайн сякаш самата тя бе решила проблема. Очевидно беше навикнала да е в центъра на вниманието, особено на вниманието на Джейк.

Александра я погледна бързо, но преди да успее да каже нещо. Хейуърд продължи:

— Е, аз ще ви наричам Александра. Нито едно име не би ви подходило по-добре.

— Алекс е достатъчно добро, но, щом желаете, можете да ме наричате Александра, мистър Грейвс.

— Наричайте ме Хейуърд, иначе много ще ме нараните.

За първи път Александра се разсмя, привличайки всички погледи върху развеселеното си лице.

— Е, наистина не искам да ви наранявам, Хейуърд, особено след като вие и Керълайн вече направихте толкова много за мене.

— Не чак толкова, колкото бихме искали — тържествено рече той.

— О, брат ми е толкова отзивчив човек — опита се да разсее напрежението от думите му Керълайн. — Би помогнал на всеки, във всеки момент. Така ли е, Джейк?

— Несъмнено, Керълайн. Няма спор, брат ти има голямо сърце.

Керълайн се засмя леко и продължи:

— Яздите ли, Алекс?

— Да. Не... не съм сигурна.

— Е, ние обичаме да яздим. Когато Джейк е тук, винаги ходим на езда. Може би утре ще опитаме. Човек никога не знае колко дълго ще се задържи тук, така че трябва да се възползваме от предоставената ни възможност.

— Не крой планове за мен, Керълайн — намеси се Джейк. — Корабът пострада доста и ще трябва да съм там през повечето време.

— Трябва да оставиш малко време за старите си приятели, Джейк — нацупи се Керълайн.

Разговорът бе прекъснат от един слуга, който обяви, че вечерята е готова. Хейуърд побърза да предложи ръка на Александра, а Керълайн хвана под ръка Джейк.

Александра успя по-добре да огледа къщата. Макар мебелировката да беше разкошна, къщата като че ли беше занемарена. Жалко, че беше в такова състояние. Александра се зачуди за финансовото положение на семейство Грейвс. Знаеше, че плантациите на Бахамските острови са основани от англичаните, чиито наследници не бяха се справили добре, но положението може би беше по-лошо, отколкото беше очаквала.

Отведоха ги в разкошна столова. Керълайн и Хейуърд седнаха в двата края на дългата маса, а Александра и Джейк в средата, един срещу друг. Александра се възхити от красивите сребърни прибори, от порцелановите и кристални съдове, но въпреки това продължаваше да чувства някакъв дух на упадък в цялата обстановка.

Храната беше вкусна, виното — превъзходно, а сътрапезниците — остроумни и блестящи. Чувстваше се неудобно единствено в миговете, когато очите на Джейк се спираха върху нея и сякаш

проникваха в самата ѝ същност, търсейки отговорите на незададени въпроси. Но все пак най-много я дразнеха собствените ѝ странни, непривични чувства към този учтив, арогантен мъж. Беше нещо, което не можеше да разбере, особено след прекараните страдания в ръцете на други мъже.

След вечерята се върнаха в салона и Александра се настани в едно удобно кресло. Топлината на стаята, вкусната храна, виното — всичко започна да оказва влияние на измореното ѝ, отпаднало тяло. Едва успяваше да следи разговора, докато най-накрая умората надделя и тя заспа.

Събуди се внезапно и се изчерви от смущение, щом осъзна, че някой ѝ говори нещо.

— Мисля, че дамата е изтощена. Не е за чудене — снизходително рече Хейуърд, като се усмихна на Александра.

— Ужасно съжалявам, че тази вечер съм такава лоша компания — извини се тя, — но денят беше изморителен.

— Разбира се, колко несъобразително от моя страна — намеси се Керълайн и стана. — Ще отведа Алекс до стаята, след това си лягам. Вие останете и си поговорете, но ние, жените, имаме нужда от освежителен сън, нали, Алекс?

— Несъмнено — потвърди Александра и се изправи.

Двамата мъже също станаха. Хейуърд се наведе над ръката на Александра и леко я докосна с устни.

— Приемете нашия дом като ваш за толкова дълго, колкото пожелаете.

Александра се усмихна, мислейки си, че точно по този начин си беше представяла поведението на един джентълмен — южняк.

— Благодаря ви, Хейуърд, но не възнамерявам да злоупотребявам с гостоприемството ви.

— Моля ви, за нас е чест.

Джейк се приближи и погледът му като с магнит привлече очите на Александра.

— Лека нощ, Алекс — загрижено рече той. — Не бързайте да ставате. Целият ден е ваш.

— О, Джейк, говориш като неин пазител. Не съм мислила, че ще доживея този ден — присмя му се Керълайн.

Джейк само се разсмя, без да се обижда от ухапването ѝ.

— Лека нощ — рече Александра. — Благодаря ви за любезността.

Керълайн бързо преведе Александра през фоайето и нагоре по стълбите, сякаш искаше час по-скоро да я отдалечи от Джейк и Хейуърд.

— Ето стаята ви, Алекс. Нали не възразявате, ако вляза за малко да си побъбрим?

Макар и изморена, Александра не можеше да откаже на домакинята си.

— Моля, влезте.

Настаниха се в креслата, близо до камината, където слабият огън припукваше леко, хвърляйки причудливи сенки в стаята.

— Харесва ли ви стаята? — попита Керълайн.

— О, да, всичко е чудесно. Благодаря ви.

— Толкова съм любопитна за историята ви. Разбира се вие не сте от Юга. Издава го произношението ви.

— Да.

— Както знаете, край Бахамските острови преминават много кораби. Сега не спират толкова, колкото по време на войната, така че наистина ще е лесно да се провери кои са пуснали котва в пристанището, поне на остров Ново Провидение.

— Да, вероятно — сънливо се съгласи Александра.

— Преди бурята, например, пристигна само една шхуна.

— Така ли?

— Мисля, че името на шхуната беше „Шарлот“ — тихо каза Керълайн.

Ключналата глава на Александра трепна. Умората веднага я напусна при спомена за шхуната на капитан Съли. Ако Керълайн беше забелязала някакъв повишен интерес към думите ѝ, тя не го показва. Продължи да говори както преди:

— Да. Разговарях с капитана...

— Говорили сте с капитана на „Шарлот“.

Керълайн кимна, а очите ѝ проблеснаха в сумрака на стаята.

— О, да. Познавам го от няколко години. Каза ми колко е щастлив, че е успял да стигне до пристанището преди бурята. За нещастие Джейк е нямал този късмет.

— За нещастие — повтори Александра зашеметено, а мислите бясно кръжаха в главата ѝ.

— Мислех, че ще се заинтересувате от възможността да отпътувате по-бързо, отколкото би могъл да ви откара Джейк. Ако желаете мога да поговоря с капитана.

— О, не. Не. Първо бих искала да си почина. Не се чувствам достатъчно добре за ново пътуване.

— Разбира се, скъпа. Имате на разположение цялото време, от което се нуждаете. За нас е удоволствие, че сте тук. Може би скоро ще възвърнете паметта си.

— Надявам се.

— Може би ще искате да поговорите с капитана. Може би той ще успее да ви помогне да си спомните самоличността си. В края на краищата, единствената шхуна, която пристигна преди бурята, беше неговата, а вие вероятно сте се изгубили в морето точно по това време.

— Не бих искала да го безпокоя.

— Ни най-малко няма да го обезпокоите. Всъщност, тъй като ми е приятел, поканих го на вечеря утре. Тогава ще можете да поговорите с него. Може би всички ще научим нещо интересно, не мислите ли? — ловко зададе въпроса си Керълайн.

Александра бързо се огледа, като че ли търсеше някакъв отговор, който да я спаси от този разпит, но не откри нищо, което да я предпази.

— Както сама казахте, Керълайн, може би всички ще научим нещо интересно.

— Прекрасно. Не бих могла да бъда по-доволна — Керълайн стана и се насочи към вратата.

Александра я последва.

— И, Алекс... — додаде Керълайн, като застана на прага.

— Да?

— След като утре Джейк ще е толкова зает, защо не си починете сутринта. Сигурна съм, че имате нужда от почивка. Можем да поюздим някой друг ден.

— Да. Да, би било добре. Лека нощ.

— Лека нощ и лек сън.

ШЕСТА ГЛАВА

— Мис Александра! Мис Александра! — повика Леона, като дръпна пердетата, пускайки топлината на следобедното слънце в стаята.

Александра се събуди от дълбокия си сън и за миг не можа да разбере как е попаднала в това огромно легло със завеси и в тази спалня, в която бавно се движеше тъмнокожата жена. Постепенно спомените ѝ се върнаха, а заедно с тях и проблемите, разочарованието и ужасът, които напоследък изпълваха живота ѝ, но тя решително ги изхвърли от ума си и седна в леглото. Не беше спала толкова добре от смъртта на Олаф. Чувстваше се освежена и готова да се справи с всичко, за да изпълни обещанието, което бе дала на стария си приятел.

— Мис Александра, проспяхте половината ден — рече почти укорително Леона. — Разбира се, мистър Джейк каза да не ви будим за нищо на света. А мистър Хейуърд каза да ви събудя следобед, така че да излезете на езда с него, щом се прибере в къщи. Така че правя точно това. Не мога да им угодя на всичките... — Леона млъкна, поставяйки подноса със закуската в скута на Александра.

Закуска в леглото! Какъв лукс след дните, прекарани в тясната каюта на шхуната.

— Знаете ли дали капитан Джейк е тук? — попита Александра почти засрамена, че проявява подобен интерес.

Леона се усмихна с разбиране.

— Хубав мъж, нали? Никое момиче не може да му устои...

— О, не. Просто...

— Разбирам, мила, но помнете, че докато той е тук, принадлежи на мис Керълайн.

— Това не ме безпокои. Определено не се интересувам от него... по този начин. Просто исках да разбера как върви ремонтът на кораба.

— От сутринта е отишъл на кораба. Струва ми се, че бърза да се махне от Бахамските Острови. Спомням си, когато... но по-добре да се облечете, ако сте привършили закуската си.

Александра искаше да чуе продължението на онова, което бе започнала да казва Леона, но потисна порива си да я попита.

— Това е най-доброто, което успях да намеря за толкова кратко време. Това е един стар костюм за езда на мис Керълайн. Трябва да призная, че е виждал и подобри дни. Преправих го малко, но полата ще ви е малко къса.

— Ще свърши работа, Леона. Наистина съм ви много благодарна за всичко, което сторихте за мен.

Всъщност Александра си мислеше, че Керълайн умишлено беше избрала дреха, която беше съвсем демоде и нямаше да ѝ подхожда, но просто се налагаше да я облече. Спомни си с копнеж за куфарите с фини дрехи, но отхвърли тези мисли, тъй като те бяха безвъзвратно загубени. Всъщност, ако капитан Съли дойдеше на вечеря, може би щеше да успее да си върне вещите. Потрепери при мисълта отново да е с него или да го пита за нещата си. Какво да прави? А ако капитан Съли реши да им каже, че идва от Ню Йорк? Той знаеше, че има пари, но това беше всичко, което му беше известно. Александра задиша полеко. Капитанът на „Шарлот“ всъщност не би могъл наистина да каже коя е тя.

След като се облече, отиде пред огледалото и се загледа в образа си. Дрехите подчертаваха линиите на тялото ѝ, като ѝ напомняха, че всъщност вече е зряла жена. Беше изолирана толкова дълго, че не беше обръщала внимание на този факт, докато Стен Луис и капитан Съли не показаха явно, че я смятат за жена — жена, която е желана.

— Работя върху една друга рокля, мис Александра, която да облечете за вечерното парти — каза Леона.

Александра почувства, че кръвта ѝ се вледенява при спомена за думите на Керълайн предишната вечер. Но все пак се нуждаеше от куфарите си. Как би могла да си ги върне, ако не се срещнеше с капитан Съли? Гневът, който изпита при спомена за отношението му към нея, докато беше в негова власт, и нуждата ѝ дадоха повече смелост. Реши, че ако дойдеше, трябваше да си наложи да се приближи до него.

— Очаквам с нетърпение да дойде вечерта и да видя роклята, която ми приготвяте. Предполагате ли, че Хейуърд ме очаква?

— Да, мила. Гори от нетърпение да ви види отново — рече Леона.

Александра излезе от стаята, поласкана от мисълта, че един джентълмен я намира привлекателна. Преди срещите си със Стен Луис и капитан Съли приемаше с по-голяма лекота вниманието на мъжете. А сега започваше да подозира всички, че имат някакви скрити, лоши намерения. Толкова ли беше трудно един мъж да харесва една жена заради самата нея, а не заради богатството или тялото ѝ? Вече не знаеше какво да мисли и в какво да вярва. Би трябвало да мрази всички мъже, но въпреки това с нея ставаше нещо странно в присъствието на Джейк. Но не, не трябваше да мисли за него. Трябваше да отиде на езда с Хейуърд и да избие от главата си всички подобни мисли, поне засега.

— Александра! — любезно заговори Хейуърд, щом тя слезе по стълбите, водещи към фойето. Кафявите му очи топло проблясваха от удоволствие. — Днес изглеждате дори още по-красива.

— Благодаря — усмихна му се тя. — Подозирам, че добрият сън в такова удобно легло би направил чудеса с всеки.

Съпроводи я през предната врата. Пищната тропическа растителност, покриваща целия остров, освен край залива, където я ограничаваше прилежната работа на градинарите, ѝ направи силно впечатление. Над целия остров витаеше усещане за топлина и мързеливо спокойствие, които бяха в пълен контраст с климата на Ню Йорк.

Хейуърд я отведе до моравата пред къщата, където един коняр държеше два коня. Александра никога не беше виждала толкова много негри и ги разглеждаше с интерес, при все че се стараеше да не показва явно любопитството си.

— Избрах тази кобила за вас, Александра, защото е добродушна, но все пак не е малко конче.

— О, изглежда съвършена. Наистина е красива.

— Боя се, че една от страстите ми са конете и им посвещавам голяма част от времето си.

Хейуърд се метна на коня си и изчака докато конярят помагаше на Александра да се качи на седлото. След като възседна коня и оправи полите си, двамата бавно се отдалечиха от къщата и завиха по една тясна, прашна пътека, водеща към вътрешността на острова. Александра не срещна проблеми с управлението на коня. Всъщност предпочиташе по-бързите, по-жизнени животни, тъй като обичаше да

препуска и да чувства как вятърът развява костите ѝ. Тази бавна, равномерна езда не отговаряше точно на представите ѝ за забавление, но не трябваше да препуска надалеч от Хейуърд. Освен че щеше да е невъзпитано, несъмнено щеше да се изгуби.

Мъжът с нея сякаш се сливаше с околността, ставайки част от бавния, неизменен ритъм на острова. Той едва ли би изпитал крайни чувства, по-скоро би останал непроменен, независимо от усещанията си. Вероятно не беше с буен нрав или просто успяваше да се владее. Беше хубав мъж, но небрежната му грация сякаш не достигаше до нея. Присъствието му не оставяше никаква следа върху чувствата ѝ.

Тръсна глава, опитвайки се да прогони тези мисли и просто да се наслади на красотата на острова и удоволствието от ездата. Откъде в нея бе възникнал този внезапен интерес към мъжете, особено след онова, което ѝ се беше случило? Защо неочаквано започна да забелязва начина, по който вървят, техните гласове, телата им — о, да, телата им! Изглежда, че всичко бе започнало на „Летящия Джей“, когато за първи видя Джейк надвесен над нея, изглеждащ толкова мощен, толкова мъжествен. Не трябваше да мисли за него. Не можеше да му вярва. Караше я да чувства как тялото ѝ я предава, сякаш той говореше директно с него, заобикаляйки ума ѝ.

— Какво мислите за това, Александра? — попита Хейуърд.

— Какво? — сепна се Александра и бързо се огледа наоколо. Вгълбена в мислите си, почти не бе обърнала внимание на придвижването им във вътрешността на острова. Сега забеляза, че са излезли на открито място, застлано с килим от мека трева и покрив от клоните на дърветата, които се събираха над тях. В центъра имаше бистър извор. Обстановката беше толкова съвършена, че трудно можеше да се повярва, че е истинска. През целия ѝ живот неин дом беше Ню Йорк и това изобилие от природни красоти беше прекалено, за да е истина.

— О, Хейуърд, толкова е хубаво! Наистина е красиво! — възкликна тя, докато той слизаше от коня, за да ѝ помогне.

— Радвам се, че мислите така. Харесвам това място.

— Вижда се защо.

Оставиха конете и бавно тръгнаха към езерцето, около което се носеха звуците и ароматите на острова. Седнаха край неподвижната вода. Хейуърд се приближи към нея. Тялото ѝ леко се стегна.

Хейуърд забеляза движението ѝ.

— Не се бойте от мен, Александра. Ние не знаем как сте живели преди или как мъжете са се отнасяли към вас, но няма да ви сторя нищо лошо за нищо на света. Моля ви, повярвайте ми.

Гласът му звучеше толкова искрено, че Александра обърна към него омайващия си поглед със силно желание да му повярва. Не можеше да не забележи, че в близост до нея той губеше контрол върху себе си, сякаш на света нямаше друго живо същество, освен нея. Това събуди у нея странно усещане за сила. Вроденото ѝ чувство за женственост започна да се събужда. „Жената притежава мощ, помисли си тя, но различна от тази на мъжа.“ По тялото ѝ премина приятна тръпка, щом забеляза, че Хейуърд продължава да е в плен на магичното ѝ излъчване, което сякаш го теглеше към нея.

— Хейуърд, през целия си живот ли сте живял на Бахамските острови?

— Да — усмихна се по момчешки той. — Тук съм роден. Също и Керълайн. Но това е почти всичко общо между нас. Тя счита, че няма нищо по-хубаво от това да напусне острова, докато аз мисля, че ще се чувствам изгубен навсякъде другаде. Единственото време, когато Керълайн не желаше да напусне острова, беше през войната. О, но вие сте от Севера...

— Да, така изглежда, но това вече е минало — топло отвърна тя, желаейки разказът му да продължи.

Хейуърд леко се изчерви и добави:

— Е, това бяха най-бурните години, които помня и мисля, че Керълайн искаше да продължат вечно. Разбирате ли, Югът оцеляваше благодарение на транспортите през блокадата, а Бахамските острови бяха основното място за тази търговия. Бяха трудни времена, а островите бяха пълни с буйни мъже и жени. Идваха тук, за да спечелят пари, за да забогатеят бързо и повечето успяваха. Разбира се, те ги пръскаха толкова бързо, както ги печелеха. Именно от тях островите натрупаха парите си. Разбирате ли, парите се харчеха тук. Никой не оставаше в Юга.

— Да? — окуражи го Александра. Досега никога не беше чувала тази страна на историята.

— Е, предполагам, че бях толкова въодушевен, колкото Керълайн. Мислех, че благополучието няма да има край, както

предполагам е мислила и тя.

— И какво се случи?

— Ами войната, разбира се, свърши, след което стана по-зле дори от преди. Хората си тръгнаха и взеха парите със себе си. Предполагам, че жителите на острова не са били много настоятелни да получат техния дял от парите или ги бяха пръснали. Така че останахме със съвсем малко, когато всичко приключи.

— Съжалявам.

— Не, проклетата вина е моя. Трябваше да гледам достатъчно напред, но бизнесът никога не е бил в кръвта ми. Нито пък на някой друг от фамилията. Разбирате ли, моите предци са били тори^[1] и са дошли тук, за да създадат памучни плантации, когато бунтовниците спечелили войната за независимост. Е, те построили плантациите. Видяхте и къщата, но винаги нещо е куцало. Всички богати памучни плантации пропаднаха. Просто не им е било мястото тук.

— Нищо ли не може да се направи?

— Не. И те упорстваха като нас. По време на войната имах пари, но построих складове в Насо. Струваше ми се добра инвестиция. Дори притежаваме част от хотел „Роял Виктория“, най-големия хотел на Бахамските острови, а също и най-празния. Не можем да го продадем, нито пък да го изоставим. Ураганът през 1866 година дори събори част от складовете, като че ли загубата на войната не беше причинила достатъчно разрушения на островите. Така че, моя мила Александра, притежавам една непродуктивна плантация, една къща в лошо състояние, празни складове и част от хотел, който се моли на клиентите да го посетят.

— Наистина съжалявам, Хейуърд — рече тя, чувствайки се неудобно от искрените му признания. Можеше да разбере, че е недоволен от съдбата си, но не можеше да му съчувства за това, че не е успял да направи нещо повече в живота си.

— Не, не — каза той, махвайки с ръка, сякаш искаше да пропъди нейната загриженост. — Положението ни далеч не е бедствено. Надявам се, че Бахамските острови отново ще станат важни за корабоплаването и когато това време настъпи, аз ще съм тук — готов за действия.

— Но какво ще правите междуременно?

— О! — възкликна небрежно той, обръщайки нежните си кафяви очи към нея. — Каквото винаги сме правили тук, на Бахамите. Повечето от шхуните, които виждате във водите наоколо са „чистачи“.

— Чистачи ли?

— Да. Самият аз притежавам няколко от тях. Край островите се маневрира трудно и корабите често се разбиват. Тогава „чистачите“ прибират каквото могат, след което честно ги възнаграждаваме за труда им.

— Аха! — рече Александра, мислейки си, че думите му прозвучаха отвратително.

— Самият аз обикновено се занимавам с търговската страна, но понякога излизам с някоя от моите шхуни, ако се очаква особено печеливша операция.

Александра не можеше да повярва, че Хейуърд може толкова небрежно да говори за ужасната си работа. Заниманието трудно можеше да се нарече почтено, но ако то беше единственият им начин за преживяване, не можеше да ги обвинява за действията или за поведението им. Но все пак самата идея я отблъскваше.

Поклати глава и се опита да му се усмихне.

— Все пак хората на островите трябва да живеят от нещо.

— Точно така — бързо се съгласи той. — А нещо трябва да предизвиква корабокрушенията. Разбира се, някои от жителите на островите са разстроени от факта, че властите искат да поставят повече светлини.

— Светлини ли?

— Да, разбира се, сигнални светлини, които да отбелязват опасните за корабите точки.

— Искате да кажете, че по-скоро биха искали корабите да се разбият, вместо да преминат безопасно?

— Боя се, че сте права — замълча за миг и се наклони по-близо до нея. — Казах ви всичко това с определена цел.

Почувства, че цялото ѝ тяло се напруга от инстинктивна уплаха, но нито помръдна, нито проговори.

— Александра, не е възможно да не сте забелязали интереса ми към вас от първия миг, в който ви зърнах.

Александра поклати глава, тъй като не искаше да чуе останалите му думи. Но все пак не можеше да избяга.

— Вие сте толкова красива, че не мога да го повярвам, толкова мила, толкова любезна.

— Аз, аз...

— Не, оставете ме да продължа. Винаги съм мечтал за жена като вас, но не съм се надявал, че тя наистина съществува или че някой ден ще я срещна. И въпреки това вие пристигнахте неочаквано, съвсем сама и без никакви спомени. Миналото ви няма значение за мене. Как мислите, дали е възможно да останете да живеете тук, на Бахамските острови, за постоянно?

— Предложението ви е прибързано, Хейуърд — отговори Александра със заекване. — Естествено много съм поласкана от думите ви, но всичко става толкова скоро. Не мога да кажа... не знам...

— Това е достатъчно. За сега ми стига, че не отхвърлихте мен и моя остров. Стига ми, че ми давате достатъчно време, за да се запознаем по-добре, за да опознаете острова. Чувствам — при тези думи той сложи мелодраматично ръка на сърцето си, — че сме родени един за друг.

Не можеше да повярва на думите му. Наистина ли говореше сериозно? Какво всъщност имаше предвид? За брак ли мислеше? Обичаше ли я? Толкова бързо?

— Не ви карам да бързате, Александра, но се страхувам, че можете да ме напуснете, преди да сме имали достатъчно време да се опознаем. При нормални условия не бих говорил с вас толкова скоро. Разбирате ме, нали, мила?

Ръцете му се плъзнаха покрай кръста ѝ, придръпвайки я към себе си. Наклони се напред, а устните му потърсиха нейните.

В изненадата си Александра не реагира, дори когато устата му нетърпеливо се впи в нейните устни, опитвайки се да събуди страстта ѝ. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, обезумяло опитвайки се да разкопчечат корсажа ѝ. Но в ума ѝ проблеснаха живите спомени за други мъже, за други места и Александра го отблъсна от себе си. Преди да скочи и да побегне, видя изчервеното му, изненадано лице. Той беше просто един мъж, като всички останали, помисли си тя. Не можеше да му вярва.

Хейуърд бързо я последва, докато тя тичешком приближаваше конете.

— Александра, съжалявам! — извика той. — Моля ви, не ми се сърдете. Просто сте толкова красива, че не можах да се сдържа.

Отново почувства, че силата ѝ се завръща. Спря се и се обърна към него.

— Принуждавате ме да бързам. Не мога да взема решение, още по-малко да се ориентирам в мислите си, докато не си спомня коя съм аз и какво правя тук. — Тъжното му лице я накара да осъзнае, че говори твърде остро. Спря за миг и добави с по-нежен глас, докосвайки ръкава му. — Нека се опознаем един друг докато съм тук, Хейуърд, и тогава ще поговорим отново.

Лицето му незабавно се проясни.

— Благодаря ви, Александра. Ще направя всичко, за да се чувствате щастлива.

Докато ѝ помагаше да се качи на седлото, Александра си мислеше, че този тип мъже я отблъскват почти толкова, колкото студената пресметливост на Стен Луис. Инстинктивно разбираше, че не желае мъж, когото да може да контролира или командва, но и не искаше такъв, който би я наранил.

Отправиха се обратно към къщата, също така мързеливо както преди, но сега Хейуърд си тананикаше щастливо или сочеше разни забележителности, растения с необичайни имена, изобщо използваше всяка възможност да привлече вниманието ѝ. Помисли си, че се държи като ученик, който се опитва да я впечатли, но въпреки това го харесваше, защото беше приятен придружител и искаше да ѝ достави удоволствие, доколкото може.

Когато пристигнаха в плантацията следобедното слънце залязваше. Керълайн беше първият човек, когото срещнаха.

— Приятно ли прекарахте следобед? Когато се събудих Леона ми каза, че двамата сте излезли да поездите. Значи можете да яздите, Алекс?

— О, да. Да, наистина. Прекарахме един хубав следобед. Островът е чудесен. Никога не съм виждала нещо подобно.

— Ако харесвате острови... — сви рамене Керълайн.

Хейуърд се разсмя.

— Никога и никой не те задоволява, Керълайн.

— О-о, грешиш, Хейуърд — присви очи Керълайн. — Има един човек, който може да ме направи напълно щастлива... ако поиска.

Александра веднага си помисли за Джейк. А и думите на Леона — „мъжът на Керълайн“. Значи Керълайн искаше Джейк да се ожени за нея и да я отведе със себе си, далеч от островния начин на живот. Но дали би го направил?

— Толкова се радвам, че сте си допаднали един на друг — натъртено рече Керълайн. — Знаете ли, Алекс, на острова няма чак толкова много млади дами, които да подхождат на Хейуърд. Той е много специален, а вие, несъмнено, сте добре възпитана, доколкото може да се разбере от спомените ви.

— Керълайн... — започна Хейуърд.

— О, Хейуърд, очевидно е, че си принадлежите един на друг, така че защо трябва да го криете — убедено рече Керълайн.

Александра се изчерви, много добре разбирайки какво цели с натиска си Керълайн. Тласкаше ги един към друг, нещастно си помисли Александра. Но защо?

— Керълайн, притесняваш Александра. Трябва да й дадеш време да разбере навиците ни и самите нас. Не е привикнала към нашата откровеност.

— О, съжалявам, Алекс. Просто искам всички останали да са щастливи така, както сме ние с Джейк — самодоволно каза тя.

Александра погледна бързо към кафявите ѝ очи, чувствайки внезапен пристъп на отвращение, след което се обърна въпросително към Хейуърд.

— Керълайн, не трябва да говориш толкова прибързано за Джейк. Той е...

— Глупости. Той е тук, нали? Това доказва онова, което ви казах. Върнал се е за мен и точно заради това трябва да сме много щастливи, нали, Алекс?

Александра преглътна и кимна утвърдително.

— Да, наистина. Много се радвам за вас и за Джейк, Керълайн.

— Благодаря — отвърна Керълайн с горящи тъмни очи.

— Керълайн, след като си се преоблякла за вечеря, не би ли могла и Александра да го стори? — намеси се Хейуърд със загрижен глас.

— О, разбира се, и трябва да побързате. Гостите ще пристигнат всеки момент.

Александра се измъкна с признателност от компанията им. Бързо влезе в къщата, казвайки си, че няма ни най-малко значение, че Джейк се е върнал за Керълайн.

---

[1] *Тори* — привърженици на Англия във войната за независимост — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Александра се спусна надолу по великолепното стълбище във вълна от мека коприна, шумолящи фусты и сладък парфюм, уверена в красотата си. Роклята, която Леона беше преправила за нея, беше в нежен кайсиев цвят, който идеално подчертаваше златисточервените ѝ коси. Беше прибрала косата си в малка стегната плитка на тила си, намеквайки по този начин за истинското ѝ великолепие. Никога не бе се чувствала по-красива, по-женствена.

Повеят на вятъра донесе заедно със сладката си свежест и тихото мърморене на гласове от верандата, обляна от лунната светлина. В далечината се чуваха щурци, жаби и мекото жужене на насекомите. Спря на входа.

Хейуърд сякаш усети присъствието ѝ. Вдигна бързо поглед, прекъсвайки в средата на изречението разговора си с един възрастен джентълмен.

Ударите на сърцето зашумяха в ушите му. Виждаше само ослепителната ѝ красота, в рамката от мека лунна светлина. Александра стоеше на вратата небрежно, сякаш винаги беше стояла там, сякаш където и да отидеше, всичко щеше да е само един декор за сияйната ѝ хубост. Бледата ѝ кожа изглеждаше почти блестяща на свръхестествената светлина, а косата ѝ сякаш беше от пламък, който насищаше цвета си от нежната ѝ, прилепнала рокля. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за желанието си да зарови лице в нежната топлина на закръглените ѝ, стегнати гърди. Никога не бе желал нещо по-силно от тази жена, която сега стоеше толкова небрежно пред него. Трябваше да я има и то скоро.

Погледът му не трепна, докато се приближаваше към нея, чувствайки се като в сън. Притегли я към себе си, за да вдъхне аромата на сладостта ѝ и да почувства топлината на тялото ѝ.

— Вие сте изключителна, Александра. Не съм виждал толкова красива жена.

Александра едва ли разбра какво ѝ говори, тъй като първото нещо, което видя, след като очите ѝ привикнаха с тъмнината, беше

Джейк. Сърцето ѝ потрепна странно, но усещането веднага се превърна в студена болка, щом забеляза, че Керълайн се е наклонила към него, а сладните ѝ гърди почти са изскочили от дълбоко деколтираната ѝ рокля. „Керълайн страстно желае Джейк да я люби“, помисли си хладно Александра, твърдо решена никога да не показва по подобен начин чувствата си към един мъж. Разбира се Джейк вероятно беше свикнал жените да му се предлагат по такъв начин и всъщност очакваше да действат така. Е, определено нямаше да има възможността да я види да се приближава към него така. В края на краищата, тя беше севернячка, а освен това беше от рода Кларк. Никога, за нищо на света не би се унизила пред един мъж.

Джейк почувства погледа ѝ върху себе си. Прииска му се да размаже лицето на Хейуърд, щом го видя толкова близо до нея. Сграбчи чашата си и я стисна с такава ярост, че за малко не я счупи. През целия ден Алекс се въртеше в ума му. Мисълта за нежното ѝ тяло го тормозеше повече от повредения кораб. По дяволите, какво ставаше с него? Досега в живота му не бе имало жена, която да не може да люби и след това да изостави, забравяйки я напълно. А все още дори не беше докоснал тази жена. Въпреки това почти можеше да усети гладката ѝ кожа, сякаш чувстваше как зърната на гърдите ѝ се втвърдяват от докосването на ръцете и устните му, как устните ѝ го изгарят със сладък, жаден пламък.

Керълайн забеляза накъде гледа Джейк. Прикривайки яростта си със студена усмивка, тя промърмори нещо за необходимостта да играе ролята на истинска домакиня и се насочи към младата жена, която беше прекалено красива, за да остане ненаказана.

— Алекс — усмихна се тя насила, — тази вечер изглеждате хубава. Виждам, че роклята ви подхожда.

— Да, благодаря ви — бързо отвърна Александра, опитвайки се да не излива истинските си чувства към Керълайн и Джейк.

— Бих искала да ви представя на другите гости — рече Керълайн, като поведе Александра със себе си. Хейуърд ги последва.

— Това е доктор Елдър. Той е стар, добър приятел на семейството ни и сам се справя с целия остров — обяви Керълайн с топлина в гласа си.

— Здравейте — каза възрастният господин и докосна с устни ръката на Александра.

— Радвам се да се запозная с вас, сър. Вие сте доктор по медицина, нали? — колебливо попита Александра, а сърцето ѝ заби по-бързо. Дали този човек нямаше да познае, че не е изгубила паметта си?

— О, да — отвърна вместо него Керълайн, поглеждайки лукаво към Александра. — Той е единственият лекар на Бахамските острови и всички ние му засвидетелстваме уважението си, нали, доктор Елдър?

— Скъпа Керълайн, не сте показвали уважение към никого, откакто помогнах да се появите на този свят — засмя се тихо той.

— Е, не бихме могли да се справим без него. Може би той може да ви помогне, Алекс.

— Не бързайте, мила моя — обърна се доктор Елдър към Александра. — Керълайн ми разказа, че сте загубили паметта си. Нищо не може да бъде направено. Понякога се връща, понякога не. Но ще съм щастлив да ви прегледам, за да сме сигурни, че това е единственото ви нараняване.

— Благодаря — промърмори Александра и продължи с по-силен глас. — Ще съм ви благодарна, ако ме прегледате. Ще се опитам да дойда в кабинета ви през следващите няколко дни.

— Щом почувствате нужда, заповядайте. Обикновено съм в Насо, но ако ме няма, в кабинета ми ще знаят къде се намирам.

— Благодаря ви — повтори Александра, забелязвайки, че Керълайн изглежда донякъде разочарована. Показваше се добронамерена и готова да ѝ помогне, но Александра беше сигурна, че Керълайн иска да я нарани или да я изобличи по някакъв начин.

— Какви са тези разговори за изгубена памет? — избоботи нечий глас зад Александра.

Веднага позна гласа и се завъртя. Към нея се приближаваше капитан Съли, усмихвайки се на стъписаното ѝ изражение. Умът ѝ се мяташе във всички посоки, опитвайки се да открие път за бягство, но не можеше да го стори. Беше решила да поиска куфарите си от този човек и трябваше да го направи.

— Капитан Съли, не познавате Алекс, нали? — любезно каза Керълайн.

Александра забеляза зловния проблясък в погледа ѝ. Какво се опитваше да ѝ стори Керълайн? И защо? Изглеждаше твърдо решена да научи истината за Александра. Първо докторът, а сега и капитан

Съли. Е, нямаше да позволи на Керълайн да я изплаши или да я принуди да разкрие истината.

— Много се радвам да се запозная с вас, капитане. И вие ли сте „приятел“ на Керълайн от войната? Хейуърд ми разказа колко ви е било приятно да пускате котва тук.

Усмивката на капитан Съли бавно се стопи, щом осъзна, че Александра няма намерение да се остави и да бъде толкова лесно сплашена, колкото той си бе мислил. Искаше му се да я издаде, да им разкаже за нея, но не смееше да признае пред всички тези хора, че беше паднала от шхуната му и всъщност той я бе изоставил на сигурната смърт.

Какъв ли номер кроеше? Първо, беше настояла да наеме шхуната му до Ню Орлиънс. Не беше казала името си, но изглежда имаше много пари. Сега се преструваше, че си е изгубила паметта, но когато очите им за първи път се срещнаха, капитан Съли забеляза, че го е познала. От самото начало беше решил, че вероятно е някоя богата проститутка, която бяга от Ню Йорк. Сега, като я видя облечена в тази прилепнала рокля, подозренията му се потвърдиха. Малката кучка си искаше куфарите, защото една скъпоплатена блудница има нужда от аксесоарите на занаята си. Е, би й позволил да си ги вземе, но на определена цена. Една безплатна мостра от стоката ѝ — това му беше цената.

Джейк внимателно наблюдаваше Алекс, чудейки се откъде познава Съли. Беше очевидно, че капитанът, когото познаваше и мразеше от войната, е срещал и преди Алекс. Ако тя беше избягала от шхуната на Съли, тогава Джейк щеше да разбере на всяка цена защо го е направила. И ако Съли вече ѝ беше досаждал, щеше да го убие.

— Мисля, че е време за вечеря — заяви Керълайн и така помогна на Съли да се измъкне без отговор. — Моля, последвайте ме в столовата.

Столовата изглеждаше красива на меката светлина на свещите, с която прикриваха ширещата се разруха в къщата. В центъра на масата бяха поставени красиво подредени вази с прекрасни тропически цветя, които Александра не беше виждала никога преди. Вечерта можеше да бъде съвършена, ако не чувстваше, че губи контрол над собствения си живот. Хейуърд се държеше като умилкващо се кученце; Съли беше подъл човек, който би направил всичко, за да я нарани; Керълайн

играеше някаква зловна игра на котка и мишка по причини, които не можеше да разбере, а Джейк — Джейк събуждаше в нея вълнения, които не познаваше и с които не можеше да се справи.

Хейуърд седна в единия край на дългата маса. Керълайн зае мястото в другия край. Настани Джейк от дясната си страна, а капитан Съли — от лявата. Отдясно на Хейуърд седна Александра, а от лявата му страна се настани доктор Елдър. Пространството, което делеше двете групи на масата беше повече от един фут, тъй като Керълайн беше решила да пренебрегне всички останали, освен двамата мъже от двете ѝ страни.

По време на вечерята Хейуърд, доктор Елдър и Александра трудно можеха да се престорят, че не забелязват отделената група в другия край на тяхната маса. Виното се лееше и Керълайн пиеше чаша след чаша, докато накрая изпадна в някакво странно състояние на превъзбуда. Накланяше се ту към единия, тук към другия мъж, с открито желание да ги очарова, а едрите ѝ гърди почти бяха изскочили от роклята. Като че ли искаше да насъска единия мъж срещу другия, докато накрая избухнеха от страст и ревност. Но тази вечер изглежда, че хитрият ѝ план нямаше да се осъществи, което я караше да става все по-неприятна с желанията си. На Александра ѝ се струваше, че тя всеки миг ще скочи, ще се съблече и ще започне да танцува върху масата. По този начин Керълайн със сигурност щеше да си осигури изцяло вниманието им.

— Керълайн е жена — рече най-накрая Хейуърд, — която се нуждае от постоянни доказателства, че е желана. По време на войната беше заобиколена от несекващ поток обожатели, но сега...

— Аз... — започна Александра, опитвайки се да прикрие смущението си.

— Не, аз я разбирам. Има нужда от съпруг, от силен мъж като Джейк. Възнамерява да се омъжи за него, но...

— Разбира се, че ще се ожени за него, Хейуърд — бързо додаде Александра. — Вижте колко е очарован от нея.

Хейуърд и доктор Елдър я погледнаха със съмнение, тъй като и двамата познаваха по-добре от нея контрабандиста и знаеха, че досега не е бил верен само на една жена и едва ли щеше да се ожени за Керълайн.

Хейуърд, доктор Елдър и Александра с мъка издържаха проточилата се вечеря. Храната беше вкусна, но Александра не можеше да се храни. Чувстваше се все повече и повече потисната, докато се мъчеше да задържи погледа си върху чинията. И в същото време усещаше как в нея се надига силна възбуда. Започваше да признава свирепата сила на желанията, докато очите ѝ се плъзгаха по другата група. Чувстваше, че в нея се събуждат пориви, които преди не бяха съществували. И ѝ се искаше или да не беше толкова добре възпитана, или да можеше винаги да се контролира с ледена студенина, или да не беше изнасилена. Какво ли наслада би предизвикало усещането на едно силно голо мъжко тяло върху нейното? Как ли щеше да се чувства, ако за момент забравеше всичко, освен едно — Джейк?

Внезапно забеляза, че погледът на Джейк е вперен в нея, а в очите му видя ответен огън и копнеж за нея. Изчерви се силно и извърна очите си.

Когато Александра си мислеше, че повече не може да издържа театъра, който се разиграваше на масата, вечерята най-сетне свърши. Беше изпила повече вино, отколкото възнамеряваше и се почувства леко замаяна, когато Хейуърд ѝ помогна да стане от стола си. Облегна се тежко на него, преди да разбере какво точно става, вдигна очи и видя, че Джейк я наблюдава с едва прикрит гняв. Той сграбчи Керълайн за ръката и я повлече през входната врата. Александра чуваше звънкия смях на Керълайн, докато Джейк я водеше по стъпалата на верандата.

Капитан Съли побърза след тях.

— Хей, Джейк? Нека да споделим наградата — извика той.

Хейуърд отведе Александра от хола в гостната и докторът се присъедини към тях.

— Боя се, че останалите може би няма да ни правят компания — усмихна се Александра.

— Керълайн рядко се присъединява към групата след вечеря — каза доктор Елдър. — Обикновено си организира собствено парти. За нас не е необичайно, но се надявам този факт да не промени мнението ви за Керълайн. Тя наистина е хубава, но просто иска постоянно да ѝ го повтарят.

Хейуърд кимна в съгласие.

След няколко плахи опита да завърже разговор, докторът се извини. След като си тръгна, Хейуърд се премести и седна по-близо до Александра. С усещането си за женственост, което наскоро бе започнало да се оформя в нея и леко замаяните си от изпитото вино възприятия, Александра силно чувстваше присъствието му като мъж — като един хубав млад мъж, който я желае. Знаеше, че трябва да се махне или да го накара да се премести по-далеч, но сякаш бе обхваната от някаква летаргия, така че остана неподвижна, изчаквайки следващия му ход.

— Александра — страстно започна Хейуърд, — искам... искам да се омъжиш за мен. Обичам те! Дали би могла някога... мога ли да се надявам, че някой ден ще се омъжиш за мен, че ще ме обикнеш?

Хейуърд държеше двете ѝ ръце и се беше наклонил към нея. Топлият му дъх достигаше лицето ѝ, а очите му бяха влажни и предани като на кученце. Александра се чувстваше парализирана, безпомощна, заловена в капан. Не можеше да се омъжи за този човек. Не чувстваше нищо към него. Чувствата и желанията ѝ, като че ли вече не бяха под неин контрол. Те принадлежаха на друг мъж.

— Кажи ми, Александра. Трябва да знам.

— Прибързваш, Хейуърд. Моля те — извика тя, като го отблъсна от себе си и скочи на крака.

Хейуърд остана на мястото си с напълно обезсърчен вид.

— Не искам да кажа, че не те харесвам — каза тя, опитвайки се отчаяно да не го нарани. — Все още е... много рано. Едва те познавам.

Хейуърд я загледа внимателно, а в очите му започна да тлее странен блясък.

— Знаеш ли, скъпа, също като Керълайн мразя да ме отхвърлят. Ъй двамата не обичаме да ни зарязват заради някой друг.

— Няма никой друг.

— Но ти нямаш спомени, нали? Дали не играеш някаква игра? Може би колекционираш мъжки сърца? Така ли е, Александра?

Беше се изправил и стоеше до нея. Александра безпогрешно различи дивия блясък на страстта в очите му и ревнивата похот, изписана върху хубавото му лице.

— Толкова ли съм отвратителен, та да не ми дадеш поне една целувка тази вечер, след всичко, което направих за теб? — попита той,

като сложи ръце на раменете ѝ и бавно я притегли към себе си, а очите му се мъчеха да я подчинят на волята му.

— Не възнамерявам да играя ролята на блудница заради стаята и храната — гневно отвърна Александра, на която ѝ беше омръзнало да се прави на деликатна. — Пусни ме. Отивам си в стаята.

Но ръцете му само се стегнаха по здраво, придърпаха я към него, а устните му трескаво потърсиха нейните, откриха ги и се впиха в тях. Александра се опита да се освободи, но той не забелязваше усилията ѝ, докато страстно я целуваше. Опита се да я подтикне към отзивчивост, отпусайки хватката си, така че ръцете му да могат да си играят с тялото ѝ, да опипват меките му, пищни извивки. Поддържайки я с една ръка за кръста, Хейуърд дръзко пхна другата си ръка в деколтето на роклята ѝ, търсейки топлата ѝ, тръпнеща плът и твърдите ѝ зърна. Стенейки, премести влажните си устни от устата ѝ надолу по шията, към дълбоката долина между гърдите ѝ, където спря. Устните му горяха, а желанието му беше силно и непреодолимо.

Най-сетне Александра съзря възможност да избяга и го изненада, като се дръпна рязко назад. Удари му силен шамар.

— Обидихте ме, сър, и очевидно не сте джентълмен — каза тя разпалено, преди да се обърне и гордо да тръгне към стаята си. Докато вървеше бързо, опитвайки се да не тича, тя прокле всички мъже за тяхната бруталност.

Хейуърд сложи ръка на бузата си и мълчаливо се прокле за глупостта си да насилва Александра. В същото време туптенето в слабините му търсеше освобождение. Гледаше как тялото ѝ се отдалечава — гъвкаво и съблазнително. Трябваше да се овладее, за да не се втурне след нея, да я грабне и да я отнесе в стаята ѝ, където можеше да се освободи дълбоко в нея. Но искаше да я има повече от един път — искаше я завинаги. Досега не беше желал толкова силно друга жена. Трябваше да я има.

Александра бързо се изкачи по стълбите, твърдо решена да потърси сигурно убежище в стаята си, преди той да я е последвал. Всички ли в тази къща бяха луди от сладострастие? Затръшна вратата на стаята си и я заключи. Реши, че няма да допусне други натрапници тази вечер. Трябваше да се махне от този остров, далеч от тези мъже.

ОСМА ГЛАВА

Докато Керълайн бавно се събличаше пред него, Джейк се опита да отклони мислите си за Александра. Какво ставаше с него? Керълайн беше една от най-добрите жени, които някога беше имал и, ето, тя беше тук, торяща от желание за него. „Забрави за онази кучка или си мисли за нея като Керълайн! Всички жени са еднакви, щом попаднат в леглото“, каза си той сурово, опитвайки се да се наслади на чувствената красота на Керълайн. Във всеки случай, ако Алекс възнамеряваше да си играе с онова подобие на мъж, Хейуърд, беше длъжен да я замени в представите си с Керълайн.

Керълайн се беше съблякла и бавно, предизвикателно идваше към него. Джейк седна на леглото и я загледа внимателно. Дългата ѝ, тъмна коса се спускаше надолу по раменете ѝ, очертавайки като рамка гладката ѝ кожа. Гърдите ѝ бяха големи, закръглени, а зърната им тъмнееха върху бледата ѝ кожа. Заоблените ѝ бедра приканваха към внимание, обещавайки скрити наслади на всеки мъж. Щом го приближи, Джейк усети, че кръвта му кипва. Събори я върху леглото и зарови лице в сладните ѝ гърди. Коленете му се вмъкнаха между бедрата ѝ.

Керълайн изстена при докосването му и го притегли по-близо към себе си.

— О, липсваше ми, Джейк! Имах нужда от теб. Не ме напускай отново.

— От начина, по който си играеше със Съли, не стана много ясно, че съм ти липсвал — сухо каза той, докато опитният му език търсеше розовите ѝ зърна.

— Исках само да те накарам да ревнуваш. Разкарах го още на времето, нали?

— Трябваше ли да предизвикваш ревността ми, за да те пожелаея?

— Не, надявам се, моя любов.

— Откъде да знам, че няма да дойде при теб по-късно?

— Защото ще останеш с мен през цялата нощ — Керълайн дръпна дрехата му. — Съблечи това, Джейк. Искам да те почувствам

върху себе си.

Джейк бързо се съблече и се обърна към нея. Слабата светлина падаше върху нежното ѝ, женствено тяло и мъжествеността му се раздвижи, но когато я покри с тялото си не мислеше за Керълайн, защото виждаше златисточервени коси и пламтящи зелени очи. Жадно покри устата ѝ със своята, опитвайки се да угаси огъня, който гореше в него от копнеж по Александра. Керълайн отвърна на целувката му с равна страст. Внезапно Джейк спря, а тялото му застина.

Керълайн простена и се опита да го притегли към себе си.

— Какво има?

— Шшт. Чух нещо. Замълчи.

— Така че... мислех, че ще дойдеш при мене, моя сладка лейди.

— Капитан Съли говореше тихо, а гласът му идваше от градината.

— Разбира се, дори да не бяхте викали под прозореца ми. Трябва да си взема куфарите. Нуждая се от тях — остро отвърна Александра.

— Знам, че се нуждаеш от тях и знам защо — каза той, като че ли знаеше всичко за нея.

— Какво искате да кажете? — попита Александра с изплашен глас.

— Искаше да се измъкнеш от Ню Йорк бързо, без никой да разбере, но настояваше да вземеш всички тези куфари с дрехи с теб. Мисля, че отговорът е очевиден.

— Така ли? — Александра не можеше да разбере как този факт би довел до разкриването на самоличността ѝ.

— Не се опитвай да се правиш на невинна. Подозирам, че си изгубила невинността си преди много време.

— Наистина не разбирам за какво говорите — Александра се опита да говори спокойно.

— Виж сега, всичко, което исках, беше малко от онова, което раздаваш край себе си, но ти толкова настоятелно се опитваше да се измъкнеш...

— Какво!

— Боже, тя била хладнокръвна! Знам, че са те изгонили от Ню Йорк, защото си скъпо платена проститутка и за мен ще си останеш проститутка, без значение каква си всъщност.

— Проститутка? — разсмя се дрезгаво Александра — Глупак такъв! Искам си куфарите. Това е всичко, което искам от вас. Вече ви платих. Аз...

Не завърши думите си, защото тежката му ръка се стовари върху лицето ѝ и я събори върху меката, влажна земя.

— Осмеляваш се да ме наричаш глупак, малка курва такава. Ще ти покажа що за човек съм — изръмжа Съли, докато си разкопчаваше панталоните.

— Остави ме — простена Александра, неспособна да помръдне.

Джейк с проклетие скочи от леглото на Керълайн. Бързо навлече панталоните си. Докато тичаше навън, Керълайн извика след него.

— Нали чу? Тя е проститутка. Няма нужда да я защитаваш. Точно от това има нужда.

Но преди да завърши думите си, Джейк вече беше преминал половината стъпала. Керълайн започна припряно да се облича. Джейк беше неин и възнамеряваше да се бие за него.

Джейк прескачаше по две стъпала, а яростта му го подтикваше към хладнокръвна решителност. Съли току-що беше вдигнал роклята на Александра, разкривайки дългите ѝ, красиви крака, докато тя стенеше и безпомощно го удряше.

Джейк дотича при тях.

— Какво, по дяволите, правиш, Съли? — запита той, а гласът му заплашително разцепи тишината на островната нощ.

Съли трепна и скочи на крака, готов да посрещне Джейк.

— Взимам си моето. Не е твоя работа. Връщай се при Керълайн. Тази нощ иска теб. Имам право да потърся удоволствието си, където мога.

— Нямах права, щом Алекс е засегната, Съли.

— Случай, големи човече, тук нямаш думата. Тя е моя. Тя е курва. А ти не я искаш.

Джейк стовари с всичка сила юмука си върху лицето на Съли, който не очакваше удара. Съли се строполи тежко на земята. Когато започна несигурно да се надига, Джейк стъпи с крак върху широките му гърди.

— Стой долу, Съли, ако не искаш още от същото. Взимам Александра с мен. Не се опитвай да ме следваш. Тя ми принадлежи и не трябва да го забравяте нито ти, нито кой да е друг мъж.

Джейк взе ръката на Александра, изправи я на крака и я поведе след себе си. Тя се затича, препъвайки се, докато бързо пресичаха обширната ливада пред къщата. Едва когато достигнаха до края ѝ, Александра погледа назад. Съли гневно се изправяше на крака, а към него се присъединяваше и Керълайн.

Александра се радваше, че се маха далеч от тях, но не беше много сигурна в Джейк, тъй като той грубо я влачеше след себе си през гъстия храсталак на острова, без много да го е грижа за леките ѝ пантофи и тънката ѝ рокля.

Потъваха все по-дълбоко и по-дълбоко в тъмната, гъста растителност. Александра се бореше с увиващите се лиани и вкопчващите се храсти, докато подтичваше, за да не изостава от широките крачки на Джейк. Гневно си помисли, че той не носи дълга пола, която постоянно заплашва да се скъса при всеки завои. Опита се да освободи ръката си, но той само стегна хватката си, дърпайки я след себе си. Препъна се и почти изгуби равновесие. Подпря се със свободната си ръка на гърба му, да не падне. Защо не вървеше побавно? Определено не можеха да ги проследят. Дишането ѝ се учести. В пантофите ѝ бяха влезли камъчета и краката я боляха при всяка стъпка. Нямахте ли най-сетне да спрат?

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди да спрат. Александра се отпусна на земята. Изтощена, раздърпана обезсърчена, не се безпокоеше какво ще стане сега. Искаше само да си почине.

Джейк коленичи до нея.

— Всичко е наред, Алекс. Тук не могат да ни проследят, а корабът не е далеч. Сами сме. Ти си в безопасност.

Опитвайки се да овладее задъханото си дишане, Александра вдигна поглед към лицето му, което изглеждаше остро и ъгловато на лунната светлина, и ни най-малко не се почувства в безопасност сама с него. Всъщност изведнъж усети тялото му съвсем близо до своето, голите му, окосмени гърди, ръцете му, които я докосваха и притегляха към него. И се почувства неспособна да бяга. Изправи я на крака, прегърна я, притисна я към себе си, давайки ѝ от топлината си. Тялото му беше стегнато и мускулесто. Можеше да почувства топлината на голата му плът върху частично разголените си гърди, които се напрягаха към него. Когато главата му се наклони към нея, Александра

простена, защото се боеше да не я наранят отново, но все пак не можеше да се освободи от избухналите чувства, които я парализираха.

Устните му властно се впиха нейните. Тя се отблъсна от гърдите му, опитвайки се да се освободи, преди напълно да е изгубила контрол върху себе си. Джейк сложи едната си ръка зад тила ѝ, така че тя не можеше се да съпротивлява на гладните му, търсеци устни, които се притискаха към устата ѝ, принуждавайки я да разтвори устните си. Езикът му бързо се гмурна вътре, потапяйки се дълбоко, по-дълбоко в алчното си търсене. Ръката му хвана плитката ѝ и я дръпна назад, така че косата ѝ се изсипа в безпорядък. Другата му ръка я притискаше здраво, карайки я да усеща стегнатите, безмилостни мускули на бедрата му върху своите.

О, но какво ставаше с нея в тази унищожителна прегръдка? Защото изведнъж откри, че отвърща на целувката му, а ръцете ѝ леко се придвижват по гърба му, докато намериха меката коса на тила му. Никога преди не се беше чувствала по този начин. Сякаш не съществувахе нищо друго, освен сливането на двете им тела и горещото туптене в ушите ѝ. След това устните му се откъснаха от нейните. Александра почувства, че отмалява, докато устните му сипеха леки целувки надолу по гърлото ѝ, докато стигнаха до трапчинката в основата на шията, където спряха, изгаряйки я с докосванията си. Ръцете му се насочиха към корсажа ѝ, разкопчаха го с ловки движения и се плъзнаха вътре, за да поемат гърдите ѝ с горещи, настойчиви движения. Александра се наклони към него, а от гърлото ѝ се откъснаха нежни стенания, щом устните на Джейк намериха стегнатите ѝ, изпъкнали зърна и езикът му ги задразни, а в корема ѝ някаква твърда, топла топка реагираше при всяко докосване. Не трябваше да му позволява това. Не трябваше!

Събирайки цялата си сила тя го отблъсна от себе си, без да забележи изненадата, а след това и гнева, които се изписаха на лицето му, докато тя бягаше от него. Александра се озова на мекия пясък на морския бряг. Лунната светлина превръщаше прииждащите вълни в блестящо сребро. Александра се поколеба накъде да тръгне. Не можеше да се върне нито на кораба, нито в къщата, но пред нея беше океанът, а зад нея — Джейк. След това го чу да се приближава към нея и с тих вик се втурна отчаяно към океана, без да съзнава какво прави.

Вече не разсъждаваше. Беше ослепяла от страх — страх от чувствата, които не успяваше да разбере и които не искаше да приеме.

Но Джейк с лекота я настигна и я хвана до самата вода. Тя се извъртя, дръпна се в ръцете му и двамата паднаха в плитката вода, разплисквайки я шумно, докато Джейк се мъчеше отново да вземе контрола в свои ръце. Но тя беше почти подивяла от отчаяние.

— Няма да те нараня, Алекс. Какво са ти сторили, та си толкова изплашена от мен? Никога не съм те наранявал. Защо сега да го правя?

Думите му бяха разумни, но Александра не искаше да ги чуе, удрайки го със силата на отчаянието си, защото не можеше да забрави един друг мъж, един друг случай. Нима Стен Луис бе унищожил природния ѝ дар да получава наслада от мъжете? Беше изплашена.

Най-накрая Джейк я притисна към себе си, чувствайки как тялото ѝ трепери до неговото, докато вълните една след друга обливаха краката им. Отдръпвайки я леко от себе си, огледа тялото ѝ. „Красива е“, мислеше си той, докато очите му се наслаждаваха на гъвкавото тяло под прилепналата мокра рокля, на гърдите ѝ, напрегнати от желание. Джейк не направи никакъв опит да я нарани. Клепачите ѝ бавно се повдигнаха, тя премигна няколко пъти, за да разпръсне солените водни капчици, докато накрая зелените ѝ очи се спряха върху него — пълни със смущение, страх и гняв. Погледите им се срещнаха. И тогава устните им жадно се потърсиха. Сякаш в тях избухна пожар, който ги подтикваше да продължават. Ръцете му се заровиха в косите ѝ, придърпаха я към него, искайки нещо, което тя не можеше да разбере, но знаеше, че трябва да направи. Отначало я целуна нежно, а след това, щом пламъците в тях се разгоряха и ги погълнаха, започна бясно да я целува.

— Александра, Александра — мърмореше тихо той, докато устните му се откъснаха от нейните и се спуснаха надолу, по шията ѝ. С бързи, припрени движения Джейк смъкна мократа ѝ рокля, след това свали панталоните си. Приведе се над нея, покривайки тялото ѝ със своето.

Александра потрепери от докосването на топлото му тяло, защото почувства твърдата му мъжественост, която се притискаше между бедрата ѝ.

— Не, не, Джейк. Моля те... — започна тя. Но Джейк покри устата ѝ със своята, а езикът му изкусно я принуди да се подчини на

волята му, докато ръцете му изследваха нежните извивки на тялото ѝ. Скоро не можеше повече да протестира и се отпусна върху пясъка. Усещаше как хладната, солена вода удря кожата ѝ, след това бързо пробягва край тялото ѝ, като го очертаваше и търсеше място, откъдето да премине.

Силните му ръце се насочиха към гърдите ѝ, а устните му последваха докосванията им, като търсеха зрялата им пълнота, която го очакваше. Езикът му леко се плъзна по стегнатите зърна, които сякаш се стремяха към него, предлагайки му сладостта си. След това устните му се спуснаха по-надолу, като оставяха следа от изгарящи целувки.

Александра простена, неспособна да сдържи силната тръпка, която премина по цялото ѝ тяло. Не знаеше, че може да изпитва такива чувства — сякаш в дълбините ѝ гореше огън, който търсеше път навън. Ръцете му я погалиха.

— Разтвори си краката, Александра — настоятелно прошепна той.

— О, не, Джейк!

Но краката ѝ сами се разтвориха, защото жаждата в нея беше толкова силна, че не можеше да ѝ се откаже.

Внимателно, сръчно Джейк се плъзна във влажната ѝ топлина. Навлезе дълбоко, още по-дълбоко, опипваше, търсеше, но не намираше. Бръчки помрачиха лицето му. Погледна бързо лицето ѝ, но очите ѝ бяха затворени, а ръцете ѝ конвулсивно стискаха пясъка. По дяволите! Обля го ярост. Някой бе откраднал девствеността ѝ преди него. Кому я беше дала? Трябваше да бъде първият... и последният.

Джейк гневно се отдръпна, а Александра изплашена се сепна. Виждайки ледените му, сини очи, които гневно я гледаха, тя извика обзета от страх. Какво се беше случило? Не ѝ даде време да помисли, защото я сграбчи грубо, придърпа я към себе си и след това с едно гневно, отмъстително движение потъна дълбоко в нея. Искаше да я нарани. От очите ѝ потекоха сълзи.

Но дори в съкрушителния си гняв Джейк беше твърдо решен да изгори всяка следа от мъжа, който беше минал преди него. Забави движенията си в желанието си да даде на Александра нещо, което да помни, нещо, което да я накара да забрави онзи мъж. Като се контролираше, той започна да се движи в нея бавно, насърчително, водейки я със себе си.

Александра усети внезапната промяната и отвори очи. В гърлото ѝ застина вик, щом видя в сините му очи ярките проблясъци на гнева. О, какво правеше той? Мислите ѝ се мятаха диви, объркани, изплашени, докато накрая бавно започнаха да се съсредоточават върху нарастващото напрежение в нея. Нямах ли избавление? Повече не можеше да издържа. Кожата ѝ беше влажна от потта. Джейк продължаваше да се движи в нея, а Александра протегна ръце, притегли го към себе си, искаща още, настояваща за още, докато накрая в нея избухна огън, който сякаш я разкъса и тя потъна в забрава, повличайки го със себе си.

Джейк се стовари тежко върху нея, а потта му се стичаше надолу по гърдите ѝ. Поемаше си въздух на тежки тласъци, които заглушаваха собственото и дишане.

Щом дишането им се успокои, Александра усети вълните, които се разбиваха в брега и хладната вода, която се пенеше край тях, очертавайки телата им като едно. Но единството им беше само мигновено. Щом водата се оттегли, не остана нищо, което да доказва, че някога е имало очертавания на двама души слети в едно. Джейк внезапно се размърда и се претърколи встрани. Александра остана сама, уязвима както никога преди. Дали някога щеше да бъде пак същото? Не, знаеше, че няма да бъде. Вече знаеше какво е да бъдеш съединен с някого във върховно блаженство, знаеше какво е да бъдеш едно цяло с Джейк. Водата отново ги обля, но този път очерта телата на двама души. Почувства се тъжна, сякаш бе изгубила нещо ценно, което е трябвало винаги да пази.

— Кой беше първият, Александра? — попита Джейк, лежейки по гръб върху мекия пясък с глас твърд като кремък.

— Какво?

— Кой беше той?

— О! — изплака Александра и се превъртя по корем, като че ли искаше да се скрие, да забрави онова, което се бе случило преди него. Какво право имаше Джейк да я пита? Беше я порицал, без да знае истината. Ето какво се бе случило, когато първия път престана да я люби — беше открил, че не е девствена. Стен беше прав. Никой друг мъж не би я поискал, след като той бе отнел девствеността ѝ. О, как го мразеше! Как мразеше Джейк, загдето я беше осъдил толкова бързо.

— Кажы ми, Алекс — скръцна той със зъби, като стисна болезнено китката й.

— Не. Няма да ми повярваш. По-скоро би приел, че съм блудница — зарида тя, без да го погледне.

— Проклятие, Александра! Кажы ми името му! — знаеше, че й причинява болка, защото лицето й пребледня, щом стегна хватката си. Знаеше, че лесно може да счупи тънката й китка, но все още не искаше да я наранява, за да я накаже за неверността й.

Александра овладя сълзите си, но почувства, че студът отново скована сърцето й. Погледна го със зелените си очи, които сега бяха безжизнени като късчета стъкло.

— Добре, трябва да знаеш. Бях изнасилена от един мъж, който искаше да се ожени за мен. Каза ми, че след като веднъж изгубя девствеността си, никой друг мъж не би ме поискал. Не мислех, че ще има голяма разлика, но виждам, че съм грешала.

— Изнасилит те е? — тихо каза Джейк, чудейки се дали говори истината.

— Да, изнасили ме. Но ти никога няма да ми повярваш, а за мене това няма значение. Наистина няма значение. Просто ме остави сама — хладно каза тя, решена да възвърне колкото може от достойнството си.

Дали не беше блудница, която се правеше на девствена, както бе предположил Съли? Дали не го правеше на глупак? Дали не правеше всички на глупаци?

— Кажы ми името му, Александра? Искам да го знам. Кажы ми го.

— Няма нужда. Никога няма да се срещнеш с него.

— Кажы ми и... — започна Джейк, но изведнъж спря и стисна ръката й дори още по-силно, докато очите му бързо оглеждаха тъмната, сенчеста стена от палми, които ограждаха сребърните пясъци на плажа.

Александра го погледна въпросително. Какво виждаше или чуваше? Беше застинал като животно, което е усетило чуждо присъствие, но какво ли имаше там, отвъд?

— Облечи се, Алекс. А след това бавно тръгни към кораба. Какво и да стане, не гледай назад и се дръж естествено — прошепна той, а очите му продължаваха да оглеждат сенките.

— Но какво...

— Шшт! Не питай, само прави това, което ти казвам.

Предупредително стисна китката ѝ и я пусна да върви.

Александра почувства, че сърцето ѝ бързо запрепуска, щом несигурно стана от пясъка. Този незнаен враг беше дори по-ужасяващ от онова, което можеше да се види. Вдигна роклята си — разкъсана, мръсна, с петна от сол и бързо я навлече. Обу пантофите си, пълни с пясък, без да обръща внимание на боцкането по краката си. Искаше час по-скоро да се махне от това място.

Без да се оглежда, тръгна по осветената от луната плажна ивица. Успя да направи само няколко крачки, когато до нея се появи Джейк. Беше облякъл панталоните си. Прегърна я през кръста, но не погледна към нея.

Изведнъж проехтяха изстрели. Куршумите се забиха дълбоко в мекия пясък, вдигайки малки фонтанчета на няколко крачки пред тях. Джейк не се поколеба. Дръпна Александра за ръката и се втурна да бяга. Александра с мъка го следваше. Прозвучаха още изстрели и Александра се спъна, падайки на колене. Джейк я дръпна, теглейки я още по-яростно след себе си.

Изведнъж той се закова на място. Погледна го изненадана, след това премести поглед в посоката, в която се взираше. Простена и инстинктивно се притисна към него. Точно пред тях стоеше Керълайн, а в дясната ѝ ръка висеше дълъг, черен камшик. От двете ѝ страни стояха Хейуърд и Съли с револвери в ръце.

— Наистина ли ни мислиш за толкова глупави, Джейк? — тихо попита Керълайн, а камшикът в ръката ѝ леко изплющя по пясъка и се нагъна.

— Мислех, че сте достатъчно умни, за да не се забърквате с мене, Керълайн. Щяхме да си тръгнем мирно и тихо. Не искам да се карам с теб — каза Джейк с напълно спокоен глас.

Александра стоеше до него и усещаше враждебността на противниците им, а също и напрегнатото тяло на Джейк до своето.

— Дай ни я, Джейк — хладно подметна Хейуърд. Докато местеше погледа си от Джейк към Александра, лицето му се изкриви от гримаса, страховита като самата смърт.

— Дай ни онова, което ни принадлежи, Джейк — обади се Съли, оглеждайки безсрамно Александра в мокрите ѝ, прилепнали дрехи.

— Да, ние искаме нея, Джейк — почти измърка Керълайн.

Александра се сви, а ръцете ѝ се вкопчиха в Джейк, търсейки закрила. Досега мислеше, че не може да има нещо по-лошо от тримата братовчеди Кларк, които да се опитват да ръководят живота ѝ. Но те искаха живота ѝ, а тези хора тук желяеха смъртта ѝ.

— И тримата знаете, че Алекс е моя. Аз я намерих. Задържах я. Направих я моя.

— Но, мой любими измамнико — хладно каза Керълайн, като плесна с камшика си в тяхна посока, — ти си невъоръжен. Дай ни я или още сега ще я застрелят. Искаш ли да умре?

Пистолетите веднага се насочиха към Александра. Джейк я бутна зад себе си.

— Мислиш се за много хитър, Джейк? — попита Съли. — Номерът няма да мине. Трябва само да мина зад теб, докато Хейуърд те пази от другата страна. Дай ни я.

— Стига сте си играли с тях — остро рече Керълайн, губейки търпение. — Искам тази жена!

Плесна с камшика си веднъж, два пъти, след това замахна към Джейк, целейки се в очите му. Но той беше готов за движението ѝ и хвана камшика с ръка. Дръпна го силно и Керълайн падна, все още вкопчена в оръжието си. Джейк скочи към нея и кракът му безмилостно се стовари върху ръката ѝ. В същия миг тишината на нощта беше прорязана от остър, заповеден глас:

— Хвърлете оръжието!

Александра погледна с неочаквано облекчение и видя неколцина мускулести моряци под командването на Морли, всичките с пушки насочени към Хейуърд и Съли.

Джейк издърпа камшика от ръката на Керълайн и го захвърли в приборя. Погледна равнодушно проснатото ѝ, неподвижно тяло, след това отстъпи и хвана ръката на Александра.

Керълайн с мъка се надигна на колене, след това се изправи с котешка грациозност и гневно се втренчи в Джейк и Александра.

— Този път спечели, Джейк, но не стъпвай отново на Бахамските острови — предупреди го гневно тя, със сурово изражение в кафявите си очи.

— Не се безпокой. Нямам такива планове. Сега като че ли вече няма никакъв смисъл да идвам.

Усмихна се на Александра, но очите му говореха друго. Александра се замисли, дали не го прави, само да подразни Керълайн. Не можеше да забрави нито неговия, нито своя гняв преди малко. Беше я обвинил несправедливо и инстинктивно разбираше, че няма да могат лесно да разрешат този проблем.

— Няма нужда от повече кръвопролития — каза Джейк. — През войната имаше достатъчно. Александра ми принадлежи и нека с това да сложим край на тази история.

Поклони се отсечено, след това се обърна към Морли, за да му даде инструкции, преди да хване ръката на Александра. Поведе я към кораба си, който се виждаше закотвен недалеч от тях. След преживяното гледката сякаш я успокои. И ако до нея не вървеше този силен мъж, който не знаеше милост, този кораб можеше да бъде едно безопасно убежище.

ЧАСТ ВТОРА
В СТРАНАТА НА ПАМУКА

ДЕВЕТА ГЛАВА

Александра кръстосваше капитанската каюта на „Летящия Джей“. Намираха се в пристанището на Ню Орлиънс, но на практика беше пленница на Джейк. Макар да бяха прекарвали заедно само няколко дни, след като напуснаха Бахамските острови, Джейк беше решил да я задържи при себе си. Не искаше дори да изслуша молбите ѝ, че трябва да остане в Ню Орлиънс, че има някаква работа в града. Джейк отиваше в Тексас и беше решил на всяка цена да я вземе със себе си.

След като се качиха на кораба Джейк бързо бе установил отношенията между тях. Когато не беше на палубата, за да командва кораба, както за щастие беше през повечето време, той стоеше с нея в каютата и я учеше на изкуството на любовта. Съпротивляваше му се, тъй като не искаше да се остави в ръцете на един мъж, който я третираше като първокласна проститутка. Никога не се предаваше без борба, но все пак той беше толкова силен, а освен това в неговите ръце тялото ѝ обикновено някак си не я слушаше. Изпадаше в ярост от факта, че отговоря на желанията му. Въпреки това, когато той дойдеше при нея, тялото ѝ тръпнеше от нетърпение да се слее с неговото, докато накрая не се отпуснеше изтощена и задоволена в ръцете му.

Не успяваше да сложи ред в хаоса от чувства и усещания. Досега не беше изпитвала към никой мъж това, което сякаш я притегляше към Джейк. Той я обиждаше с желанията си, с неговата увереност, че тя ще се радва да остане с него и че ще направи всичко, за да бъде с него. Е, той грешеше. Тя принадлежеше само на себе си. Беше господар на живота си. И нямаше да позволи да се превърне в пленница на странната власт, която той имаше над тялото ѝ. Щеше да избяга от него. Трябваше да избяга от него!

Освен това, не бе забравила обещанието, дадено на Олаф. Беше твърдо решена да го спазва. Беше в Ню Орлиънс. Беше изминала дълъг път и беше преминала през толкова прекеждия, за да се добере дотук. Нямаше да позволи да бъде отведена в някакво варварско място като

Тексас от един мъж, когото не харесваше, а още по-малко желаше. Не, трябваше да избяга от кораба на Джейк и да изчезне от неговия живот.

Първият ѝ проблем бяха дрехите. Единственото, което имаше, беше роклята, която носеше на Бахамите и никакво бельо. Беше смуцаващо, но просто нямаше нищо друго, освен яркия шал, който откри в сандъка на Джейк. Той поне можеше да прикрие корсета ѝ, който беше твърде дълбоко изрязан и почти откриваше гърдите ѝ до половината, за да се разхожда с него посред бял ден.

Нямаше пари. Не можеше да рискува да се свърже с банката си в Ню Йорк, защото, веднага щом го стореше, Стен Луис щеше да разбере къде се намира. Налагаше се да намери начин незабелязано да напусне кораба и да потърси в Ню Орлиънс семейство Джермън. Беше решила да открие родствениците на Олаф. Вероятно те можеха да ѝ помогнат. За съжаление в настоящия момент не беше в състояние да им окаже някаква помощ.

Джейк бе напуснал кораба рано тази сутрин. Беше ѝ казал да не прави опити да слезе на брега, защото той така или иначе ще я открие. Суровите му сини очи я бяха погледнали заплашително и тя знаеше, че гневът му ще избухне, ако избяга, но това беше без значение. Решението ѝ да избяга беше окончателно. Освен тава, беше ѝ казал, ме заминава за няколко дни, че когато се върне, ще ѝ донесе нови дрехи и ще я отведе на разходка в Ню Орлиънс. Дълбоко в себе си Александра бе убедена, че той сигурно е повярвал на подмятанията на капитан Съли, че е проститутка, която бяга в Ню Орлиънс. Иначе защо ѝ трябваше да идва в този град? И щом е така, защо да не отиде с един мъж в Тексас? Глупак! Щеше да му покаже!

Всички моряци на борда на „Летящия Джейк“ бяха в отпуска, освен Морли, който трябваше да се грижи за нея, без да нарушава строгата заповед на Джейк да я държи заключена в каютата. По време на пътуването от Бахамските острови до тук старият моряк бе винаги много любезен с нея и Александра се привърза към него. Чувстваше се малко виновна, че ще му създаде неприятности като избяга, но се налагаше да го стори. През целия ден очакваше с нетърпение Морли да ѝ донесе вечерята. Той не можеше да го направи, без да отключи вратата и да влезе, а това щеше да ѝ осигури най-добрата възможност за бягство. Тревожеше се само, че денят вече си отива. Предпочиташе да започне обиколката си в непознатия град, докато още е светло.

На вратата на каютата най-сетне се почака, нещо, което беше очаквала през целия ден. Тя беше изпълнена с решителност и очите ѝ горяха сурови и блестящо зелени. Не трябваше да мисли нито за любезността на Морли, нито за гнева на Джейк, когато откриеше, че я няма. На всяка цена трябваше да избяга. Щом чукането се повтори, този път по-настойчиво, тя взе почти пълната бутилка уиски, която Джейк беше оставил на масата. Беше най-доброто оръжие, което успя да намери и сигурно щеше да свърши работа. Приблужи се на пръсти до вратата, застана зад нея и стисна здраво бутилката.

Отново се почука — по-силно, по-настойчиво. Дочу се загриженият глас на Морли:

— Мис Александра? Мис Алекс? Донесох ви вечерята. Ходих до Ню Орлиънс и купих пресни плодове и зеленчуци. Ще се зарадвате на малко разнообразие в храната. Спите ли? Добре, аз само ще вляза и ще оставя подноса.

Ключът се превъртя. Александра се напрегна и вдигна бутилката. Морли отвори вратата. Щом пристъпи в каютата, тя стовари с всичка сила бутилката върху главата му. Тя се строши, съдържанието се разля върху моряка, а от силата на удара се разхвърчаха малки късчета стъкло. Коленете на Морли се подгънаха. Той рухна тежко на пода, а съдържанието на таблата се разпиля край него.

Александра бързо провери дали все още диша, след което грабна шала и одеялото от койката. Хвърли одеялото върху стария моряк, наметна шала върху раменете си и излезе от каютата, като затвори добре вратата след себе си.

Над Ню Орлиънс се спускаше тихата априлска нощ, когато Александра стъпи на кея, плътно загърната с яркия шал. Добре усещаше силната миризма на уискито, което беше намокрило роклята ѝ. Макар че през деня времето беше топло, сега потръпна от хладния, влажен вечерен вятър, който проникна през дрехите ѝ и развя кичурчето, което се беше измъкнало от прибраната ѝ в плитка коса. Приглади роклята си и се огледа наоколо. Разбира се, не видя нищо познато. Не знаеше в коя посока да върви, понеже не знаеше нищо за Ню Орлиънс. Но знаеше, че бързо трябва да направи нещо. Решително напусна кея, насочвайки се към онази част на града, в която реши, че се намира центърът. Може би щеше да открие църква, в която да направи справка или поне щеше да открие място, където да прекара

нощта в безопасност. Нямахте пари за хотел и определено не искаше да остава сама през нощта в града.

Потопи се в тесните улици на Ню Орлиънс. Тук беше по-тъмно, тъй като сградите преграждаха пътя на отслабващите лъчи на слънцето. Придърпа шала по-плътно до тялото си, сякаш искаше да се защити от странните, тъмни сенки наоколо. Несъзнателно се насочи към звука на човешки говор, още по-навътре в лабиринта от улици, по-близо към мястото, където се надяваше, че ще бъде в безопасност.

Но докато продължаваше бързо да крачи по зле осветените улици, завивайки първо по една, после по друга, все повече и повече се объркваше. Постепенно разбра, че наблизо няма църква. Продължи да бърза, а по пътя си се разминаваше все по-често с моряци, които ѝ подвикваха. От тъмните входи на къщите някакви хора ѝ махаха и я викаха да отиде при тях.

Здрачът се превърна в нощ, а уличните лампи разпръсваха бледата си светлина над хора и постройки. Александра разбра, че не се намира в най-добрата част на града. Ускори крачките си, усещайки как сърцето ѝ се вледенява от страх, докато се луташе да намери път към някой по-благоприличен квартал на града. Изведнъж някакъв непознат я дръпна за шала и започна с тих глас да ѝ предлага такива неща, за които тя не можеше и да предположи, че могат да се говорят на глас. Къде беше попаднала?

Най-накрая, задъхана от бясното бързане, тя спря и се огледа. Намираще се на тясна улица, с двуетажни и триетажни сгради от двете страни. От отворените им врати ехтеше силна, разюздана музика. Писклив женски смях и приглушени мъжки гласове се смесваха със звуците на пиано и цигулки и този неприятен шум изпълваше тясното пространство. Александра се загледа в грубите, недодялани хора край нея и разбра, че по някакъв начин се беше озовала в много лоша част на Ню Орлиънс.

Какво да направи? Докато размишляваше над проблема си, до нея се приближи мускулест моряк и грубо я дръпна към себе си. Александра се блъсна в широките му, твърди гърди.

— Къде ти е местенцето, скъпа? Ти си една малка палавница, нали? — шумно каза той, а ръцете му безсрамно се насочиха към бедрата ѝ и я погалиха.

Александра извика и се опита да го удари. Но морякът просто хвана юмруците ѝ и се разсмя.

— Да, ти наистина си с горещ темперамент. Точно такива дами обичам. Не се безпокой. Имам пари. Пристигнах в пристанището само преди няколко часа. Струва си човек да прекара времето с теб — каза той, а ръцете му продължиха да опипват тялото ѝ, докато накрая стигнаха до закръглените ѝ гърди, след което бързо се мушнаха под шала ѝ, за да ги разучат по-добре.

— Охо! — простена той. — Ти си красавица, истинска красавица.

Докато Александра се мъчеше да се освободи, морякът я притегли към себе си. Едната му ръка я държеше за кръста, докато другата мачкаше гърдите ѝ, опитвайки се да достигне до голата ѝ плът.

— Пусни ме! — остро извика тя, без да може да повярва, че този мъж я насилваше напред улицата.

— Значи искаш да си играем, така ли? Съгласен съм. Та къде каза, че ти е местенцето?

— Нямам никакво място, ти... ти, боклук такъв!

— Така ли? Като те види човек, би си помислил, че имаш своя собствена стая. Е, заради теб няма да се откажа да го направим и върху килимче. Къде е то? Тук ли ще го постелем или ще отидем на някоя потиха алея?

— Не! — извика тя и с отчаян тласък се измъкна от прегръдката му. Втурна се надолу по улицата. Дългата ѝ рокля я спъваше, така че я повдигна до коленете си докато бягаше. Блъскаше се в хората, нечии похотливи, готови да се вкопчат във всяка жена, ръце се опитваха да я задържат, докато накрая тя се спъна в някакъв пияница, проснат напред улицата. Надигна се, като в отчаянието си не обърна внимание на ожулените си длани и отново побягна. Едва дишаше, с накъсани, изгарящи глътки въздух.

Все още зад себе си чуваше преследващи я стъпки и знаеше, че я догонва похотливият моряк или някой друг, също така ужасен мъж. Как да се измъкне от този лабиринт на ужаса? Улицата изглеждаше безкрайна. Досега никога не бе попадала на подобно място. Дори не беше предполагала, че съществува. Започна да разбира какво значи безумно да се страхуваш.

Изведнъж няколко чифта големи ръце я сграбчиха и спряха лудия ѝ бяг. Александра изпищя ужасена и, изгубвайки равновесие, падна сред голяма група моряци, които я гледаха и ѝ се смееха.

Моряците я повлякоха с тях, очите им алчно я оглеждаха. Ръцете им опипваха треперещото ѝ тяло, докато тя безпомощно се опитваше да се отбранява. Шмугнаха се между сградите на една тясна задна улица и я блъснаха на земята.

Александра се сви, без да знае как може да избяга от тях.

— Не можеш да се измъкнеш, мила моя, ако наистина искаше това. Тъй като ми се стори, ме имаш нужда от малко укротяване, аз извиках приятелите си. Ще се радвам да ти се наслаждаваме заедно. Нали ви казах, че е хубавица? — обърна се морякът към останалите.

Те бързо се съгласиха и стесниха кръга около нея.

— Моля ви, моля ви, вие не разбирате. Изгубих се. Не съм оттук — отчаяно извика Александра.

— Не ви ли казах, че обича да играе игрички? Искаш ли малко бой? Това ли искаш, скъпа?

— Не! Не! Стойте далеч от мене. Ще викам.

Моряците се разсмяха. Един от тях подхвърли:

— Няма да ти помогне, момиченце. По улица „Галатен“ се носят писъци по всяка време. На никой не му пука, а тук няма полиция. Не смеят да припарят тук.

Видя, че са трима. Бяха едри, мускулести моряци, които стига да поискаха, можеха да я разкъсат на парчета, но в гърдите ѝ започна да се надигна гореща, свирепа ярост. Нямаше да им позволи да я докоснат. Щом първият моряк коленичи над нея, тя силно го удари през лицето и изкрещя:

— Остави ме на мира, звяр такъв!

Морякът изръмжа, потърка челюстта си и се наведе към нея, но неочаквано го спря строг женски глас, който долетя от тъмната алея.

— Момчета, няма нужда да насилвате дамите от френската улица. Имам дом с меки легла и момичета, които с готовност лягат в тях. Елате, моряци, не си губете времето с тази. Елате с мен.

Александра притаи дъх, очаквайки реакцията на моряците. Дали щяха да я оставят, за да тръгнат с тази жена? И тримата мъже се бяха обърнали и гледаха към закръглената фигура, която се очертаваше на

слабата светлина на уличните лампи. Моряците се поколебаха за миг какво решение да вземат.

— Елате, момчета. Няма да ви чакам цяла нощ, нито пък моите момичета. Нощем на улица „Галатен“ става доста оживено, така че е по-добре отрано да си осигурите място.

Изглежда, този аргумент накара моряците да вземат решение. Погледнаха още веднъж към Александра, след което последваха жената обратно към улица „Галатен“. Последният оципа Александра и след като ѝ хвърли през смях няколко монети, остави я сама наред мръсната, покрита с боклуци уличка.

Доста време Александра остана да лежи сгушена, опитвайки се да събере мислите и смелостта си. Беше на косъм отново да я изнасят и все още се чувстваше слаба. Как можеше да съществува подобно място? Дали нямаше да е по-добре, ако беше останала в Ню Йорк? Такова преめждие беше невъзможно да ѝ се случи там. Но все пак в Ню Йорк, в собствения ѝ дом, я бяха изнасилили. За миг си помисли с копнеж за Джейк. Той никога не би ѝ причинил болка. Но не, не трябваше да мисли за него. Беше си отишъл завинаги от живота ѝ. Сега трябваше да се измъкне от това място, наречено улица „Галатен“ и да се добере до някоя църква, без да я изнасят или да ѝ досаждат.

Усети монетите, които лежаха в скута ѝ и се разсмя дрезгаво. Е, бяха ѝ платили. Бяха ѝ платили, защото я бяха помислили за уличница. Все пак вече не беше без пари.

Мълчаливо се закле, че няма да се поддаде на страха или на паниката, които заплашваха да я обземат. Мъжете я преследваха от момента, в който напусна Ню Йорк, но щеше да се погрижи за себе си. В жилите ѝ тече кръвта на рода Кларк и щеше да направи всичко необходимо, за да оцелее. Зелените ѝ очи проблеснаха сурово. Стисна монетите в ръка и се изправи. Щеше да учи правилата на този жесток свят и щеше да играе според тях.

Наведе се да вдигне яркия си шал. Осъзна, че той, дълбоко деколтираната ѝ рокля и миризмата на уиски, която се носеше от дрехите ѝ, я превръщаха в уличница. Добре тогава, щом приличаше на такава, щеше да изиграе ролята на уличница, но само до известна степен. Щеше да направи каквото е необходимо, за да се измъкне от това ужасно място, наречено улица „Галатен“. И като наметна яркия

шал върху раменете си и отмахна непокорните къдрици от лицето си, Александра дръзко излезе на улица „Галатен“, твърдо решена да оцелее. По улицата се тълпяха проститутки и крадци; удушвачи, които открито носеха смъртоносните си примки и хора с прашки в ръце, които стреляха по селяните; моряци, които търсеха жени и развлечения на улица „Галатен“. Александра вървеше между тях, приятелски отказваше на мъжете, които ѝ предлагаша да отиде с тях. Красотата ѝ сияеше сред уличната тълпа и Александра отново започна да усеща женската си сила.

Планът ѝ вървеше добре, тъй като я приемаха за уличница и тя дори започваше да привиква към шума, към пощипванията, към опипванията и подигравките, с които я обсипваха отвсякъде. И тъй като я приемаха за една от обитателките на тази улица, не ѝ досаждаха. Докато вървеше надолу по улицата, като се надяваше скоро да намери изход, някакъв мъж я сграбчи и я повлече към един танцувален салон.

Александра примигна от силната светлина след уличния полумрак.

— Тази вечер бизнесът не върви, бебко — настоятелно прошепна в ухото ѝ мъжът. — Ти си щастливка. Тук можем да използваме хубавица като тебе. Знаеш правилата — десет процента от питиетата и всички бакшиши, които получаващ. Обзалагам се, че ще припечелиш доста. Ако тази вечер се справиш добре, ще те оставя за постоянно.

Мъжът наведе към нея лицето си с малки, похотливи очички, а киселият му, топъл дъх я удари в лицето.

— Аз, аз...

— Не ми благодари. Работата е добра, а ние можем да използваме хубавица като теб за престиж на заведението. Но помни, че трябва предварително да заплащаш за стаята си горе. Всички момичета го правят. Ще взема таксата още сега. Не се съмнявам, че по-късно ще си намериш клиент.

При тези думи мъжът грабна парите от ръката ѝ и я тласна към стаята.

Александра погледна към изхода. Гореше от желание да се измъкне от това място. Преди да успее, някакъв мазен, мръсен тип я сграбчи през кръста и я повлече из салона. Нямаше възможност нито да откаже, нито да избяга, тъй като мъжът беше силен и здраво държеше плячката си.

Докато я теглеше през салона, Александра успя да се огледа. За първи път виждаше танцувален салон. По дължината на стаята беше разположен дълъг бар, а зад него, на високи столчета седяха неколцина биячи — четирима-петима здравеняци, въоръжени с примки, прашки, ножове и месингови боксове. Досега не бе виждала такава гледка и ги зяпна учудено. Мъжът продължаваше да я дърпа покрай бара, към задната стая. Единият от огромните негодници ѝ кимна, а очите му обходиха изпитателно тялото ѝ с очевидно одобрение. Александра бързо погледна настрани, боейки се, че големия звяр може да прояви интерес към нея.

Скоро откри, че задната стая всъщност е дансинг. Едно малко пиано, цигулка и тромбон изпълняваха музика със съмнително качество. Жените от салона бяха облечени в басмени рокли до коленете, а обувките им бяха износени и разкривени токове. Всички бяха с дълги, свободно разпуснати коси. Жените танцуваха, доколкото грубите им движения можеха да бъдат наречени танц, с намръщени, чернобради, облечени в червени ризи мъже, които представляваха такава пъстра сган, че спокойно можеха да се приемат за част от пиратски екипаж от времето на Лафит.

По лицата им беше изписана мрачна решителност, която я заинтригува. Зачуди се дали тези хора изобщо се смеят, дори дали умеят да се радват. Помисли си, че жените може би някога са били хубави, но сега бяха мръсни и изглеждаха зле. Въпреки това мъжете изглеждаха съвсем доволни, вероятно защото това бе всичко, което очакваха.

— Ето, скъпа — каза мъжът, който я доведе в танцувалния салон. — Тук ще можеш да си потанцуваш добре. Как се казваш?

— Александра — промърмори тя с половин уста, надявайки се, че не я е чул. По-добре да беше му казала друго име.

— Аз съм Лани. Имаш хубаво име. Ето, вземи си питието. Знаеш правилата.

Мъжът сложи чашата в ръката ѝ и я повдигна към лицето ѝ. Не възнамеряваше да протестира или да се противи. Това можеше само да ѝ навреди. Щеше да се опита да играе тази игра по най-добрия начин, а след това щеше да избяга. Поднесе неприятно миришещото питие към устните си, като си помисли дали чашата е чиста. Мъжът кимна окуражително, изцъклените му очички я наблюдаваха внимателно,

след това той отметна глава назад и пресуши чашата си на една глътка. Александра се опита да направи същото, но щом парливата течност се стече надолу в гърлото ѝ, се закашля и се почувства нещастна и смутена.

— Не беше чак толкова зле, скъпа — потупа я той по гърба. — Като всички напитки по тези места.

Най-накрая успя да си поеме дъх. Сякаш гърлото и стомахът ѝ бяха изгорени.

— Хареса ли ти? — задъхано рече тя.

— Да го харесам ли? — почти се усмихна той. — Това няма никакво значение. Кой пие алкохол заради вкуса му?

Александра само кимна, без да изрази несъгласие, чувствайки как силният алкохол се разлива по вените ѝ, пламва по бузите ѝ, но едновременно отпуска нервното ѝ напрежение.

Нямаше откъде да знае, че дългата ѝ до пода рокля, яркият шал и блестящата ѝ коса бяха предизвикали вълнение на дансинга и то не у мъжете. Те я харесваха. Уличниците имаха строги правила за обличане и всяка жена, която не се придържаше към тях, трябваше да бъде готова да си има неприятности с другите. Без да знае това, Александра беше нарушила правилата и беше само въпрос на време останалите жени да решат, че трябва да предприемат съответни действия срещу нея.

Докато мъжът се опитваше да отведе Александра на дансинга, най-грубата и яка от жените, които работеха в танцувалния салон, се насочи към тях. Спря пред Александра с ръце на хълбоците и широко разкрачени крака. Партньорът на Александра изглежда бе усетил опасността преди нея и бе предпочел да изчезне, вместо да се намесва.

След като огледа Александра от главата до петите, жената каза с дълбок, силен глас:

— Аз съм Уанда. Нова ли си, мила?

Александра се огледа неспокойно, докато останалите танцьорки спряха и се наредиха в кръг около тях.

— Да. Аз съм... Лани.

— Лани, така ли? Е, Лани, как така реши, че можеш да се измъкнеш с тези дрехи? — изпръхтя подигравателно Уанда.

— Те са единствените, което имам — отвърна Александра, усещайки, че тази жена иска да я предизвика. Въпреки това не изпита

страх и се зачуди дали смелостта ѝ се дължи на изпития алкохол или просто беше закъсняла реакцията от цялото насилие, което бе преживяла напоследък.

— Ха! Не ми пробутвай тези глупости, момиче. Нямах нужда от този хубав шал — извика Уанда, дръпна шала от раменете на Александра и го хвърли високо във въздуха. Шалът падна в средата на тълпата. Последва кратка блъсканица, при която го разкъсаха и го хвърлиха обратно на Александра.

Тя погледна към парцаливите останки на пода пред себе си, след това вдигна очи към Уанда. Не каза нищо, но сърцето силно затупка в гърдите ѝ, докато тя се мъчеше да сдържи гнева си.

— Виждаш ли, скъпа — ухили се жестоко Уанда, — не се нуждаеш от него. Нито пък от тази хубава рокля пресегна се и разкъса роклята на Александра на рамото.

Търпението на Александра се изчерпа. Яростта ѝ най-сетне избухна. Блъсна рязко жената пред себе си. Уанда изръмжа и се втренчи в Александра като дива котка в жертвата си. Войнствено пристъпиха една към друга. Александра беше твърде разгневена, за да почувства страх. Тълпата край тях се развълнува. Започнаха да подвикват на жените. Разделиха се на два лагера. Започнаха да се обзалагат. Някои залагаха за Лани, която беше казала, че се нарича Александра, но повечето бяха на страната на Уанда, тъй като беше добре известна на улица „Галатен“.

Уанда беше висока жена с едър кокал, с дълга, права руса коса, с яносини очи и големи червени уста. Германският ѝ произход личеше по едрите ѝ гърди и широките ѝ бедра. Щом приведе глава и се приготви за нападение, заприлича на валкирия.

Когато Уанда скочи напред с протегнати ръце, Александра се поколеба за миг. В последния момент, точно преди жената да я докопа, Александра отстъпи встрани. Уанда се завъртя и се намръщи щом отново видя противничката си, този път съвсем близо до себе си. Метна се, сграбчи слабите китки на Александра и я дръпна към себе си. Александра се опита да се противопостави на жената, да се отблъсне от масивния ѝ бюст, но не можеше да мери силите с Уанда.

Внезапно се озова прикована към силните ѝ гърди. Уанда я притисна силно, така че дъхът на Александра секна. Заля я яростна вълна. Мъчейки се да си поеме дъх, Александра свирепо ритна Уанда

по пиццала. Жената запищя и я пусна. Александра веднага се хвърли към нея и започна да дере с нокти хубавата ѝ кожа. Уанда я отблъсна, докопа косата на Александра и я дръпна силно. Александра простена от болка и на свой ред заскуба дългата ѝ коса.

За миг останаха така, борейки се за надмощие, докато накрая Александра сграбчи корсажа на Уанда и рязко го дръпна. Платът се разцепи и едната ѝ гърда изскочи. Уанда заръмжа от ярост и пусна Александра. Хвана роклята ѝ и я разкъса до кръста. И двете гърди на Александра проблеснаха на светлината, а розовите им връхчета щръкнаха примамливо. Мъжете засумтяха и се забутаха още повече, за да не изпуснат нищо от представлението.

Двете противнички спряха и се загледаха. След това отново се хвърлиха една срещу друга, подчинени единствено на яростта си и желанието си за победа. Строполиха се тежко на мръсния, покрит с боклуци под и се затъркаляха в краката на тълпата. Биеха се на пода, скубеха си косите, дращеха, хапеха, разкъсваха си дрехите. Нито едната, нито другата успяваше да вземе надмощие. За тълпата беше ясно, че и двете нямат намерение да се предават.

Но щом Уанда замахна с юмрук, за да нанесе на зашеметяващ удар на Александра, един от биячите хвана ръката ѝ. Уанда се обърна към него и го удари в стомаха. След това се завъртя към Александра, която се възползва от момента, и силно я удари окото. Уанда изпищя и започна да я дере, където свари. Но разпоредителят извика помощ. Двама мускулести мъже разделиха подивелите жени, за голямо разочарование на тълпата. Все пак предпочетоха да не спорят с разпоредителите и се върнаха към танците си.

Докато биячът я влачеше нагоре по стълбите към втория етаж, Александра почувства, че гневът ѝ отминава. Гледаше с широко отворени очи към малките стаи, където проститутките вършеха работата си през деня. Опита се да се измъкне от желязната хватка на бияча, но той просто я притисна към тялото си, така че Александра не можеше да помръдне.

Изведнъж спряха пред една от стаите. Отвориха вратата и блъснаха Александра и Уанда вътре. Единият от биячите огледа Александра от главата до петите. Тя придърпа парцаливите останки от роклята върху гърдите си, твърдо решена да се съпротивлява, ако се осмели да я приближи.

Вместо това той се обърна към Уанда и ѝ каза:

— Дай ѝ рокля. Нейната е скъсана.

— Какво! — възкликна Уанда. — Да не мислиш, че съм пълна с рокли?

— Млъквай, повлекано! — сопна се той. — Дай ѝ рокля. Шефът иска и двете да се върнете на дансинга. Проявява специален интерес към нея. Мисли, че е от класа. Дай ѝ рокля, след това се връщайте долу. Знаеш, че тази вечер има много работа — погледна ги заплашително, след това затръшна вратата и остави двете жени сами.

Докато двете с Уанда се гледаха войнствено, стъпките на биячите заглъхнаха в коридора. Александра не знаеше какво да очаква.

Най-накрая Уанда сви рамене.

— Е, мила, може и да си нова, но не се биеш зле. Ако потренираш малко, кой знае?

Александра почувства облекчение, че няма да ѝ се наложи отново да се бие.

— Сега по-добре да те облечем — продължи Уанда. — Имам една рокля, която ще ти стане.

Уанда измъкна две намачкани рокли от едно чекмедже и подхвърли едната на Александра. Смъкна своята скъсана рокля и навлече другата върху голото си, нечисто тяло.

— Има ли къде да се измия? — попита с надежда Александра.

Уанда се разсмя дрезгаво.

— По дяволите, мила, тук никой не се мие. Забрави го. По-късно няма да има никаква разлика. Просто довеждаш мъжете тук, горе, а те никога не забелязват.

— Е, не мисля, че...

— Танцуването е тежка работа, но нали си платила за стаята?

— Е, да... — започна Александра, докато събличаше скъсаната си рокля и припряно навличаше другата.

— Трябва по-добре да оценяваш дадените пари. Избере си някой, който изглежда богат. И ако по-късно имаш проблеми с плащането, просто ме повикай. Знаем как да се справям с мъже, които не искат да се разделят с парите си.

— Представям си.

— Хайде, трябва да слизаме долу. Шефът иска да сме там.

Александра се опита да придърпа деколтето на дълбоко изрязаната си рокля, което едва прикриваше зърната ѝ, но нищо не успя да направи. Просто трябваше да издържи до края на вечерта.

Щом излязоха от стаята и тръгнаха към дансинга, Уанда посочи надолу.

— Накарай тези мъже да плащат за всичко, което получават, мила. Това е единственият начин да оцелееш.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Александра изморено се отпусна на разкривеното легло и събу протритите си обувки. Въздъхна дълбоко и започна да разтрива зачервените си, подути крака. Никога досега възможността да поседне не беше я радвала толкова. Зачуди се дали някога краката ѝ отново щяха да се възстановят след една цяла нощ, прекарана в опити да танцува, отбягвайки тромавите, обути в ботуши крака на цяла тълпа мъже. Какво ли не би дала за леген с гореща вода, в който да натопи отеклите си крака, но тук, в танцувалния салон, почти не бяха чували за вода. Тук дори никой не я пиеше!

Каква нощ, или по-скоро каква сутрин! Всички заведения работеха до зори, а след това повечето мъже плащаха, за да споделят леглото на някоя от жените и се качваха горе. Предложиха ѝ пари, за да споделят леглото ѝ. Не ѝ беше лесно да откаже, без просто да бъде отнесена в леглото, но шефът постоянно я държеше под око и не позволи да ѝ досаждат.

На шефът не му пукаше какво става на дансинга, освен ако не започнеше свада, която да съсипе мебелите му. Всъщност, танци не беше точната дума за онова, което се разигра с напредването на нощта. Жените пиеха все повече и повече, и скоро започнаха да събличат дрехите си. Александра с ужас видя как няколко двойки танцуват напълно голи. Много от партньорите и опитваха да свалят и нейните дрехи. Не беше лесно да остане трезва и облечена през безкрайната нощ. Всъщност накрая се наложи биячите да изхвърлят танцуващите голи двойки, когато онова, което правеха, в някакъв случай не можеше да бъде оприличено на танц или поне на нещо, което да наподобява танц. И нямаше съмнение, че двойките задоволяваха безумната си похот направо на улицата или в някоя тъмна пресечка наблизо. Вече знаеше, че на улица „Галатен“ всичко беше възможно. Но тя бе решила, че трябва да се измъкне от „Галатен“ и от танцувалния салон през деня, когато всички щяха да си отспиват след безсънната нощ.

Шефът беше решил да я задържи за постоянна танцьорка, като ѝ намекна, че ще обслужва и него. За сега не ѝ се налагаше да отиде в

леглото му, просто защото през тази нощ имаше много работа. Трябваше да се измъкне, преди да е затънала в калта на този живот и силите ѝ за бягство да са се стопили. Защото една жена, която танцува по цели нощи, а през останалото време обслужва тези необуздани мъже, скоро губеше енергията си или просто я изхвърляха, когато вече не ставаше за нищо. Вече ѝ бе лесно да разбере защо жените, които работеха тук, изглеждат толкова изморени и състарени. Те бързо се разделяха със своята младост и свежест в ръцете на тези ненаситни мъже. Трябваше да се махне оттук и то по-скоро. Но първо имаше нужда да си почине. Усети как сънят я оборва.

Смразяващ кръвта писък събуди Александра от дълбокия ѝ сън. По тялото ѝ пролазиха тръпки. Бързо огледа малката си, невзрачна стая. Нямаше никой. Колко ли време бе проспала? Беше изгубила чувство за ориентация и нямаше представа колко е часа.

Тишината отново се наруши от крясъци, проклетия и шум от борба в съседната стая, които след това продължиха в коридора. Разпозна дълбокия, звучен глас на Уанда. Стана, изтича до вратата и леко я откряна.

Двама от биячите влачеха надолу един мъж, който крещеше:

— Ограбиха ме. Тая кучка ми взе всичко. Искам си парите обратно! Върнете ми парите!

Мъжът вдигаше толкова силен шум, че накрая се наложи единият от биячите да му стовари силен удар. Мъжът увисна безпомощно между двете горили, които продължиха да го влачат надолу по стълбите.

Александра забеляза, че Уанда я наблюдава. Жената ѝ намигна и с жест я покани да отиде в нейната стая. Александра прие поканата с тайна надежда, че може би Уанда ще пожелае да ѝ помогне да се измъкне от танцувалния салон и от улица „Галатен“.

— Седни, мила — рече ѝ Уанда, посочвайки към разхвърляното, мръсно легло, докато оправяше колана на роклята си. Тя едва прикриваше пищните ѝ форми, но Уанда или не забелязваше, или не обръщаше внимание на този факт.

Александра все още беше облечена в роклята, с която беше на дансинга, защото нямаше нищо друго. Седна на леглото, тъй като в стаята нямаше нищо друго за сядане. Загледа се в Уанда, която наля бренди в една чаша, след което ѝ я подаде.

— Не, благодаря.

— Това не е онази гадост, която ти изгаря червата, дето я сервират на бедните нещастници долу. Брендито е хубаво. Сама си го купувам.

— Не, благодаря — повтори Александра.

Уанда сви рамене, след това се приближи и седна на леглото до Александра. Преди отново да заговори, подпъхна една възглавница зад гърба си и се облегна назад към стената.

— Какъв глупак! Би трябвало да знае, че с толкова пари не се идва на улица „Галатен“. Ако не бях го разтоварила аз, някой друг щеше да го стори, но тогава едва ли щеше да има щастието да остане жив. Разбира се, сега ще трябва да ги разделя с горилите, но мисля, че си струва. Мисля, че го поохладиха. Събуди се, когато му претърсвах джобовете. Проклет късмет!

— С всичките ли клиенти постъпваш така? Мислех, че те си плащат за... обслужването.

— Разбира се, че ми плащат — ухили се Уанда, — но се опитвам да си избира такива, които имат пари. Взимам всичко ценно, което мъжът носи със себе си. Всички го правим. И ти ще се научиш, ако имаш намерение да останеш — при тези думи Уанда погледна към Александра.

Александра започваше да разбира, че Уанда не я иска край себе си — не желаше конкуренция. Добре. Щеше да го използва, за да изпълни плана си.

— Честно казано, Уанда, просто се нуждаех от място, където да прекарам нощта. Сега...

— Платила си за нощуването, но не си спечелила никакви пари. А можеше да си избереш някой паралия мъж. Защо не го направи?

Уанда изглеждаше искрено озадачена, но Александра не желаше да ѝ разкрива истината. Затова просто сви рамене.

— Хайде, мила. Зная, че играеш някаква игра. А шефът? Сигурна съм, че ти е хвърлил око, но няма обичая да задържа дълго време жена около себе си, след като ѝ се насити, а той бързо се насища. Може да ти е дал стая, но, повярвай ми, ще му плащаш много повече, ако го задоволяваш, вместо просто да работиш като останалите. Разбираш ли, момичето на шефа трябва да обслужва специалните му гости. Предполагам, че не искаш това, мила. Познавам доста, които не са

оживявали след такива ноци. Няма да живееш дълго. Много деликатна си за такава работа. Всеки може да го забележи. Погледни ме. Доста усилия ще са нужни, за да ме убият, и въпреки това, не искам да се замесвам в работите на шефа.

Александра се загледа внимателно в жената, без напълно да разбира какво се опитва да ѝ каже за шефа, но беше сигурна, че Уанда говори искрено.

— Значи би предпочела да се махна оттук, в случай че шефът реши да ме задържи на постоянна работа? — попита Александра, за да се увери, че правилно е разбрала Уанда.

— Досетлива си, мила — кимна Уанда. — Не си от улица „Галатен“. От теб би излязла чудесна любовница на някой богаташ. Виждаш ли, шефът е мой. За своите истории може да си търси други жени, но щом става дума за постоянна жена, нямам намерение да допусна някоя друга да заеме мястото ми. Разбра ли?

— Добре, Уанда. Виж, не искам да се карам с теб, защото ще загубя. Но ако искаш да се махна, трябва да ми помогнеш.

— Да се махнеш ли? — присви очи Уанда.

— Разбира се.

— Добре. Мога да те измъкна оттук.

— Е, ще имам нужда и от още нещо.

Уанда се намръщи, а лицето ѝ стана безжалостно.

— Искам не само да се махна от този дом. Искам да се махна от улица „Галатен“ — продължи Александра.

— Разбирам — кимна отново Уанда. — Искаш да се настаниш в публичния дом на „Вию Каре“. Защо ли просто не ти счупя главата и после да те изхвърля в реката или в залива?

Сърцето на Александра подскочи в гърдите ѝ. Уанда би могла да го направи и без съмнение би го сторила, ако решеше, че е нужно. Трябваше да внимава.

— Това не е необходимо, Уанда. Мога да приема помощта ти и това е всичко. Но не настоявам да я получа.

— Дяволски си права, че не настояваш. Никой не би посмял! Е, донякъде ми харесваш. Куражлия си и имаш умна глава. Не ми се иска да те видя как си отиваш от този живот. Но не давам пукната пара за теб и това е факт.

— Не го очаквам. Мислех, че би могла да ме представиш на някой познат.

— Мога да го направя — кимна Уанда. — Но трябва да побързаме, докато не е станало твърде късно. Напомням ти обаче, че не искам отново да те виждам на улица „Галатен“. Ако отново те мерна тук, ще те убия!

— Ако уредим това, няма да се връщам — кимна бързо Александра.

— Значи се споразумяхме.

Уанда протегна голямата си, силна лапа и здраво стисна ръката на Александра. Погледът ѝ за миг остана прикован в изморените зелени очи на Александра, сякаш искаше да ѝ внуши важността на сделката. Договорът не търпеше пазарлъци, но пък вършеше работа.

— Ще ти дам един шал — заяви Уанда, като ставаше. — Тази рокля е добра за танцувален салон, но ти отиваш на „Плас д'Армес“, на площад „Джексън“, а за там ме е подходяща. Шалът ще я прикрие. В края на краищата и ти си проститутка като всички други.

Александра знаеше, че ако не се измъкнеше от улица „Галатен“ скоро думите на Уанда щяха да станат истина. За една жена тук нямаше много възможности.

Уанда измъкна два шала от едно чекмедже и подхвърли единия на Александра, която го наметна на раменете си и го загърна плътно, опитвайки се да прикрие дълбоко деколтираната рокля.

Уанда отиде до вратата, отвори я и внимателно се огледа, преди да махне на Александра да я последва. След като излязоха от стаята, бързо преминаха през няколко коридора и накрая стигнаха до стълбището, което водеше към задния вход на танцувалния салон. Уанда отново спря, направи знак на Александра да мълчи и да стои неподвижно, след което слезе надолу по стълбите. След миг се върна и махна на Александра да я последва. Промъкнаха се по стълбите, после се шмугнаха през задната врата и излязоха на уличка, задръстена от боклук и въргалящи се пияници, които спяха след нощното препиване. Главите на някои от тях бяха покрити с рани, а косите им бяха сплъстени от съсирената кръв. Джобовите на всички бяха обърнати наопаки.

Александра внимателно се опитваше да заобикаля проснатите тела и боклуците, но тази задача не беше лесна и на няколко пъти се

препъна така, че едва не падна. По този начин двете жени изминаха в мълчание няколко пресечки.

— Скоро ще се измъкнем от „Галатен“ — замислено каза Уанда.
— Не обичам да се разхождам така. Не е безопасно. Полицията ме търси.

Продължиха да вървят още малко и внезапно Уанда спря. Завъртя глава, оглеждайки пресечката и се обърна към Александра.

— Виж, мила, тук свършва улица „Галатен“. А сега ще ти обясня как да стигнеш до „Кафе дьо Монд“ на площад „Джексън“. Поръчай си кафе или каквото и да е. Изчакай, докато при теб дойде една жена. Тя е наистина красива — мадам Льоблан. Тя е собственичка на едно местенце, наистина хубаво, на улица „Бензин“. Ще изпратя бележка. Ще се отнася добре с теб и ще ти урежда срещи с богати янки. Сега парите са в тях.

Александра кимна, като се оглеждаше неспокойно. Да, забелязваше се разликата отвъд тази точка, но беше удивително, че „Галатен“ е една толкова къса улица, докато предишната вечер беше ѝ се сторила безкрайна. Най-сетне щеше да се махне от „Галатен“.

— Благодаря, Уанда — каза Александра, като обърна очи към жената, която първо се беше сбила с нея, а сега ѝ помагаше.

— Ето ти малко пари, мила. Купи си кафе, нещо за ядене и изчакай, както ти казах. Предполагам, че мадам ще дойде привечер. Внимавай с полицаите, за да си нямаш неприятности. Правят се на важни, когато не са на улица „Галатен“. Страхуват се да дойдат тук, защото не излизат живи. „Не, сър“ — усмихна се неочаквано Уанда. Усмивката изцяло промени лицето ѝ. Виждаше се, че някога е била красиво момиче, но съдбата отдавна я беше променила.

— Ще се оправя — отвърна Александра по-уверено, отколкото всъщност се чувстваше.

— Не се съмнявам, мила, но помни сделката ни. Никога вече не искам да те виждам.

— Няма — обеща Александра и след като внимателно изслуша нарежданията, които ѝ даде Уанда, усмихна се и тръгна, обръщайки гръб на улица „Галатен“.

Александра се запъти бързо с изморените си, тръпнещи нозе към площад „Джексън“, решена да се добере там колкото е възможно по-бързо. В тази част на Ню Орлиънс имаше полиция и се чувстваше по-

безопасно. Нямаше намерение да се среща с тази мадам Льоблан, но трябваше да хапне нещо и може би щеше да забележи някоя църква по пътя.

Докато вървеше по „Вию Каре“ или, както още го наричаха, „Френския квартал“ нямаше как да не забележи красивите къщи. Навсякъде се виждаха великолепни орнаменти от желязо, които украсяваха врати, балкони и прозорци. Лесно се забелязваше френското влияние, макар че този архитектурен стил по-скоро загатваше за богатството и красотата на вътрешността на сградата, отколкото можеше да се съди по фасадите.

Виждаха се разнообразни къщи, ресторанти, магазини. Нямаше много хора по улиците, а слънцето клонеше към залез. Трябваше да намери някоя църква, преди да се е здрачило.

Следвайки точно указанията на Уанда, Александра най-сетне излезе на голям площад, заобиколен от множество сгради. Изглежда, че това беше площад „Джексън“. Насочи се към красиво оформения център на площада — парк с гъста трева, вековни дървета, цветя и пейки. С благодарност се отпусна на една от тях. Най-накрая се почувства в безопасност. А сега трябваше да намери някоя църква. Проблемът ѝ скоро бе решен, защото забеляза наблизо величествената сграда на една катедрала.

Александра се изправи доволна и тръгна към нея, като приглади полата си. След това си спомни с какви дрехи е облечена и слисано се заоглежда. Измъчваше я силен глад. Оправянето на дрехите и косата не даде голям резултат. Изгледаше като уличница и го знаеше. А ако в църквата не поискаха да ѝ помогнат? Може би дори нямаше да я допуснат вътре? Е, може би беше по-добре първо да хапне нещо, а след това да се опита да почисти лицето и да пооправи дрехите си. С пълен стомах щеше да се почувства по-силна и по-уверена в себе си.

Решението бе взето. Александра се насочи към кафенето на открито. Твърде късно разбра, че е същото, за което Уанда ѝ беше говорила — „Кафе дьо Монд“. Е, беше още рано и тя щеше да успее да хапне и да си тръгне, преди да е пристигнала мадам Льоблан. Беше прекалено изморена и гладна, за да търси друго място. Съвсем изтощена се отпусна в малкия стол от ковано желязо до една кръгла масичка, под яркия слънчев чадър и даде поръчката си на надменната келнерка.

Зачуди се дали наистина изглежда толкова зле, докато оправяше дългата си коса. Единственият отговор беше „да“, тъй като хората я оглеждаха така, сякаш не принадлежеше към това място и не трябваше да бъде тук.

Младата келнерка бързо ѝ донесе димяща чаша *café au lait*^[1] и горещи *beginets*^[2]. Александра ѝ подаде парите. Бързо си помисли, че това, което ѝ остана, беше недостатъчно, за да яде отново. Уанда не беше чак толкова щедра. Отпи от кафето и бавно загриза сладките френски понички, обзета от желание да удължи, доколкото е възможно, удоволствието. Не беше осъзнала колко е гладна и изморена. Но докато седеше тук с чувството, че е в безопасност за момента, всичките ѝ проблеми отново застанаха пред нея с цялата си сила. Щом приключи с оскъдната си вечеря, Александра уморено отпусна глава върху кръстосаните си ръце и затвори очи.

— Извинете, госпожице. Вие ли сте Лани? Видях косата ви и със сигурност друг такъв цвят няма в цял Ню Орлиънс. Аз съм мадам Льоблан — каза нечий глас със странен чуждоземен акцент толкова тихо, че само Александра да чуе думите.

Александра трепна и скочи на крака. Мадам Льоблан! Взря се изплашено в големите тъмни очи на една красива жена — може би една от най-красивите, които беше виждала. Мадам Льоблан беше дребна на ръст, със съвършена фигура и разкошна черна коса, вдигната над главата. Но най-поразителна беше кожата ѝ, която имаше такъв топъл, мек цвят, сякаш потъмняла от целувката на слънцето. Дрехите ѝ бяха скъпи, изящно ушити, при това жената ги носеше с естествена грация и стил. Александра никога не бе виждала подобна жена.

— Мога ли да седна при вас, госпожице? — любезно попита мадам Льоблан.

Александра колебливо се огледа, без да знае дали да каже да или не. Накрая кимна утвърдително.

— Моля, седнете.

Жената грациозно седна и кимна на Александра да се върне на мястото си. Александра машинално го направи, твърде изморена, за да обмисли създаването се положение или пък да отиде някъде другаде. Никога не беше виждала истинска „мадам“, а тази интригуваща жена се държеше и изглеждаше като истинска дама. При тази констатация Александра изпита известно облекчение.

— Chere^[3], Уанда не ми каза, че си такава изключителна красавица. Само косата ти струва цяло състояние, а съм сигурна, че и тялото ти е съвършено, при все че, разбира се, ще искам да видя нещо повече, преди да се споразумеем.

Александра я погледна стъписано.

— А, но аз прибързвам. Виждам, че си яла, но, моля те, бъди моя гостенка. Толкова мразя да храня сама.

Александра продължаваше само да я гледа смутено и объркано.

Поръчката на мадам Лъоблан бе изпълнена бързо. На малката маса пред Александра се появи препълнена чиния с толкова горещи beginets, че не можеха да се сложат в уста. Докато се хранеше, тя наблюдаваше внимателно мадам Лъоблан, която извади малко шишенце от дамската си чанта и наля по малко златиста течност в чашите им с кафе.

— Мисля, че имаш нужда от нещо по-силно от кафе, chere — рече тя. — Изглеждаш изтощена. Как си се озовала на улица „Галатен“? Там не е безопасно, особено за млада дама като тебе.

Любезните думи и ободряващото кафе с коняк започнаха да възстановяват духа и силите на Александра. Усмихна се колебливо на мадам Лъоблан.

— Много съм ви благодарна, че дойдохте, мадам, но се боя да не се окаже, че идването ви е било напразно.

— Нима? — попита мадам Лъоблан.

— Виждате ли, случайно попаднах на улица „Галатен“ и... е, просто съм твърде признателна, че успях да се измъкна оттам.

Жената тихо се разсмя, показвайки малките си, ослепително бели зъби.

— Нищо чудно, chere. Това място е самия ад. Често се чудя защо Уанда настоява да стои там, но мисля, че се досещам. Цяло щастие е, че си се измъкнала жива, та chere^[4].

— Да, сега го разбирам.

— Но как си могла да се заблудиш? — повтори тя.

— Не съм от Ню Орлиънс. Пристигнах едва вчера и понеже не знаех пътя, се загубих.

— Една млада дама, при това без придружител? По акцента ти личи, че не си южнячка. Това ми се струва странно. Ако не търсиш работа в публичен дом, какво правиш в Ню Орлиънс и как мислиш, че

ще оцелееш? — попита тя с глас, в който се прокраднаха нотки на съмнение дали Александра не е побъркана.

Александра се усмихна, довършвайки още една *beginet*.

— Дойдох да търся роднините на един приятел, който почина наскоро. Изгубих спътниците си.

Мадам Льоблан леко повдигна съвършено извитите си вежди.

— Разбирам. Разбира се, това е възможно да се случи. Ако мога, ще ти помогна да намериш приятелите си. Как се казват?

— Джермън — тихо отвърна Александра.

Очите на мадам Льоблан се разшириха, изразявайки повече чувства при тази единствена дума, отколкото бяха показали през целия им досегашен разговор.

— Джермън? Джермън ли каза?

— Да, това е фамилното им име. Мисля, че имат плантация или поне са имали преди войната.

— О, да, имаха и все още имат — усмихна се мадам Льоблан, а очите ѝ проблеснаха. — Добре познавам семейство Джермън, особено двамата им сина.

— Наистина пи? — попита Александра, чувствайки как я обзема облекчението, без да обърне внимание на споменаването на синовете.

— Те в Ню Орлиънс ли са? Дали ще мога скоро да се срещна с тях?

Мадам Льоблан вдигна ръка, за да спре потока от въпроси.

— Сега живеят в плантацията си. Не ги виждам толкова често, колкото преди, но така е с всичко останало. Войната промени всичко — тъжно рече тя. — Всички се мъчехме да оцелеем.

Александра погледна очите ѝ, които бяха като тъмни езерца от тъга.

— Съжалявам. Аз...

— Не, госпожице. Всичко вече свърши. Раните ни или ще зараснат или трябва да умрем, както умря нашият Юг.

Александра не знаеше какво да каже. Не беше се замисляла за Юга след края на войната. Очевидно тя беше нещо ужасно за южняците и едва сега започна да го разбира. На север почти не почувстваха войната, освен търговския бум, особено в тяхната корабна компания. Северът безкрайно се нуждаеше от кораби и по онова време състоянието ѝ доста нарасна. Но след края на войната на тези бедни

хора не беше им останало много. Ужасяваше я мисълта да види някога процъфтяващата плантация. Нима цялата беше в развалини? Но поне знаеше, че семейство Джермън все още са живи.

— А сега, искаш ли да се присъединиш към спътниците си в Ню Орлиънс — онези, които си изгубила снощи?

Александра знаеше, че мадам не е повярвала на историята ѝ, която на всичко отгоре бе и лошо скалъпена.

— Дойдох сама. Изгубих всичките си куфари в една буря близо до Бахамските острови.

Този път Александра забеляза в очите на мадам Льоблан вместо недоверието да проблясва силно любопитство.

— Уанда спомена, че се казваш Лани, но то не е истинското ти име, нали?

— Не, казвам се Александра или, ако предпочитате, Алекс.

Мадам Льоблан се усмихна като доволна котка и нещо в тази усмивка разтревожи Александра.

— Александра, разбира се. Става все по-интересно, госпожице. Казваш, че искаш да посетиш семейство Джермън, но те не са ти роднини, нали?

Александра не искаше да ѝ разкрива нищо повече, но чувстваше, че жената не би могла да ѝ помогне, ако не ѝ разкажеше някаква история.

— Както споменах, те са роднини на един мой приятел, който почина наскоро. Реших да ги посетя и да им съобщя за смъртта му.

— Кого точно от семейство Джермън възнамеряваш да посетиш?

Александра си помисли, че мадам Льоблан прави разговора труден, но определено нямаше начин да научи истинската ѝ самоличност от тази скромна информация.

— Ами, възнамерявам да посетя Елинър Джермън и сина ѝ, Джейкъб Джермън.

Мадам Льоблан се усмихна самодоволно.

— Значи ти си Александра и си пристигнала снощи в Ню Орлиънс, за да посетиш Елинър и Джейкъб Джермън. Ма chere, ти осмисляш деня ми, седмицата ми, целия ми живот.

Очите на мадам Льоблан просветнаха от някакво чувство, което Александра не можа да определи. Стана подозрителна. Дали жена като тази би ѝ помогнала? Дали изобщо някога бе помагала на някой друг,

освен на себе си? Трябваше да се добере до плантацията на Джермън с или без помощта на мадам Льоблан.

— Да, така е. Трябва по-скоро да ги видя. Би било добре, ако ми кажете къде се намира тяхната плантация — Александра оправи дрипавия си шал.

Мадам Льоблан се разсмя със звънък глас, от който Александра настръхна.

— Ma chere, очевидно си прекарала целия си живот в град. Нямах представа колко акра^[5] може да има една плантация и колко мили ще се наложи да изминеш, за да стигнеш дотам. Освен това по пътищата скита всякаква паплач. Определено не можеш да изминеш пеш това разстояние, дори ако беше подходящо облечена. Сигурно ще ти досаждат, а може би дори няма да оцелееш.

Александра, която не беше се замисляла за тези подробности, пребледня. Наистина ли из Юга беше толкова опасно? Само ако можеше да изтегли пари, всичките ѝ проблеми щяха да бъдат решени.

— Нямам представа.

— Очевидно. Какво ще направиш за мен, ако ти помогна да стигнеш до плантацията на семейство Джермън?

Лицето на Александра пребледня още повече, а очите ѝ се разшириха, но тя не се изплаши. Не беше се замисляла, че ще трябва да плати на тази жена за помощта, но, разбира се, трябваше да го направи.

— В момента нямам пари, но по-късно ще ви ги върна.

Мадам Льоблан изсумтя презрително.

— Не искам да ти давам заем, ma chere. От него няма да имам никаква печалба.

— Съжалявам, но нямам нищо, съвсем нищо.

— Не си девствена, нали?

— Не — бавно отвърна Александра, страхувайки се от следващия въпрос.

— Уанда ми каза, че снощи в танцувалния салон много са те харесали, но по-късно не си се продала на никого. Не е много умно, chere, но очевидно има да учиш още много.

— Не съм проститутка.

Мадам Льоблан се усмихна.

— Не ставай глупава, chere. Всички жени, дори и омъжените, са такива. Жените продават телата си за различни неща. Няма друг избор. А ние, професионалистките, продаваме своите за пари. Струва ми се, че това положение е много по-добро.

Александра се опита да прикрие изненадата си, но забеляза, че мадам Лъоблан е прочела чувствата ѝ от изражението ѝ. Никога не беше се замисляла за тази гледна точка, но може би тази жена имаше право. Ако се беше омъжила за Стен Луис, той щеше да има тялото ѝ, в замяна, на което тя щеше да има сигурност, деца и нямаше да се грижи за нищо. Но не искаше такъв брак, при все че знаеше, че много жени се омъжват заради парите на мъжете си, заради положението им, заради онова, което биха направили за тях. Но имаше ли друг избор? Имаше щастието да е богата, което я освобождаваше от подобна житейска необходимост. Искаше да се омъжи по любов, а ако не можеше, нямаше никога да го стори. В любовта имаше взаимно себеотдаване и точно така трябваше да бъде.

— Подобна мисъл никога не ми е хрумвала — заяви най-накрая Александра.

— Не си женена, нали?

— Не съм.

— Добре. Не ти предлагам да блудстваш, докато си в дома ми, освен ако сама не пожелаеш. Просто ела, постой няколко дни и се забавлявай. Нямам предвид нищо лошо, разбира се. Предполагам, че пееш и свириш на пиано? В моя дом сме много дискретни. Няма да имаш проблеми с мъжете. Само ще ти се възхищават и ще говорят за твоята изключителна красота и необичайна коса. Мълвата бързо ще се разнесе из Ню Орлиънс. По този начин бизнеса ми ще се разшири. Това ще ми донесе печалба. Тогава ще можем да помислим за подходяща рокля и бельо, които да облечеш, щом тръгнеш към семейство Джермън. Ще те изпратя с личната си карета. Тази сделка, предполагам, е удобна за теб. Би било глупаво да ми откажеш. В края на краищата, прекарала си миналата нощ в танцувалния салон на улица „Галатен“. Ако откажеш, довечера отново ще се озовеш там, а може да те сполети и нещо по-лошо. А църквите? Дори не биха допуснали облечена като тебе жена да прекрачи прага на портите им. Полицията? Най-вероятно там ще те изнасят. Виждаш ли, chere,

предложението ми е много добро, дори ако те накарам да работиш в някоя от стаите за няколко вечери. Какво ще кажеш?

Александра не се колеба дълго. Струваше ѝ се невероятно, че ще трябва да пее в публичен дом, но тази перспектива беше безкрайно по-добра от още една нощ на улица „Галатен“. А и вярваше на думите на мадам Льоблан за църквите и за полицията. Освен това как би могла да пристигне в този вид в плантацията на семейство Джермън? Решението не зависеше от нея.

— Приемам предложението ви. Ще пея и ще свиря на пиано, но за нещастие песните ми ще бъдат типични за янките.

Мадам Льоблан се разсмя. Тъмните ѝ, интелигентни очи огледаха фигурата на Александра, преценявайки възможностите ѝ.

— Идеално. Нима мислиш, че онези джентълмени от Юга, които са оцелели, могат да си позволят момичетата на Льоблан? Едва ли. Ние обслужваме янки, *chere*, и за това ни плащат добре.

— О, не се досетих.

— Янките са тук от доста време. Привикнахме към навиците им, макар че едва ли ще ги превърнем в наши собствени.

Александра кимна и сведе поглед, защото разбираше, че е една от омразните янки. Когато вдигна очи, до масата стоеше едър негър, облечен в ливрея. Слугата се поклони леко на двете жени.

Мадам Льоблан го погледна и заговори на Александра:

— Това е кочияшът ми, Джона. Той ще те придружи до каретата ми. Изчакай ме там. Скоро ще дойда.

Александра стана и тръгна пред огромния мъж с цялото достойнство, което позволяваха дрехите ѝ. Каретата беше комфортна, скъпа и, за голяма изненада, не беше просташки лъскава. Кочияшът отвори вратичката и Александра признателно се отпусна на меките възглавници.

---

[1] *Cafe au lait* (фр.) — кафе с мляко — Б.пр. ↑

[2] *Beginet* (фр.) — поничка — Б.пр. ↑

[3] *Chere* (фр.) — скъпа — Б.пр. ↑

[4] *Ma chere* (фр.) — мила моя — Б.пр. ↑

[5] *Акър* — английска мярка за площ, припл. 0,405 хектара — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александра лежеше отпусната в горещата вана, от която се вдигаше пара и си мислеше, че може би в края на краищата ще оцелее. Не се и опитваше да се къпе. Нямахме никакво желание да помръдне дори малкото си пръстче. Единственото, което искаше, бе да си почива и да остави на водата да отмие всички болки и спомени от последните дни. Знаеше, разбира се, че спомените все пак щяха да останат, но горещата вана поне облекчаваше болката, която те ѝ причиняваха.

Огледа разкошно подреденото помещение. Камината и бордюра ѝ бяха изработени от бял мрамор, а мебелите, тапицирани с кадифе и дамаска, бяха от полиран тъмен орех, както и всички други дървени части. Пода беше покрит с пъстроцветен персийски килим. Завесите на огромното легло, дори мрежата против комари, бяха дантелени, а на балдахина на леглото бе окачена изящна кошница с цветя. По стените бяха окачени скъпи, целомъдрени картини. Стаята беше великолепна, макар и малко претрупана. Досега не бе виждала нищо подобно, но предположи, че струва едно малко състояние.

Александра въздъхна. Трудно ѝ беше да повярва, че се намира в бардак или в публичен дом, или както и да го наричаха. Всъщност се намираще в дом, където жените продаваха телата си срещу пари. Разбира се, същото правеха и в танцувалния салон, но там обстановката беше напълно различна. По пътя от кафенето към дома ѝ мадам Льоблан ѝ беше обяснила, че държи скъп публичен дом, който се слави с изключителната си елегантност. Нейни клиенти бяха само богати търговци, а кавгаджиите, които понякога посещаваха дома ѝ, любезно биваха изхвърляни. Момичетата ѝ носеха вечерни рокли, а неприличните разговори и поведение не се допускаха. Всички бяха дами и към тях се отнасяха като към такива. Освен това ѝ обясни, че е доста зависима от продажните политиците, които изповядват примирие със Севера. Докато те обезкървяваха града, тя правеше пари от тях. Това беше единственият начин да се преживеят последиците от гражданската война.

Досега Александра дори не си бе представяла, че жени могат да водят такъв живот или поне той не ѝ беше изглеждал толкова реален. Ако разгледаше нещата от гледната точка на мадам Льоблан, можеше лесно да разбере защо някои жени се бяха насочили към този начин на живота, за да оцелеят. Сигурно повечето от тях не са имали друг избор. По време на войната бяха загинали толкова много мъже, а вероятно и много жени са били изнасилени. Доста от тях са останали без надежда за живот, след като не са имали до себе си мъжка опора. Някои от тях са били принудени да се препитават с най-старата професия. Сама беше разбрала, че ако нямаше пари, след като беше изнасилена, може би щеше да направи същия избор. Ако една жена бе загубила своята невинност, нямаше много шансове да се омъжи.

Щом водата започна да изстива, Александра се изми с ароматен сапун, наслаждавайки се на удоволствието отново да е чиста. Никога не беше се замисляла какъв лукс всъщност е това. Докато миеше краката и ръцете си, забеляза по тях драскотини и синини, които червенееха върху бледата ѝ кожа. Улица „Галатен“ беше оставила дълбоки следи върху душата и тялото ѝ, и може би само времето щеше да ги заличи.

Замислено изми косата си, като умишлено се бавеше, за да удължи прекрасното усещане от водата и сапунената пяна. Най-накрая, след като се почувства чиста, Александра се изплакна. Излезе от позлатената вана и уви около тялото си фината ленена кърпа. Щом започна да се подсушава, вратата се отвори и мадам Льоблан влезе в стаята. Александра побърза да прикрие тялото си, смутена от своята голота.

Мадам Льоблан се приближи към нея и се усмихна:

— Не трябва да бъдеш толкова стеснителна, Александра. Човешкото тяло е едно прекрасно творение на изкуството. Трябва да се чувстваш щастлива, че имаш възможността да споделиш този свой дар със света.

Александра се усмихна в отговор, развеселена от гледната точка на тази жена, която изповядваше истини, които толкова много се различаваха от тези, в които бе вярвала досега и които все още ѝ се струваха необорими.

— Просто не съм привикнала да се показвам необлечена пред други хора.

— Е, значи трябва да пораснеш. А сега, свали тази кърпа, за да видя тялото ти.

Александра срамежливо отгърна кърпата като я задържа встрани, смутена от опитния поглед, с който мадам я разглеждаше, все едно че преценява кон за продан. Внезапно я прониза някакво предчувствие, но бързо го изхвърли от ума си.

— Прекрасно, наистина прекрасно, chere. Можеш да направиш цяло състояние, ако решиш да работиш тук. Можеш да искаш най-високата цена — поне двацет долара на час. Тялото ти е много красиво, а ти самата имаш стил. Наистина си изключителна красавица. Жалко, че се срамуваш от представата да използваш тялото си, но може би ще промениш решението си — каза тя, а черните ѝ очи проблеснаха като въглени.

— Не мисля така, мадам Льоблан, макар да ви благодаря за комплиментите.

— Хмм, да. Е, ще видим. А сега трябва да ти намерим някаква дреха за тази вечер. Мъжете скоро ще започнат да пристигат. Бих искала по-късно тази вечер да ги забавляваш. Сега си в моя апартамент, но по-късно ще ти намеря някоя малка стая, където ще можеш да спиш. Сама!

Александра започна да подсушава косата си, докато мадам отвори вратата на гардероба, откривайки редици скъпи вечерни тоалети. Спомни си думите на капитан Съли, който твърдеше, че скъпата проститутка трябва да има хубав гардероб. Тогава не успя да вникне в основанията му за такова изказване, но сега всичко ѝ стана съвсем ясно. И макар да се опитваше да разбере този занаят, знаеше, че никога не би могла да стане част от него.

Мадам Льоблан прехвърли няколко рокли, докато накрая се спря на една бледозелена.

— Мисля, че тази ще свърши работа — рече тя. — Имам рокли в няколко размера, в случай че пристигне някое момиче като тебе. Човек винаги трябва да бъде готов да се справи с неочаквани ситуации.

Мадам Льоблан остави роклята на леглото, след това извади от гардероба фино копринено бельо, чорапи и накрая чифт зелени обувки. Постави всичко на леглото и се обърна към Александра.

— Искаш ли да ти помогна да се облечеш или да повикам някоя прислужница?

— Предполагам, че ще се справя без чужда помощ — отвърна Александра, която искаше да остане сама.

— Добре, chere. Ще ти изпратя малък поднос с храна. По-късно ще трябва да пийнеш и не ми се иска да ти прилошее или да ти се замае главата. След като се нахраниш и облечеш, моля те, ела долу при нас. И не се страхувай. За теб ще бъде интересно преживяване.

Александра вдигна гордо брадичка, твърдо решена да се справи по най-добрия начин с положението, без отново да се държи като дете.

— Много съм ви благодарна за гостоприемството и съм сигурна, че вечерта ще ми достави удоволствие — отвърна тя с усмивка.

— Вярвам, че ще станеш дамата на вечерта, Александра, ако се отпуснеш малко — разсмя се мадам Льоблан. — Човек трябва да се наслаждава на удоволствията в случай, че му се предостави такава възможност, а задръжките пречат. Ще чакам да те видя по-късно — каза тихо тя с чувствения си глас, след което затвори вратата след себе си.

Треперейки на хладния въздух, Александра започна да се облича. Бельото беше доста предизвикателно, а ризата почти разкриваше зърната на гърдите ѝ. Приблужи се към голямото огледало. Заразглежда се изпитателно. Гъстата ѝ, чуплива коса се спускаше в безпорядък. С прозрачната си риза изглеждаше твърде съблазнителна за една дама и все пак създаваше усещане за респект. Въздъхна при неочаквания спомен за Джейк. Какво ли би станало, ако го срещнеше облечена по този начин, в стая като тази? Разсмя се тихо. Нямаше никакво съмнение какво щеше да направи Джейк. По тялото ѝ пробягаха тръпки, щом си спомни за ръцете на Джейк, които я галеха, за устните му, за стегнатото му тяло, което се притискаше към нейното. Той беше събудил в нея усещания, за които не подозираше, че съществуват, а сега... сега желаше още повече.

Изхвърли тези мисли от ума си. Припряно се върна до леглото, облече меката зелена копринена рокля и я нагласи върху тялото си. Роклята ѝ прилепна като втора кожа, очертавайки нежната ѝ фигура. Александра стегна корсажа и се върна пред огледалото. Образът, който я видя, я изуми.

Срещу нея стоеше не младо и невинно момиче, а жена — жена със заоблени, нежни, приканващи гърди и бедра. Мадам Льоблан

определено знаеше какво иска, реши тя, докато обуваше меките пантофки.

На вратата се чу плахо почукване. Влезе млада негърка, която носеше поднос. Очите ѝ се разшириха при вида на облечената в прилепналата рокля Александра. Момичето се поколеба, след което остави подноса.

— Вие сте най-красивото момиче, което съм виждала.

— Благодаря — разсмя се Александра. — Тук ли... ъ-ъ... работиш?

— Не, мадам — момичето ококори още повече очи. — В един и същи дом не могат да работят бели и черни жени. Мадам Льоблан казва, че скоро ще мога да работя с мъже в един от другите домове. Мисля, че ще ме научи какво да правя, когато му дойде времето.

Преди Александра да успее да каже нещо, момичето излезе от стаята.

„Все още е само дете, а вече крои планове да стане проститутка“, удивено си помисли Александра. А момичето беше доволно и гордо от този факт. Но какъв ли живот би могло да води иначе? Поклати глава, започвайки да разбира света, в който беше попаднала.

Александра погледна към подноса с храна и си спомни, че е изминало доста време, откакто изяде кафето и поничките. Отново усети глад. Вдигна сребърните капаци на скъпите съдове и видя такива ястия, които биха задоволили и най-претенциозните жени. Мадам Льоблан наистина имаше добър готвач. Докато ядеше с наслада вкусните френски ястия, Александра си помисли, че стаята, храната и дрехите са най-добрите, които бе имала напоследък. Ако не се намираше в публичен дом, щеше да бъде наистина доволна да живее по този начин, докато се добере до плантацията на семейство Джермън.

Александра приключи с вкусната храна и се отпусна в изящното кресло, мислейки си, че вече няма оправдание да не се присъедини към останалите. Стана, приглади роклята си и излезе от стаята. Озова се в дълъг, застлан с килим салон и се насочи към шума от тих смях, гласове и музика. Спря за малко на стълбищната площадка и учудено се загледа надолу, към фойето. Виждаха се две статуи на божества, които държаха запалени факли. Продължи надолу по стълбите като разглеждаше пищното обзавеждане на къщата. Спря на входа на

салона, забелязвайки скъпите картини в позлатени рамки, сребърните огледала, изящните мебели.

Разговорите постепенно заглъхнаха, когато посетителите най-сетне забелязаха Александра. Тя се стегна, вдигна леко брадичка и с лека усмивка влезе в стаята. В салона имаше петнадесетина млади жени, облечени в блестящи рокли, прилепнали към телата им, а край тях стояха или седяха неколцина мъже. Зелената рокля на Александра нежно се плъзна около краката ѝ, докато тя грациозно влизаше в стаята.

— Александра — приближи се към нея мадам Льоблан, красива в сребрилата си бяла рокля с дълбоко деколте. Взе ръката на Александра в своята. — Колко мило, че се присъедини към нас. Моля те, ела и се запознай с нашите гости.

Александра я последва към центъра на салона, заобиколена от останалите.

— Искам да ви представя госпожица Александра. Известно време ще бъде при нас, ще пее и ще свири на пиано. Пристигнала е неотдавна от континента и възнамерява да остане в Ню Орлиънс. Така че, моля ви, направете престоя ѝ при нас приятен и може би тя ще удостои дома ни с присъствието си за постоянно.

Последва одобрителен шепот.

— Моля, позволете ми да купя шампанско за всички в чест на госпожица Александра — каза един от мъжете с меко, южняшко произношение.

Предложението бързо бе прието и скоро едно негърче обикаляше между тях с искрящо шампанско в кристални чаши, наредени върху сребърен поднос. Александра взе чашата, чудейки се защо мадам Льоблан излъга, че е от континента.

Мъжът, който поръча шампанското, се приближи към Александра, застана близо до нея и вдигна чашата си за тост.

— Дано най-красивата жена в Ню Орлиънс остане с нас достатъчно дълго, така че да я опознаем по-добре, много по-добре — каза той високо, така че всички да чуят.

Александра се изчерви, а мъжът ѝ се усмихна топло и прошепна до ухото ѝ.

— Наистина сте изключителна красавица. Такъв разкош — да се изчервите. Не бях виждал жена да се изчервява от много време.

Наистина е удоволствие, госпожице Александра.

Чукна чашата си с нейната. Останалата част от компанията вдигна чаши и също поздрави Александра. Тя бързо изпи шампанското си, за да прикрие смущението си, защото усети, че е послужила за развлечение преди още да е започнала да свири на пианото.

Мъжът, които стоеше до Александра, беше хубав, или по-скоро изключително красив. В него нямаше нищо грубо, но въпреки това в съвършено оформените му черти се криеше мъжествена чувственост, която една жена не можеше да пренебрегне. Беше строен, малко по-висок от Александра. Не можеше да не го сравни с Джейк. Между двамата нямаше нищо общо. Този мъж имаше разкошна черна коса и бездънни тъмни очи, които сега я изучаваха едновременно с желание и любопитство. Александра се почувства неудобно от този пронизващ поглед и сведе очи.

Мадам Льоблан се приближи към тях с чаша шампанско в ръка.

— Искам да те запозная с Джайлс Бомонт от Ню Орлиънс. Виждам, че госпожица Александра бързо я привлякла вниманието ти, Джайлс — тя го потупа фамилиарно.

— Enchante^[1], госпожице Александра. Вашата красота и елегантност надминават всичко, което съм имал удоволствието да видя досега.

— От Луизиана ли сте, господин Бомонт? — попита Александра.

— Моля ви, наричайте ме Джайлс. Мисля, че ще станем добри приятели.

Александра се изчерви, засрамена от прозрачния намек в думите му.

— Разбира се. Благодаря ви... Джайлс.

— Да, от Луизиана съм. Притежавам плантация наблизко.

„Значи не всички южняци са в бедствено положение“ — помисли си Александра.

— Сигурно е приятно там. Тук е много хубаво.

В тъмните му очи проблесна сянка от болка, която бързо изчезна. Джайлс въздъхна.

— Да, предполагам, но трябваше да я видите преди войната.

— Моля ви, не споменавайте войната — намеси се мадам Льоблан. — Тя ни връща към толкова много спомени.

— Ще бъдете ли така добра да ни посвирите на пиано, госпожице Александра? — попита Джайлс.

— Наистина, поласкана съм от тази възможност. Госпожо Льоблан?

— Моля те, chere.

Докато Александра прекосяваше стаята, забеляза, че присъстващите мъже са най-различни. Всички изглеждаха преуспяващи — дрехите и държането им го показваше, но нито един не изглеждаше роден аристократ като Джайлс Бомонт. Това беше нещо, което не можеше да се купи с пари, макар че някои се научаваха на аристократични маниери. Това беше нещо, което се предаваше с кръвта, а тези мъже явно не бяха аристократи, нито пък някога щяха да станат. Александра реши, че те най-вероятно са северняците — спекуланти, за които беше споменала мадам Льоблан. Каква голяма разлика имаше между тях и благородните джентълмени от Юга, за които беше чувала да се говори толкова много преди войната, например бащата на Джейкъб Джермън — мъжа, в който се беше влюбила дъщерята на Олаф — един истински благородник на Юга. Вероятно подобни мъже бяха рядкост.

Всички жени бяха прекрасни — красиви в истинския смисъл на думата. Всяка от тях притежаваше своеобразна красота. Един мъж имаше богат избор — жените бяха най-различни по вид и националност. Не можеше да има никакво съмнение, че всички са облечени като истински дами и в салона поведението им беше точно като на дами. И за първи път Александра се замисли за смисъла на думата „дама“. Винаги беше считала, че означава жена с благороден произход и възпитание, но тези жени тук бяха проститутки, които се държаха и изглеждаха като дами. До една имаха изискано поведение и обноски. Какво, всъщност, правеше от една жена дама?

Двама дребни мъже, облечени в черно, се поклониха на Александра. Единият стана от пианото, а другият остави цигулката си. Двамата изчезнаха в една съседна стая, предоставяйки на Александра музикалното изпълнение. Пианото беше скъпо, добре акордирано, забеляза тя, щом започна да свири лека, въздушна мелодия, която беше много популярна в Ню Йорк по времето преди заминаването ѝ. Скоро присъедини към инструменталното изпълнение и своя чист, нежен глас. Щом свърши песента с изненада откри, че Джайлс стои до нея.

— Красиво, chere — усмихна ѝ се той. — Моля ви, посвирете ни още.

Александра беше щастлива от възможността да свири, тъй като се чувстваше по-добре скрита зад пианото, но никак не ѝ се искаше Джайлс да стои до нея. Присъствието му я изнервяше и постоянно ѝ напомняше за женствеността ѝ.

Докато свиреше на пианото, забеляза, че към мадам Льоблан се приближават един по един мъжете в салона. Тя изчезваше за малко с някой от тях, но скоро се връщаха. Мадам разменяше няколко думи с някое от момичетата, което свенливо се усмихваше на мъжа и се присъединяваше към него. След малко двамата напускаха салона и се качваха на горния етаж. Помисли си, че всичко се уреждаше изключително деликатно. Постановката се повтори няколко пъти, докато Александра с благодарност си мислеше, че не е част от групата момичета.

След известно време Джайлс я изостави и се присъедини към мадам Льоблан. Александра неспокойно погледна как излизат от стаята. Когато се върнаха, мадам Льоблан остави Джайлс и дойде при Александра.

— Сигурно си изморена, chere. Ела да изпиеш едно питие с мен и Джайлс.

Нямаше как да откаже, затова кимна утвърдително. Щом напусна безопасното си място зад пианото, музикантите се завърнаха и засвириха някаква нежна, бавна, мечтателна мелодия. Александра и мадам Льоблан се приближиха до Джайлс. Джайлс стана, помогна на Александра да седне до една малка масичка, след което сам седна с тях. Мадам Льоблан се наклони напред и се усмихна окуражително на Александра.

— Александра, Джайлс е мой редовен клиент и е възхитен от теб. Мисля, че двамата бихте искали да се опознаете по-добре — заяви мадам Льоблан и, като кимна, се отдалечи, тъй като беше дошъл нов клиент.

— Ма chere, надявам се, че няма да ме сметнете за дързък или груб, ако ви каже, че в мига, в който влязохте в салона красотата ви ме порази. Порази ме толкова силно, че от този миг съм неспособен да погледна друга жена. Нима ще бъдете толкова коравосърдечна да ми

откажете компанията си поне за един час, а може би дори за цялата нощ?

Александра се изчерви. Без значение колко деликатно бяха изречени думите, целта им оставаше една и съща. Разбира се, беше много по-добре, отколкото да я съборят на земята и да я изнасилват, но в края на краищата не беше по-различно.

— Ха, вие отново се изчервихте заради мен! Колко очарователно. Не се страхувайте от мене. Ще съм нежен с вас. Разговарях с мадам Льоблан, която ми каза, че тази вечер не сте свободна да следвате собствените си желания, но нима можете да бъдете толкова коравосърдечна към един мъж като мен, който ви обожава? — тъмните очи на Джайлс я гледаха с нежна настойчивост.

Почувства, че отслабва. Възможно ли беше да означава толкова много за него? Но не, не можеше да се продава по този начин. Нямаше да позволи да бъде използвана. Изражението на зелените ѝ очи, които изглеждаха тъмни на приглушената светлина, стана сурово.

— Не. Съжалявам, сър. Оценявам високо комплиментите и проявения интерес, но тази вечер съм тук, за да свиря и това е всичко.

— За мен би означавало много, госпожице Александра — приближи се той към нея, след което се усмихна. — Да речем, петдесет на час.

Очите на Александра се разшириха, тъй като знаеше, че за една жена това са доста пари. Почувства внезапен прилив на енергия у себе си и се усмихна.

— Правите ми още по-голяма чест, но наистина, тази вечер не съм свободна.

За нейна голяма изненада Джайлс не се смути.

— Мадам Льоблан каза, че сте много необичайна дама. Безспорно трябва да ви имам!

Александра почувства, че се задъхва. Мъжът говореше с такава решителност.

— Аз, аз...

— Няма значение. Назовете цената си или избраната от вас нощ, госпожице Александра, тъй като аз съм свободен за вас по всяко време и на всяка цена.

Александра чувстваше, че не би могла да каже не на този мъж — той просто не би разбрал тази дума.

— Ласкаете ме с вашето предложение, сър, но тази вечер не е определена за нас двамата.

Джайлс се усмихна широко, след което разбиращо вдигна вежди.

— Искате да го направите по-особено, нали? Добре. Мога да почакам. Забавянето само ще направи по-приятна неизбежната ни среща — заяви той и сложи силната си длан върху ръката ѝ.

Александра се стегна, за да не издърпа ръката си от търсещото му докосване и се усмихна в отговор на решителния му поглед.

— Сър, споменахте една цяла нощ на назованата от мен цена. Може да се окаже доста скъпо. Сигурен ли сте, че ще си струва?

— Да, разбира се — тихо се разсмя той. — За вас бих дал всяка цена, красавице моя, но не ме карайте да чакам твърде дълго. Мога да стана нетърпелив. Няма да докосвам друга жена преди вас, та chère. Но сега трябва да тръгвам, тъй като не бих могъл да издържа дълго присъствието ви, без да ви грабна в прегръдката си.

Александра издърпа ръката си с прикрита усмивка. Джайлс стана и поръча да донесат бутилка шампанско за госпожица Александра. След един последен пронизващ поглед, той напусна дома.

Александра въздъхна от облекчение. Пое чашата шампанско от негърчето, което с обигран жест остави кофичката с лед и бутилката на масата ѝ. Отпи голяма глътка с надежда да се отпусне след преживяното с Джайлс. Този красив мъж я смущаваше. Очевидно имаше опит с жените, но думите му не успяха да оставят дълбоки следи в нея. Освен това не му вярваше — беше прекалено спокоен, прекалено сигурен. Знаеше, че трябва да се измъкне от публичния дом и да се добере до плантацията, преди да е станал прекалено настойчив. Всъщност не мислеше, че ще успее дълго време да го държи на разстояние от себе си, особено тук.

Усмихна се, щом видя, че мадам Льоблан се приближава към нея, грациозна и красива в хубавата си рокля.

Мадам седна и си наля чаша шампанско.

— Направила си силно впечатление на Джайлс, а той не е мъж, който лесно се спечелва. Знаеш ли, че една бутилка от това шампанско струва петдесет долара?

Александра ококори очи.

— Толкова много?

Мадам Льоблан кимна.

— Това е част от печалбата. Предполага се, че всеки клиент би купил бутилка за стаята, но Джайлс надмина себе си тази вечер.

— Знаете ли какво искаше?

— Знаех си, че ще имаш незабавен успех, chere — кимна мадам Льоблан. — Всички мъже те искаха, но приеха думата ми, че тази вечер не си свободна. Изглежда, че Джайлс е най-настоятелният. Предложи да ми плати петдесет долара на час за теб. Цената му е доста екстравагантна и можеш да бъдеш сигурна, че ще идва често. Можеш да изкараш доста пари по този начин, ma chere. Няма ли да премислиш решението си.

Александра поклати глава.

— Отначало ми предложи тази цифра, а след това ми каза да назова каква цена искам за една нощ.

Мадам Льоблан драматично повдигна вежди.

— Наистина ли? Значи те е пожелал по-силно, отколкото предполагаш. Никога не съм чувала по-добро предложение. Ти отказа ли му?

— Изглежда, че няма навика да приема откази. Смята, че просто изчакам, защото имам някакви специални планове или нещо подобно.

Мадам Льоблан се разсмя гърлено.

— Звучи типично в негов стил. Ами, добре, може би все пак ще промениш решението си. Защо не дойдеш с мен? Допускам, че ще станеш по-отстъпчива, ако разбереш нещата по-добре.

Мадам Льоблан стана бързо, сякаш беше взела някакво решение. Александра също се изправи и я последва. Излязоха от салона и се насочиха обратно по стълбището, към спалните. Върнаха се в спалнята на мадам Льоблан, прекосиха я, влязоха във всекидневната и спряха пред една затворена врата.

Мадам Льоблан се обърна към Александра и постави пръст на устните си, за да я предупреди да пази тишина. Влязоха в малко помещение, подобно на килер. Александра остана неподвижна, чувствайки се някак особено неспокойна. Мадам седна на едно малко столче и отметна гоблена, който закриваше стената. Приблужи око към голата стена. Доволна от видяното, тя направи знак на Александра да заеме мястото ѝ.

Александра се подчини неохотно. В стената беше пробита дупка, през която се виждаше друга спалня, където се забавляваше една от

проститутките — закръглена блондинка със светлорозова кожа и огромни гърди. В момента гърдите ѝ се полюляваха над лицето на мъж, който лежеше по гръб в леглото ѝ. Дватама бяха напълно голи. Александра осъзна какво наблюдава и се дръпна назад. Погледна към мадам, която се намръщи и я бутна обратно към стената. Нямаше друг избор, освен да се подчини или да предизвика достатъчно шум, за да бъдат чути от двамата любовници. Всичко завърши така бързо, както бе започнало. Проститутката слезе от мъжа и небрежно се отдалечи, като се наметна с прозрачен пенъоар.

Александра се отдръпна и се озова лице в лице с мадам Льоблан. Мадам кимна одобрително и я изведе от килера обратно в спалнята.

Александра беше засрамена и объркана. Защо мадам Льоблан бе настояла да наблюдава това? Какво всъщност искаше от нея?

— Александра, време е да научиш повече за живота. Има много начини да се достави удоволствие на един мъж, освен традиционния, с който предполагам, че си запозната, но сега няма да се впускаме в подробности. Избрах ти стая. Една хубава стая близо до апартамента ми, така че ще можеш бързо да дойдеш при мен, ако възникне някакъв проблем.

Поведе Александра към дъното на коридора, където отвори една от вратите. Александра влезе, но мадам Льоблан не я последва.

— Няма нужда да се връщаш долу. Помни, че това, което видя тази вечер е напълно нормално. Трябва да научиш тези неща, ако искаш да бъдеш завършена жена.

При тези думи мадам Льоблан се обърна и тръгна обратно по коридора. Александра бързо затвори вратата, заключи я и огледа с любопитство подредената, претенциозна спалня с огромно легло. Дали наистина мадам Льоблан възнамеряваше да я пусне след няколко дни или плановете ѝ бяха да я задържи тук и да направи от нея луксозна проститутка? Безпокоеше се и чувстваше, че ако е възможно, е по-добре да избяга от тук. Но първо трябваше да си почине. Чувстваше се изтощена умствено и физически.

---

[1] *Enchante* (фр.) — приятно ми е — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше изминала почти една седмица от първата нощ в публичния дом и Александра с нетърпение очакваше мига, в който щеше да го напусне. Не я принуждаваха към интимни отношения с мъжете, но всяка вечер забавляваше посетителите с музика и разговори. Джайлс все още продължаваше да бъде най-настойчивият посетител и за момента изглеждаше напълно доволен от изчакването, но Александра не знаеше колко дълго ще продължава да бъде търпелив. Усещаше, че Джайлс очаква в един момент тя сама да го пожелае. Може би се надяваше, че ще я спечели с кавалерството си. Но Александра беше убедена, че желанието му няма да се сбъдне.

Предишната вечер бе заявила остро на мадам Льоблан, че е крайно време да уредят напускането ѝ. Беше прекарала достатъчно време в публичния дом и беше казала на мадам, че с нетърпение очаква часа, за да тръгне към плантацията на Джермънови. За нейна изненада мадам Льоблан ѝ отговори, че тази вечер ще е последната ѝ в публичния дом, а утре ще се погрижи да я откарат до плантацията. Мадам Льоблан ѝ даде хубава, семпла рокля, бельо, подходящи обувки и пелерина, които да облече за пътуването. Освен това беше ѝ приготвила друга, по-елегантна вечерна рокля. Дори имаше и малка чанта, в която да сложи вещите си. Всичко се подреждаше идеално и сигурно щеше да бъде много по-доволна, ако можеше да разбере какви причини и мотиви ръководят мадам Льоблан. Но нямаше откъде да научи нещо за нея, а и нямаше кого друго да пита, така че реши да прекара някак тази последна нощ в публичния дом.

Александра знаеше, че останалите жени са в салона, а мъжете вече започват да пристигат, но все още не виждаше причина да се присъединява към тях. По-късно щеше да има достатъчно време да ги забавлява. Мързеливо свали пенъора си и се загледа критично към образа си в огледалото. Синините и драскотините, които получи на улица „Галатен“, вече почти не се забелязваха, а и беше малко напълняла. Но все пак беше по-слаба от обикновено. Но тази слабост не я дразнеше, понеже гърдите ѝ бяха все така заоблени и налети.

Отслабването личеше на лицето ѝ, където кожата беше по-изпъната от преди, но въпреки това беше красива по един по-зрял, по-фин начин.

Изведнъж припряно се озърна. Изпита усещането, че в стаята има още някой. Отново! Почти всяка вечер, когато се събличаше или обличаше изпитваше същото чувство — все едно, че някой я наблюдава. И тогава в паметта ѝ изникваше спомена за дупката в килера на мадам Льоблан, но тя я беше уверила, че в нейната стая няма подобни дупки. Внимателно огледа стените, но не откри нищо. Въпреки това чувството не я напуснаше.

Бързо посегна към дрехите си и облече бельото си. Ризата разкриваше тялото ѝ повече от всяка друга, която бе носила. Беше в огнено оранжево, за да подхожда на роклята, която мадам Льоблан ѝ беше избрала за тази вечер. Облече роклята и се приближи до огледалото. С тези дрехи приличаше повече от всякога на проститутка. Блестящата ѝ, червено-оранжева коса, която отразяваше цвета на роклята, сякаш гореше. А и роклята изобщо не беше благоприлична. Фината коприна прилепваше към гърдите и бедрата ѝ, след което се спускаше свободно към пода над бухнали фусты. Деколтетото беше дълбоко изрязано и почти разкриваше розовото кръгче на гърдите ѝ и сигурно, ако се наведеше, щяха да се видят връхчетата им. Защо мадам Льоблан беше избрала този тоалет? Първата мисъл на всеки мъж, който я видеше, щеше да бъде да разкъса тази рокля и да вземе онова, което толкова щедро разкриваше. Мадам Льоблан щеше да се разяри, ако облечеше някоя от двете рокли, които ѝ бе дала. Не желаше да предизвика гнева ѝ. Е, тогава просто щеше смело да тръгне напред в очакване на по-бързия край на вечерта.

Очите на Александра блеснаха непокорно, докато прекосяваше коридора. Нищо, дори престоят в публичен дом, не би могло да я направи по-малко дама, отколкото беше всъщност. Продължи по обичайния си път към салона, където видя същите красиви проститутки в компанията на група мъже. Мъжете едва ли бяха същите, макар да разпозна няколко от тях.

Щом видя Александра мадам Льоблан побърза да се приближи към нея.

— Тази вечер изглеждаш великолепно, chere. Поръчах тази рокля специално за теб и сега виждам, че си е струвала парите.

Александра се усмихна, но очите ѝ останаха подозрително приковани в благодетелката ѝ.

— Благодаря ви. Роклята е хубава, макар и прекалено отворена.

— Не и за тебе, chere — разсмя се мадам Льоблан. — Тази вечер ще те харесват повече от всякога. Вече са те нарекли Ледената девица.

— Ледената девица? — повдигна вежди Александра. — С тази коса и с тази рокля?

— Именно това ги обърква, а същевременно и ги предизвиква — поясни мадам, която изглеждаше чувствена както обикновено в прилепналата си бледосиня рокля.

— За мен това е без значение. Скоро ще си тръгна и те бързо ще ме забравят.

— А Джайлс?

Александра сви рамене.

— Сигурна ли си, че няма да промениш решението си и няма да се присъединиш към малката ни компания като едно от Момичетата? — продължи мадам.

— Не. Трябва да стигна до плантацията на Джермънови. Както обикновено само ще свиря и ще пея.

За миг на Александра се стори, че очите на мадам Льоблан се присвиха от омраза, но изражението беше толкова мимолетно, че тя реши, че вероятно е сгрешила.

— Както желаете, ma chere.

Александра се приближи към пианото, което музикантите вече бяха освободили.

Седна, но преди да започне да свири, до нея застана Джайлс.

— Тази вечер сте самото съвършенство, chere. Едва издържам да съм с вас, без да ви държа в прегръдката си. Но ще оставим това за по-късно, oui^[1]?

Александра вдигна глава към него, за да му откаже, както обикновено, но Джайлс вече се отдалечаваше, поръчвайки шампанско за всички. Сви рамене, доволна, че се е отървала от него. Ставаше все по-настъпателен и настойчив. След това, като се помъчи да забрави къде се намира, започна да свири. Тази вечер не свиреше само популярни мелодии, а предимно класически — онези, които ѝ бяха любими.

Най-накрая, щом вечерта се сля с ранните часове на утрото, мадам Льоблан се приближи към нея с чаша искрящо шампанско. Подаде чашата на Александра.

— Сигурно си изморена, chere? Защо не изпиеш това? Ще ти помогне да заспиш. Качи се горе в стаята си. Възползвай се от времето, което ти остава до замиването за плантацията на семейство Джермън.

— Благодаря — Александра взе чашата и отпи от течността. Всъщност не искаше да пие това шампанско, тъй като вече бе изпила достатъчно, но мадам Льоблан стоеше до нея и внимателно я наблюдаваше.

Александра се изправи до пианото и пристъпи, нетърпелива да се прибере в стаята си. Остави празната чаша върху капака на пианото. Мадам Льоблан я взе и тръгна заедно с Александра към фойето. Там се усмихна, но очите ѝ останаха студени и сурови. Александра разтърси леко глава, учудена от внезапната промяна в усещанията си. Чувстваше се лека като перце, но го отдаде на изпитото шампанско.

— Лека нощ, Александра. Приятни сънища — мадам Льоблан погали чашата.

— Лека нощ — отвърна Александра и тръгна нагоре по стълбите, като внимателно се държеше за перилото.

Стигна до вратата на стаята си, отвори я и с огромно облекчение я затвори зад себе си като превъртя ключа. Чувстваше се наистина странно. Усети, че започва да трепери, че я обливат горещи вълни. Пред очите ѝ всичко беше някак размазано. Седна на леглото и се опита да съблече роклята си, но се оказа, че няма сили да го стори.

Докато се мъчеше да развърже корсажа си, някакъв звук я накара да обърне глава. Джайлс се приближаваше към нея със самодоволна усмивка. Втренчи се в него, а в главата ѝ се въртеше смътно удивление от факта, че той е влязъл в стаята. Не беше чула вратата да се отваря. Освен това се чудеше защо не е изненадана от присъствието му и защо не му казва, че трябва незабавно да напусне стаята ѝ. Усещаше тялото му. Не желаше да си тръгва. Изправи се отпаднало, чувствайки как желанието в нея се надига със сила, която тя не успява да контролира — тялото ѝ гореше. Цялата тръпнеше от желание и копнеж за наслада, които този красив, жадуван от жените мъж, можеше да ѝ даде. Александра протегна ръце и Джайлс я притисна към силните си гърди.

През тънката материя на роклята си чувстваше горещите му, възбуждащи ръце.

Във фоайето мадам Льоблан се усмихна самодоволно. Мъжът, когото очакваше, беше пристигнал. Беше пресметнала времето точно. Познаваше този мъж така добре, колкото една жена изобщо можеше да го познава. Мъжът прекоси с широка крачка елегантния салон. В негово присъствие обзавеждането изглеждаше прекалено женствено, прекалено крещящо. Салонът, който преди изглеждаше уютен, сега сякаш се беше смалил.

Никога не беше имала друг мъж като него, мислеше си мадам Льоблан. Нито веднъж, когато бяха заедно, той не се опитваше да я задоволи или поне да покаже обич към нея. Не, той беше мъж, който просто получаваше своето, наслаждавайки се на жената само за момента. Не беше мъж, който би се обвързал и все пак... все пак тя копнееше той да я обича, да има нужда от нея. Той беше мъжът, когото винаги бе желала. Той беше единственият мъж, който можеше напълно да я задоволи. Джайлс беше добър наистина, но беше джентълмен и даже когато правеше любов, си оставаше аристократ. А този мъж можеше да я задоволи. Този мъж можеше да го направи, но досега не беше показал, че се интересува от някой друг, освен от себе си.

Мадам Льоблан се загледа в силното му, гъвкаво тяло, което се приближаваше към нея, докато сините му очи бързо оглеждаха стаята. Винаги се държеше като див звяр, какъвто беше всъщност. Въпреки това беше образован и когато пожелаеше, можеше да се държи като джентълмен. Със светлата си коса и мускулестото си тяло приличаше на силен, изгладнял млад лъв, който е излязъл да ловува, но тази вечер тя щеше да опитоми лъва. Най-сетне щеше да почувства котешките нокти, мислеше си мадам, разкъсвана от ревност. Какво толкова го привличаше към малката червенокоска? Та тя не беше нищо друго, освен една малка уличница, която си придаваше голяма важност. Е, скоро щеше да го научи.

— Джейк, chere — измърка мадам Льоблан, щом високият мъж спря пред нея.

— Изглеждаш хубава както винаги, Бела, а от изражението ти разбирам, че си все същата сметкаджийка.

Мадам Льоблан се намръщи, след това му се усмихна свенливо.

— Винаги пестиш комплиментите си, Джейк, нали?

— Само когато се налага, скъпа — разсмя се Джейк. — А сега...

— Мислех, че ще се завърнеш по-рано — рече тя, като го поведе към една маса и му наля чаша шампанско.

— Намери ли дрехите, Бела? Нямам много време. Откакто се завърнах, не ми остава много време. Едва сега успях да дойда насам.

— Значи не си бил на кораба?

— Не. Защо?

— Мисля, че имам една малка изненада за теб.

— Проклятие, Бела! Не ми трябват никакви изненади.

— Ще прекараш ли нощта с мен, Джейк?

— Нямам време. Знаеш го много добре.

— Просто ме използваш, за да купиш дрехите за онази жена, Александра.

Джейк се намръщи, а изражението му стана заплашително. Лъоблан усети, че е отишла твърде далеч. Джейк имаше дяволски нрав. Беше убивал мъже, които бяха предизвикали гнева му.

— Съжалявам, Джейк. Просто не успявам да сдържа ревността си, когато си с друга жена.

Изражението му се смекчи почти незабележимо.

— Ти никога не си била истински ревнива, Бела. Защото в живота ти има само една личност, за която си загрижена и това си ти. Не се мъчи да ме убеждаваш в противното. Прекалено дълго се познаваме и знаем много един за друг.

Мадам Лъоблан нацупи хубавите си устни.

— Защо не вземеш мен, вместо онази...

— Отивам в Тексас, Бела, и то завинаги. Мястото ти не е там. Там е твърде диво. А ти харесваш всичко това и имаш нужда от него — очите му огледаха богатия салон.

— Значи не мога да променя нищо, защото съм кварталонка, родена в Ню Орлиънс?

— Не, но си направила доста. А сега, с тези спекуланти бизнесът ти процъфтява, нали? Те не знаят, че си кварталонка, нали, Бела?

— Защо трябва да го знаят? — сви рамене мадам.

Джейк кимна и се усмихна иронично.

— Няма да им кажеш, нали, Джейк? — неспокойно попита тя.

— Не. Заминавам за Тексас. Ще мине доста време, преди да се върна.

— Мога да се справя в Тексас — нацупи се отново Лъоблан. — Не искаш да се ожениш за мен, защото съм кварталонка, но мога да мина за бяла и ти го знаеш. Аз съм по-хубава и по-способна от всяка бяла жена, дори от тази Александра. Можех да отида на север, както направиха други кварталонки. Нямаха голям избор, след като покровителите им отидоха да воюват. Но аз останах, Джейк. Останах да чакам кога най-сетне ще разбереш колко добре се чувстваме заедно.

Джейк се намръщи. Никога не беше чувал Бела да говори по този начин. Винаги досега тя се наслаждаваше на връзката им, когато прекарваха заедно, но никога не беше искала от него нещо подобно. Женитба? Щеше да бъде ужасна съпруга и нямаше да издържи дори шест месеца в Тексас, освен ако не се уредеше в някой публичен дом. Не беше силна като Александра, не беше боец. Не, Бела беше южняшка кварталонка, красиво украшение, родена и възпитана да бъде любовница на джентълмените — южняци. Не би могла, а и не би искала да прави нещо друго.

— Виж, Бела, от самото начало знаеше, че няма да се оженим. Не съм човек, подходящ за семейство.

— Ами тази Александра?

— Какво те кара да мислиш, че ще се ожения за нея? Просто искам да имам жена, когато отида в Тексас. Там жените не са много, а тя е силна и достатъчно решителна, за да се справи. Стой тук, където ти е мястото, Бела. Не идвай в Тексас. А сега, къде са дрехите? — попита той, тъй като мисълта за златистата коса и гневните зелени очи, които беше оставил заключени в каютата си, неочаквано събуди нетърпението му.

Твърде дълго беше разделен от Александра. Въпреки цялата ѝ съпротива, към края тя го желаше толкова силно, колкото и той нея. Проклятие! Никога не беше желал толкова силно някоя жена. Не знаеше нищо за нея, но това нямаше значение. Тя му принадлежеше и никога нямаше да позволи друг мъж да я докосне. Кипваше от ярост всеки път, щом си помислеше за онзи янки, който я бе изнасилвил, за да я принуди да се омъжи за него. Трябваше той да бъде първият ѝ мъж.

Тази мисъл накара кръвта му да заври. Изруга мислено, желаейки по-бързо да се отърве от Бела и от Ню Орлиънс. Сега повече от всичко искаше да бъде с Александра в Тексас. Не я обичаше, но в нея имаше нещо, което го караше да забрави всички останали жени.

Не, каквато и да беше причината за желанието му, тя не беше любов. Това беше невъзможно. Тя беше дива котка, която го мразеше. Тази мисъл, го накара да се разсмее наум. Мразеше го, но същевременно го желаше, макар да не би признала нищо друго, освен омразата си към него. Е, щеше да бъде цяло удоволствие да опитоми тази дива котка. Тя и Тексас щяха да си подхождат.

— Искаш ли да видиш изненадата ми или възнамеряваш цяла вечер да стоиш тук с издути панталони? Знаеш, че за този проблем могат да ти помогнат и други жени, освен онази червенокоса кучка — остро рече Бела. Никога не беше виждала Джейк в такова състояние. Значи отмъщението ѝ щеше да бъде още по-сладко.

— Нямам време за изненади, Бела.

Мадам Льоблан се усмихна загадъчно, уверена, че отмъщението ѝ скоро ще се осъществи. Както всички бели мъже, и Джейк никога не можеше да я разбере. Нея, кварталонката, в чийто вени течеше френска, испанска и малко негърска кръв, и чиито корени се губеха в тъмните африкански джунгли и в миналото на цивилизована Европа. Жените с кръв като нейната използваша разнообразните си наследствени дарования, за да постигат целите си. Мъжете харесваха тъмните им коси, чувствената им красота, грижливо затворена в обвивката на европейската цивилизация, но всъщност те търсеха дивата им несдържана африканска природа. Бела би използвала всичко, за да постигне отмъщението си — от магията до християнските молитви. Трябваше на всяка цена да раздели Джейк от Александра, а плановете ѝ бяха добре пресметнати.

— Имаш време за тази изненада, Джейк. Ела горе с мене. Там са дрехите, а и още нещо... — додаде тя, оставяйки думите да увиснат недоизказани във въздуха, насочвайки се към горния етаж.

Джейк неохотно я последва. Искаше да вземе дрехите и да се раздели с Бела. А също и с Юга. Тук имаше много малко неща, които да задържат един истински мъж, а щом спекулантите привършеха с изнасянето на останалото, за южняците щеше да има само бедност и смърт. Почти не забелязваше чувственото, извиващо се тяло на мадам Льоблан, която го водеше към апартамента си. Усмивайки се самодоволно, Бела го преведе през няколко стаи до един малък килер.

— Каза, че тази Александра има необичайна коса — червеникаворуса и е много красива.

Джейк се поколеба, след това внимателно погледна Бела. Номерата ѝ нямаха край, но какво ли беше измислила този път?

— Точно така.

— Много интересно — рече тя, а големите ѝ черни очи проблеснаха. — Бих искала да видиш двойката в тази спалня. Не съм сигурна, но мисля, че ще ти бъде интересно.

Джейк се намръщи, а гневът му се събуди.

— Добре тогава, но никакви други игрички. Бързам.

Влязоха в малкия тъмен килер и мадам Льоблан отметна гоблена, който покриваше стената. И преди го беше водила да наблюдава по този начин, но това не му доставяше удоволствие. Беше човек на действието. Приблужи око към малката дупка, през която ясно се виждаше леглото, при това съвсем отблизо.

На пода се виждаха захвърлени ярка оранжева рокля и подходящо бельо, а също и мъжки дрехи. Погледна двойката и се ухили. Бела наистина беше намерила истинска похотливка, тъй като тази жена просто поглъщаше мъжа.

Изведнъж се втренчи изненадано. Завивките частично разкриваха лицата им. От устните му се откъсна проклетие, щом осъзна, че вижда Александра в прегръдката на Джейк. Тя го прегръщаше, молеше го за онова, което винаги беше му отказвала и срещу което се беше съпротивлявала. Нямахше никакво съмнение, че това са те. В душата му пламнаха гняв и омраза, докато наблюдаваше потните им, гърчещи се тела със замъглени от яростта очи. Въпреки това не можеше да се откъсне от дупката. Гледаше как Джейк придръпва към себе си стенещата Александра и след това потъва дълбоко в нея. Сякаш нещо се скъса в Джейк. Обърна се сякаш ослепял и отблъсна Бела настрани.

Тя погледна през дупката, за да се увери, че наистина се случва онова, което искаше. След това последва Джейк, който се отдалечаваше с широки, гневни крачки. Най-накрая го настигна в спалнята си и като го сграбчи за ръката, увисна на нея, сякаш възнамеряваше да я откъсне.

— Е, Джейк, възможно ли е това да е хубавата Александра?

Изведнъж видя погледа му, пусна ръката му и отстъпи изплашена назад. Никога през живота си не беше виждала такъв студен,

безмилостен гняв, а сега той беше насочен срещу нея. Боеше се. Какво беше направила? Дали не беше стигнала прекалено далеч?

— Не грешиш. Бела — каза Джейк с овладян, хладен глас. — Наистина това е Александра. Не знам как се е озовала тук. Не искам и да знам. Сигурен съм, че си успяла да го уредиш по някакъв начин, но не без нейно съдействие. Хубавата Александра няма да дойде с мен в Тексас.

Обърна се и гневно излезе от стаята.

Мадам Льоблан не го последва. Беше твърде изплашена. При сегашния си гняв сигурно можеше да убие човек. След това се усмихна злобно. Планът ѝ сработи. Джейк завинаги щеше да намрази Александра, защото я считаше за измамна проститутка. Отмъщението ѝ беше сладко, много сладко, но това беше само началото му. Може би скоро, съвсем скоро щеше да отвори публичен дом в Глейвстън. Знаеше, че бизнесът там процъфтява. Познаваше няколко собственички на публични домове, тъй като често им беше осигурявала момичета. Да, след като Александра беше отстранена, можеше отново да преразгледа плановете си за Джейк. Разсмя се силно и мързеливо се отпусна на леглото. Животът беше хубав, наистина хубав.

Никога в живота си Александра не беше се чувствала толкова странно. Знаеше, че Джайлс е в нея, дълбоко в нея, но го желаше, нуждаеше се от него със странна, изгаряща треска, каквато никога не беше чувствала. Забиваше нокти в раменете му, стенеше от желание и разочарование, докато той продължаваше дълбоките си, проникващи движения. Но това сякаш не беше достатъчно. Всичко ѝ се струваше замъглено, размазано, сякаш не беше в леглото с мъж, когото никога не беше желала, дори не беше му позволявала да я докосне. А сега изведнъж приемаше всичко, което ѝ правеше, дори искаше още и сякаш нищо не можеше да задоволи копнежа, който я изгаряше. О, какво ставаше с нея?

Чу, че Джайлс стене в екстаз, а след това видя тържеството в черните му очи. След той стана и се отдалечи. Александра остана да лежи на леглото, разкъсвана от разочарование и злощастие, от незадоволеност. Джейк. Тя искаше Джейк. Той можеше да спре болката в нея. От очите ѝ бликнаха сълзи. Премигна гневно. Не. Беше дала обещание, което трябваше да изпълни. Нищо друго.

Джайлс се приближи съвсем гол към нея като в сън, с чаша в ръка. Александра отпи. Течността беше гъста, сладка, леко горчива. Джайлс взе чашата от ръката ѝ. Стори ѝ се, че вижда злобно пламъче в очите му. Опита се да прогони тази представа, но усети, че главата ѝ се замайва. Александра потъна в мрачните бездни на забравата.

---

[1] *Oui* (фр.) — да — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александра лежеше в леглото и не смееше да помръдне, за да не ѝ прилошее отново. Остана неподвижна, докато усещането постепенно отмина и мислите ѝ отново се проясниха. Последното, което си спомняше, беше необяснимата ѝ страст към Джайлс. Не можеше да забрави безсрамието и желанието си. Как се беше случило това? Сега изпитваше само отвращение.

Трябва да се махне от публичния дом. Повече не можеше да вярва на мадам Лъоблан. Очевидно беше помогнала на Джайлс да влезе в спалнята ѝ. Колко ли беше платил Джайлс за тялото ѝ?

Реши да провери силите си. Надигна се от леглото. Ахна от изненада. Не се намираше в публичния дом. Стаята пак беше спалня, но беше боядисана в бледи, хармонични цветове и подредена с вкус, макар всичко да говореше за бавен упадък.

— Всичко е наред, мила. Не се страхувай — каза нечий мек глас.

Александра се огледа. В един люлеещ се стол до леглото седеше дребна жена, която се усмихваше. Приглушената слънчева светлина влизаше в стаята през прозореца зад жената и хвърляше златисто сияние върху неподвижното ѝ тяло. Слаб, влажен ветреца полюляваше ефирните, бели пердета, които закриваха прозореца. Не се чуваше никакъв звук. Александра потрепери. Мястото изглеждаше някак странно — сякаш в него нямаше живот и все пак не беше мъртва пустош. Къде ли се намираше?

— Добре дошла в плантацията на семейство Джермън, Александра — продължи тихият глас.

Джермън! Александра бързо спря очи върху жената. Беше дребна, свита, кожата беше изпъната върху костите ѝ, но все още имаше следи от някогашната ѝ красота. Не беше старица, но вече не беше млада. А в чертите ѝ имаше нещо познато. Но преди всичко жената изглеждаше болна, сякаш постоянно я мъчеше нещо.

— Плантацията на Джермънови ли? — попита Александра, оглеждайки се смутено. Как беше попаднала тук? Последното, което си спомняше, беше, че се намира с Джайлс в публичния дом.

— Да, радваме се, че си тук. Не е толкова хубаво, колкото беше някога, но въпреки това си добре дошла — продължи жената със същия тих глас. Тя отметна назад един сиво рус кичур със слабата си, похабена от работа ръка. — Разбрах, че си дошла в Луизиана, за да откриеш Елинър и Джейкъб Джермън.

Александра се наклони към нея.

— Да. Всъщност, да. Трябва да се срещна с тях. Изминах доста път.

— Много приличаш на баща си, Александра.

Александра учудено ококори очи.

— Баща ми пи? Не... не разбирам.

— Аз съм Елинър Торсен Джермън. Моля, наричай ме Елинър. А ти трябва да си дъщерята на Александър Кларк?

Александра се усмихна и кимна на жената, изпускайки въздишка на облекчение.

— Елинър Джермън. Толкова се радвам — отпусна се тя на възглавницата.

— Много съм щастлива, че си тук, но, честно казано, не разбирам нищо. Джайлс не ми каза нищо друго, освен, че търсиш мен и моя син.

Александра неочаквано се намръщи и отново седна.

— Джайлс ли? Джайлс Бомонт? Какво общо има той с цялата история?

Елинър изглеждаше малко смутена.

— Но Джайлс те доведе тук. Джайлс Бомонт Джермън.

Александра се втренчи в нея съвсем изненадана.

— Тук ли живее Джайлс Бомонт Джермън?

— Да. Той е доведен брат на Джейкъб Джермън. Джайлс Бомонт Джермън-трети е първородният син на съпруга ми от една жена от Ню Орлиънс с креолски произход.

— Да, разбирам — бавно каза Александра. Наистина започваше да разбира, че мадам Льоблан вероятно се е свързала с Джайлс, когато научи от нея за желанието ѝ да отиде до тяхната плантация. Но защо?

— Съжалявам, че моят син не е тук. Предполагам, че си искала да видиш и него, нали?

— Да, така е — Александра ѝ хвърли остър поглед. — Той не е ли тук? Не разбирам. Това не е ли неговият дом?

Елинър въздъхна дълбоко. Започна тихо да кашля. Кашлицата се усили, докато накрая разтърси цялото ѝ тяло. Измъкна памучна кърпичка и я притисна към устните си. Когато най-накрая пристъпът отмина, Елинър се отпусна в стола, бледа и изтощена, и бързо прибира кърпичката.

Но Александра все пак успя да види кървавите петна по нея. Погледна внимателно жената и разбра, че тя наистина е много болна.

— Мога ли да ви помогна? — колебливо попита тя.

Елинър поклати отрицателно глава, без да каже нищо.

Александра смутено се огледа, без да знае какво да прави или как да действа по-нататък.

— Всичко е наред, Александра. Добре съм — най-накрая рече Елинър.

Александра погледна към Елинър и видя, че изморените ѝ, сини очи я наблюдават с голямо любопитство.

— Дошла си тук, за да търсиш мен и семейството ми, но все още не си ми казала защо?

— Съжалявам — изчерви се Александра. — Предполагам, че изглеждам като същинска янки с лоши маниери.

— Не, скъпа — тихо се разсмя Елинър. — Трябва да помниш, че и аз съм севернячка. Не успях да привикна към Юга и странностите на южняците — рече тя с такъв глас, че Александра усети колко е самотна и изморена.

Александра се досети, че вероятно с бързия си говор и рязката си реч на севернячка е направила на Елинър за изгубения ѝ дом и семейство. Затова побърза да разкаже историята си.

— Съжалявам, Елинър, но баща ви почина няколко дни, преди да напусна Ню Йорк.

Елинър скри лице в скута си, а малкото ѝ, слабо тяло се разтърси от мълчаливи ридания.

Александра погледна съчувствено към нея. Все още не беше плакала за човека, когато бе обичала повече от всеки друг. Не би могла и сега да заплаче, дори с дъщеря му. Сърцето ѝ сякаш се бе вледенило. Беше преживяла такива неща, че единственото чувство, което все още можеше да изпитва към някой мъж, беше омразата.

Най-сетне Елинър вдигна глава и избърса насълзените си очи.

— Това ли дойде да ми кажеш?

— Много повече, Елинър. Когато баща ви умираше, той ме помоли да дойда тук и да ви кажа, че съжалява и че винаги ви е обичал.

В очите на Елинър отново бликнаха сълзи.

— И аз го обичах, Александра. Той беше всичко, което имах, преди да срещна съпруга си. Сърцето ми се късаше, когато го напусках, но се налагаше — толкова силно обичах съпруга си. Освен това исках Джейкъб да наследи бащиното си имение. Исках онова, което беше най-доброто за сина ми. Исках да наследи бащината си плантация. Само че...

— Да? — подкани я Александра.

— Само че — продължи Александра, сдържайки сълзите си — съпругът ми беше вече мъртъв, когато пристигнах тук. Мъртъв. Изминах целия този път, скарах се с баща си, за да открия, че той е мъртъв и погребан. Дори не успя да види сина си. Умрял на място, хвърлен от един кон.

— О, съжалявам. Колко ужасно! Но защо не се върнахте при баща си?

Елинър леко вдигна брадичката си.

— От гордост. Бях твърде горда, за да призная, че съм сгрешила, твърде неопитна, за да кажа, че съжалявам, а освен това мислех, че Джейкъб трябва да расте със семейството си, дори след като научих, че баща му... — тя се поколеба малко преди да продължи. — Беше жесток удар за мен да науча, че съпруга ми е бил женен и преди. За една красива креолка от Ню Орлиънс. Тя умряла при раждането. Преди да се влюби в мен, е бил влюбен в нея. Никога не успях да разбера дали ме е обичал толкова силно, както аз го обичах. Остави ме бременна в Ню Йорк, за да се върне тук, когато разбра, че баща му е болен. Каза ми, че трябвало да ръководи плантацията, но вътрешно съм се съмнявала. Винаги съм се съмнявала.

— Разбира се, че ви е обичал. Та той се е оженил за вас, нали?

Елинър слабо се усмихна.

— Да, ожени се, а аз не му предложих нищо — нито пари, нито известно фамилно име, като първата му жена. Сигурно ме е обичал, нали?

— Разбира се — кимна Александра, — а и вие сте била много красива.

— Да, бях. Той обожаваше русата ми коса и сините ми очи. Беше толкова привикнал към красотата на тъмната креолка, че моята светла коса му доставяше голямо удоволствие.

— Значи — колебливо каза Александра, — в края на краищата всичко е било наред при вас.

— В някои отношения всичко беше наред. А в някои отношения изобщо не беше. Разбирате ли, плантацията и всичко друго остава за първия син, а за втория няма нищо. По този начин се наследява в това семейство. А и за първия син няма да остане много, ако данъците продължават да растат.

— Какво имате предвид?

— Искам да кажа, че ако не можем да платим прекомерните данъци, които ни налагат северните политици, ще изгубим плантацията.

— Не можете да изкарвате прехраната от тази хубава земя? — очите на Александра се ококориха.

— Не. Югът тъне в разруха и се съмнявам дали някога ще се възстанови — тъжно рече тя.

— А земята, памукът?

— Има земя, но няма роби? Няма памук, защото няма роби, които да обработват земята и да берат памука. Не разбирате ли? Без тези работници Югът вече не съществува. Мразех робството, но за някои хора то осигуряваше прекрасен живот.

— А синът ви? — кимна Александра, без напълно да я разбира.

Елинър се усмихна, а мислите за сина ѝ промениха изцяло лицето ѝ. Стана отново почти красива.

— В края на краищата Джейкъб спечели. Той не се нуждае от теглото на Юга. Малко след като престана да бъде момче, избра свой начин на живот. Мисля, че винаги е знаел. Не, нищо от тази плантация няма да остане за него. Когато дядо му умре, всичко ще остане на Джайлс.

— Все още ли е жив?

— Разбира се — дрезгаво се засмя Елинър. — Трудно ще се намери нещо, което би могло да умори този старец. Войната само го направи още по-силен. Ще остави всичко на Джайлс, на първия син, както преди това баща му оставил всичко на него, на първия син.

Знаете ли, той има по-малък брат, Ламар. За него не е имало нищо, така че той напуснал и отишъл в Тексас.

— В Тексас ли? — попита Александра, а това ѝ напомни за Джейк, но бързо пропъди тази мисъл от главата си.

— Да, той притежава голям парцел земя, който мексиканското правителство му е предоставило безвъзмездно и успял да го запази през всички несгоди, дори през войните. Не е успял да натрупа състояние и животът винаги е бил суров към него, но има своята земя и своите мечти. Там живее синът ми. Преди известно време отиде в Тексас при чичо си, Ламар Джермън. Искаше да замина и аз с него, но Тексас не е място за жени, а и здравето и годините ми не са подходящи за такъв суров живот. Твърде късно е за мен.

— Твърде късно ли? Какво искате да кажете? Ако искате да отидете в Тексас, ще отидем двете.

Елинър тъжно погледна Александра.

— Не, скъпа моя. Не съм добре. Не ми остава още много да живея. Животът беше прекалено суров към мен, а и климатът тук е твърде влажен за дробовете ми. Но скоро всичко ще свърши.

— О, не! Току-що ви открих. Аз, аз...

Елинър поклати глава.

— Идването ти тук е голяма радост за мен. Щом знам, че баща ми все още ме е обичал и ми е простил, когато е умираше, това ще облекчи собствената ми смърт. Винаги съм изпитвала чувство за вина и съжаление. С годините тези чувства ставаха все по-силни. Но твоите думи променят нещата, за което трябва да благодаря на теб.

— Щастлива съм, че ви помогнах, но все още...

— Можете да видите и сина ми. Той си тръгна едва вчера. Дойде да ме види, преди да се върне в Тексас. Отново настояваше да тръгна с него. Сега казва, че там е по-добре и че той и Ламар имат големи планове за Тексас и за тяхното ранчо. Ще се справят, сигурна съм. Но не мога да отида. Няма да понеса пътуването.

— Съжалявам, че съм го изпуснала. Дядо му много го обичаше. Трябва да се срещна и с него. Дадох дума.

— Пътят до Тексас е дълъг, а там цивилизацията прави първите си стъпки, при все че и тук вече не е това, което беше някога. За самотна жена Югът е твърде опасен. Изненадана съм, че си успяла да стигнеш дотук. Цяло щастие е, че са попаднала на Джайлс.

— Да, нали — хладно каза Александра, решена да напомни на Джайлс за играта, която беше играл с нея. Нямаше желание да съжителства под един покрив с този мъж, но все още не можеше да изостави Елинър.

— Радвам се, че си тук, Александра. Тук е доста самотно за една жена. Все пак ми се искаше да се беше срещнала с Джейкъб. Чувствам, че двамата ще си допаднете. Той е смел мъж. Вярвам, че и ти притежаваш смелостта, а също и гордостта, които има Джейкъб. Но нека не говорим за него, нека просто да се порадваме една на друга. Толкова дълго не съм разговаряла с млада жена.

В този момента се чу почукване. Вратата се откряна, и в процепа се видя едра чернокожа жена, която носеше поднос.

— Влез, Ейба — каза Елинър с очевидна топлина в гласа си.

Жената влезе в стаята с широка усмивка и постави подноса в скута на Александра.

— Ето, дете. Яж. Обзалагам се, че си огладняла — рече Ейба, като отстъпи назад и кръстоса ръце върху едрия си бюст.

— Благодаря — усмихна се Александра. — Много мило, но не трябва да се тревожите за мене.

— Нямаме чак толкова грижи, дете. Разбира се, имаше време, когато...

— Преди войната всичко беше различно — прекъсна я Елинър. — Това е Ейба, Александра. Ейба, това е една близка приятелка на баща ми. Той е бил неин покровител. Това е мис Александра Кларк. Донесе ми новини от къщи. Баща ми е умрял. Вече нямам друго семейство, освен това тук, — в гласа ѝ прозвуча тъга.

— Съжалявам, мис Елинър наистина съжалявам, но вие имате хубав син, Джейкъб Джермън наистина е хубав мъж.

— Благодаря. Ейба. Александра би искала да види и него, но го изпуска, нали?

— Да, изпусна го. Жалко.

— Съжалявам, че съм го изпуснала, но той сигурно ще се връща от време на време. Искам да прекарам известно време с Елинър. Затова дойдох тук — заяви Александра, мислейки си, че не би могла да напусне дъщерята на Олаф, дори да иска. Вече знаеше, че Джейкъб Джермън е добре, но не и Елинър. Трябваше да остане и да помогне на Елинър, доколкото можеше.

— Благодаря ти, мила. Разбира се Джейкъб ще се връща, но човек не знае кога ще реши да си дойде.

Александра започна да яде гъстата супа. Беше много вкусна, особено с дебелия резен царевичен хляб. Наистина не предполагаше, че е толкова гладна. След разкоша на публичния дом не можеше да не забележи, че чинията и лъжицата вероятно са взети от кухнята. Изглежда, че за Юга наистина бяха настанали тежки времена.

След като приключи с храната, Александра погледа към двете жени.

— Искам да ви кажа, че съм готова да направя всичко, каквото е необходимо. Може би не съм много добра в домакинската работа, но ще се радвам да ви помогна. Можете да бъдете сигурни.

— Много се радваме, че си дошла да ни видиш, но все пак си наш гост. И дума не може да става да работиш — възрази Елинър.

— Но аз имам точно такива намерения. Синът ви нали ви помагаше?

— Разбира се. Джейкъб винаги прави каквото е по силите му, когато е тук, но...

— Тогава мислете за мен по същия начин. Чувствам се част от семейството.

По лицето на Елинър протекоха сълзи.

— Толкова си добра, скъпа. Разбирам, че искаш да ни помогнеш, но наистина...

— А сега, мис Елинър, достатъчно. Трябва да ви отведа в леглото — прекъсна я Ейба. — Мис Александра, остани тук. Аз ще се върна за подноса.

Ейба помогна на Елинър да стане от креслото и я поведе през стаята. До вратата двете се обърнаха.

— Благодаря, че дойде, мила. Ще се чувствам много по-добре. Само се страхувам, че ми се струпа доста — каза Елинър.

Двете жени излязоха от стаята. Александра седна в голямото легло и се замисли за тежкото положение на тези хора. Ейба ѝ напомни за чернокожата жена на Бахамските острови. Зачуди се защо ли е останала тук, след като беше свободна.

Чу се тихо почукване. Ейба влезе бързо със заговорническо изражение. Приблужи се към леглото и заговори:

— Дете, радвам се, че дойде точно по това време. Мис Елинър отпада бързо, а настоява да работи. Господарят Джайлс дори пръст не помръдва. Постоянно ходи да играе комар в Ню Орлиънс. Мистър Джермън се е затворил в библиотеката и пресмята загубите от войната. Така всичко остава на ръцете на бедната мис Елинър и тя едва успява да свърже двата края. Аз готвя и чистя, но вече не съм толкова пъргава. Нямаме мъж, който да върши тежката работа.

— Как се справяте тогава?

— Трудно, дете. Трудно. Мистър Джейкъб току-що си тръгна, така че засега имаме дърва. Ремонтира някои неща из къщата. Той е добър работник, но едва ли скоро ще си дойде. Беше ужасно разстроен, че мис Елинър не иска да отиде с него. Сърцето ѝ се къса, като си помисли, колко здрава и щастлива се чувства с него, а същевременно знае, че едва ли ще го види отново.

— Няма да го види отново ли?

— Докторът казва, че носи душа под наем. Щеше да изкара повече, ако живееше при по-сух климат и не ѝ се налагаше да работи толкова много напоследък. Тази война я уби като куршум в сърцето.

— Толкова съжалявам — тъжно рече Александра.

— Виждаш, че не е добре. Почти се съсипа да се грижи за мистър Джейкъб, за да му доказва, че е силна както обикновено.

— А той повярва ли ѝ?

— Сигурно. Той не иска да повярва колко болна е я. А и тя не иска мистър Джейкъб да се безпокои за нея. Освен това бързаше и не искаше да си губи времето с нея, за да я чака да умре. Разбира се, не би тръгнал, ако знаеше. Все пак никога не се е задържал дълго време. Не се разбира много с брат си и дядо си. Дете, нали няма да изоставиш мис Елинър?

— Няма, Ейба. Ще остана тук толкова дълго, колкото е необходимо.

Старата жена с облекчение въздъхна.

— Сваляш голям товар от плещите ми. Когато тя умре и аз ще си ида. Имам приятели на север. Дори бях уредила пътуването си дотам, но за нищо на света не бих оставила сама мис Елинър с тези двама мъже. Разбирате ли, когато мистър Джейкъб беше малък, се грижех за него така, както и за мистър Джайлс. Сега мога да кажа, че мистър Джейкъб ми беше любимец. Беше същински дявол, но и много добър.

Постоянно правеше пакости, но не се криеше. А мистър Джайлс е креол и когато направеше някоя беля, се криеше като невестулка. Никога не трябва да вярваш на хубавото му лице — поклати глава Ейба и се усмихна на себе си. Те бяха нейни деца и щяха да останат такива.

— Виж, Ейба, нямам голям опит, но ще сторя каквото мога, за да помогна. Ако ми покажеш какво да правя, ще го правя с радост, стига да задържим Елинър в леглото.

Ейба бавно кимна, след това се усмихна широко.

— Съжалявам, че изпусна мистър Джейкъб. Имам някакво предчувствие за вас двамата в старите си кости — да, може би ще отидеш в Тексас. Той има нужда от хубава, силна жена като теб.

Александра се изчерви.

— Не си търся мъж, Ейба. Дойдох, за да изпълня обещанието, което дадох на Олаф Торсен, това е всичко.

Ейба не каза нищо, но вдигна вежди и тихо се засмя.

— Е, дете, сигурно мога да използвам помощта ти, но за това старо място не може да се направи много. Продадох порцелановите съдове и сребърните прибори. Скоро ще започнат да продават мебелите и картините или ще продадат земята. Никога вече няма да бъде както преди, но с твоя помощ поне ще можем да поддържаме чисти и удобни няколко стаи.

— Тук ли са нещата ми? — попита Александра.

— Мистър Джайлс донесе една чанта. Много е забавно, че си го срещнала в Ню Орлиънс. Има нещо подозрително в цялата история, но няма значение. Никога не съм успявала напълно да разбирам мистър Джайлс.

Александра погледна встрани, защото се боеше, че Ейба би могла да прочете прекалено много в очите ѝ. Джайлс! Само как го мразеше!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Задъхана и потна, Александра вдигна тежкия поднос с храна, за да го отнесе в къщата. Никога през живота си не беше работила толкова много, както този следобед в кухнята. Помещението беше голямо, старомодно и беше пригодно за много слуги. Сега бяха само двете с Ейба. Разбира се, не готвеха за много хора, но въпреки това работа за вършене не беше малко. Бяха готвили и чистили през целия следобед. Александра едва сега разбираше колко много работа е нужна, за да се поддържа една къща. Погледна зачервените си, подути ръце и разбра, че вече не са меките, бели ръце на дама. Но това сякаш нямаше никакво значение. Тези хора се нуждаеха от нейната помощ и тя се радваше, че може да им я окаже.

В кухнята беше неприятно горещо. Досега не беше попадала в подобен влажен въздух. Сякаш се задушаваше при всяко вдишване. Направо си беше за учудване, че Елинър е издържала толкова дълго.

Пристъпи навън в хладната привечер и красивата къща се извиси пред нея. Последните слънчеви лъчи я къпеха в златен дъжд, който прикриваше упадъка и бавното разрушение. Представи си как е изглеждала някога — меки гласове, носещи се в знойния въздух, песни откъм полята и колибите на робите. Сигурно животът е бил хубав за онези, които не са поглеждали извън къщата, към колибите зад нея или към дългите редици роби, работещи под палецото южно слънце.

Кухнята се намиреше в отделна постройка, така че топлината и миризмите да не безпокоят хората, живеещи в къщата. Сега вече това бяха подробности. Разстоянието между двете сгради се стори ненужно голямо на Александра, която залиташе под тежкия товар върху изморените си нозе. Макар вече да нямаше причини за това, мистър Джермън все още спазваше порядките, така че на Ейба и Елинър се налагаше да изпълняват желанията му, независимо от това колко работа им се отваряше. Той все още беше глава на плантацията на Джермънови и те работеха за него, както бяха работили всички жени преди тях.

Ейба стоеше в кухнята, която сега ѝ служеше за дом. Постройката беше достатъчно голяма. През зимата беше топла и в нея не духаше постоянно, като в главната постройка. Освен това тя беше негърка. Мистър Джермън никога не би ѝ позволил да заеме стая в дома му, въпреки че вече не беше робиня. За него миналото не беше мъртво, а бъдещето беше без значение.

Александра с нетърпение очакваше срещата си с него, тъй като не бе видяла никой друг, освен Ейба и Елинър. Те ѝ разказаха за него. Как ли щеше да приеме появата на нова жена в къщата? Е, определено нямаше да му бъде в тежест, тъй като работеше за поддържането на дома.

Не посмя да мисли за Джайлс. Просто не можеше да повярва, че и той е от семейство Джермън. Защо бе скрил този факт от нея? Какви ли други планове кроят с мадам Льоблан за нея? А може би вече са постигнали онова, което са искали? Не можеше да разбере нито тях, нито мотивите им, но беше твърдо решена скоро да открие тайната. При първата възможност щеше да се противопостави на Джайлс. Не се боеше от него, само се чувстваше смутена и любопитна, а най-вече изпълнена с омраза.

Следвайки указанията на Ейба, Александра побърза да влезе в къщата, като бутна с крак вратата. Жените вече не носеха поли с широки обръчи, но въпреки това голямата врата стоеше като спомен за отминалото време.

Ръцете я боляха от тежестта на подноса. Тръгна по слабо осветения коридор към стаята, за която Ейба ѝ беше казала, че е главната столова. Задържа подноса с една ръка, с другата отвори широко вратата и влезе. Силната светлина я заслепи, така че се наложи няколко секунди да остане неподвижна, докато очите ѝ привикнат.

Най-накрая отново можеше да вижда. Бързо се насочи към голямата маса, пренебрегвайки погледите, който чувстваше, че са вперени в нея и остави тежкия си товар. Избърса ръцете си в грубата памучна престилка, препасана около кръста ѝ и огледа хората, насядали край масата. Елинър, която изглеждаше по-силна и отпочинала, ѝ се усмихна. Джайлс изглеждаше много развеселен. Погледите им се срещнаха и веждите му леко се повдигнаха нагоре. Мистър Джермън я изгледа над очилата си и сбърчи нос.

— Това ли е момичето, Елинър? — наруши мълчанието мистър Джермън.

— Да, това е Александра Кларк, мистър Джермън, младата дама, за която ви казах.

— Не прилича много на такава. Защо е облечена така? Мислех, че ви е някаква роднина.

— Тя, тя помогна на...

— През целия следобед работих в кухнята ви, мистър Джермън. Някой трябва да свърши работата, а Елинър очевидно е твърде болна — Александра сама се изненада от думите си, защото избухването ѝ бе неочаквано дори за самата нея. Беше изморена и разгневена, а високомерието на мистър Джермън беше последната капка, преляла чашата на търпението ѝ.

Мистър Джермън отвърна очи от нея, сякаш видът ѝ беше противен.

— Всички янки си приличат. Никаква почит и уважение към по-възрастните.

— Мистър Джермън... — намеси се Елинър.

— Е, щом иска да работи като слугиня в къщата ми, така да бъде. Предполагам, че така или иначе, тези проклети янки разбират само от това — продължи той, все още, без да гледа към Александра. — Добре, сервирай храната, преди да е изстинала, момиче.

Александра не можеше да повярва на ушите си. Какво нахалство! Искаше ѝ се да хвърли храната в лицето му и да си излезе, но вместо това пое дълбоко дъх, за да се овладее и започна да вдига капаците от съдовете.

— Ще ти помогна, Александра — предложи Елинър и понечи да стане от стола си.

— Не, не, моля те, Елинър. Бих предпочела да не го правиш. И без това достатъчно дълго си сервира на тази маса. Имаш нужда от почивка.

— Остави момичето да сервира щом иска, Елинър. И без това не можем да си позволим да храним още един янки за нищо — изръмжа мистър Джермън, впервайки поглед в Александра.

Александра видя, че Елинър заби поглед в скута си. Започваше да ѝ става съвсем ясно какво ѝ се бе налагало да понася сред това честолюбиво и непреклонно семейство. Никога не бе мислила, че ще

издържи да се отнасят с нея като с по-низш северняк, независимо от причините. Но, ето, тя стоеше тук и мълчаливо приемаше думите и поведението на този човек. Да, имаше причини, поради които една жена можеше да изтърпи този начин на живот.

Постави храната в средата на масата. Не възнамеряваше да сервира на всеки поотделно. Беше твърде изморена, а и не се налагаше. За щастие всички седяха в единия край на дългата маса. Трапезарията беше хубава, с масивни, тъмни мебели, които все още ярко блестяха от редовното почистване на Елинър. Обаче масата вече не беше украсена със сребърни прибори и хубав порцелан. Използваха най-обикновена съдове от кухнята.

След като освободи подноса, Александра седна на свободното място до Елинър. Обиколи с поглед останалите, всички гледаха към нея, като че ли очакваха още нещо.

— Не е нужно да сервирам на всеки. Изморена съм и можем просто да си подаваме блюдата един на друг. И без това не са много.

— Разбира се, мила — бързо рече Елинър, вдигна едно блюдо и го подаде на мистър Джермън.

Той го пое и гневно я погледна.

— Ако няма много да ви затрудни, нека първо се помолим, както правят добрите християни.

Елинър хвърли бърз поглед към Александра, давайки ѝ знак с глава, че това е обичай в къщата, така че тя сведе глава. Нямахше нищо против, но можеха да ѝ кажат за привичките в дома им. Мистър Джермън продължи молитвата толкова дълго, че накрая Александра реши, че яденето несъмнено ще изстине. Най-накрая молитвата завърши. Започнаха да си сипват от блюдата. Храната беше добра, макар и проста. Александра иронично си помисли, че проститутките в публичния дом на мадам Льоблан се хранят по-добре от изисканите плантаторски семейства. Старата аристокрация от Юга сигурно си мислеше, че светът се е преобърнал надолу с главата.

На масата не се водеха много разговори. Елинър се хранеше с малки хапки, като птиче, сякаш се боеше да не изяде прекалено много. Александра ядеше с апетит, чувствайки гневните погледи, които старецът често-често ѝ отправя. Джайлс изглеждаше странно незаинтересован, което я озадачаваше. Не му обърна внимание, тъй като не искаше Елинър да узнае, че познанството им е повече от

случайно. Но Елинър като че ли не забелязваше нищо на масата. Александра се досети, че вероятно се чувства много неудобно и с нетърпение очаква да привършат. Може би, ако ѝ отнесе поднос с храна в нейната стая, Елинър би изяла повече. Струваше си да опита. Атмосферата в столовата беше потискаща, а мистър Джермън и Джайлс изобщо не се стараеха да я разведрят.

Когато най-сетне вечерята приключи, мъжете бързо се отправиха към библиотеката за пура и бренди, сякаш никога не бе имало война и не бяха на ръба на бедността. Александра бе удивена от поведението им. На тяхно място отчаяно би опитвала да спаси онова, което бе останало от предишния ѝ живот. Изхвърли проблемите им от ума си и започна да събира съдовете. Елинър понечи да ѝ помогне.

— Не, Елинър. Трябва да се върнеш в леглото си. Почини си и може би утре ще се чувстваш достатъчно добре, за да свършиш нещо.

Елинър се усмихна приветливо, но лицето ѝ бе засенчено от тъга.

— Благодаря ти, Александра. Толкова ми облекчаваш с оставането си тук. Утре ще съм отново добре и ще помогна на теб и Ейба.

— Първо да видим как ще се чувстваш — каза Александра, продължавайки да събира приборите на купчина върху тежкия поднос.

— В такъв случай, лека нощ — рече Елинър и нежно целуна Александра по бузата. — Все едно, че имам дъщеря. Толкова се радвам, че дойде.

Александра отнесе съдовете обратно в кухнята, където двете с Ейба ги измиха. Излезе от кухнята и се огледа. Над плантацията се беше спуснала нощта. Чуваха се нощните призови на насекомите и животните. Леко потрепери от непознатите звуци и побърза към къщата. Стори ѝ се, че в мрака вижда странни сенки наоколо, които се надигаха и се движеха на лунната светлина. Не беше привикнала към живота на открито. Тишината я потискаше и сякаш беше изпълнена със скрита заплаха.

Продължи бързо, без да гледа напред, с поглед вперен в земята. Изведнъж се заплете в мъхнати ластари, които висяха от всички дървета и изохка стреснато, опита се да ги махне от себе си, но само се оплете още повече. Усещаше меката им, прилепваща влага, те сякаш я впримчваха в клопка с цялата си сила. С много пъшкане успя да се освободи и хукна към къщата, далеч от всички тези покрити с мъх

дървета, чиито клони стърчаха надолу, сякаш растяха в посока обратна на слънцето. Никога не бе виждала такова място или такива дървета. Ако не беше Елинър, не би останала тук.

Докато бягаше, отчаяно потърси с очи светлината, която трябваше да се вижда от вратата на къщата. Нарочно остави вратата отворена, когато излизаше, за да намери лесно обратния път, но наоколо не се виждаше никаква светлина. Дали някой не беше затворил вратата? В тъмнината се спъна в нещо и падна на земята, влажна от росата.

— Александра, *chere*, позволете да ви помогна. Изглежда, че сте се спънала в нещо.

Александра потисна желанието си да извика и се втренчи в тъмната фигура пред нея.

— Какво правите тук? — раздразнено попита тя.

— Бях вътре, *ma chere*, но нощта ме привлече — изсмя се Джайлс. — Не е ли прекрасно навън, на лунната светлина? Идеално време за ухажване на една красива жена, не мислите ли?

Александра започна да се изправя. Джайлс бързо ѝ помогна, подхващайки я със силната си ръка.

— Оставете ме, Джайлс. Трябва да вляза вътре.

— Трябва ли? Не мисля така, Александра — твърдо рече Джайлс и я поведе настрани от къщата, към гъстата горичка.

— Не. Няма да дойда с вас. Прибирам се вътре.

— Не трябва ли да обсъдим някои неща, *chere*? Нямате ли някакви въпроси към мен?

Александра се поколеба. Искеше да поговори с него, но не тук, в мрака, съвсем сами.

— Аз... не знам.

— Е, аз пък знам. Елате, моя хубава Александра. Няма да ви нараня. Нима съм го правил някога?

— Да, мисля, че сте го правил.

Джайлс отново се разсмя тихо, продължавайки да я отдалечава от къщата.

— Елате с мене, мое малко гълъбче. Трябва да поговорим за много неща, а не искам да ни подслушват, нали?

— Сигурна съм, че има стаи...

— Не, няма. Нощем старецът броди из къщата, занича по ъглите, безпокои старите духове. Няма да позволи на миналото да бъде погребано — грубо рече Джайлс.

Александра се страхуваше от този мъж — този мъж, който бе използвал тялото ѝ. Или може би сама му се беше отдала? Не знаеше, тъй като онази нощ беше като забулена в мъгла в съзнанието ѝ, нереална, невъзможна, невероятна. Но решителността ѝ се разколеба. Искаше да говори с Джайлс и въпреки това не смееше. От една страна го мразеше, от друга — не.

Джайлс я отведе обратно към дърветата, към гъстата растителност, повдигайки лепкавите мъхнати ластари, така че Александра да може да мине под тях. Между дърветата беше тясно и влажно. Усещането беше тягостно и я караше да се чувства апатична и отпусната. Това летаргично състояние започна да се засилва, докато продължаваха да се промъкват между дърветата, към една беседка. Някога беседката е била прекрасна — все още личеше бялата боя върху дървото. Все още изглеждаше хубава и романтична на лунната светлина. Но щом наближиха, Александра забеляза падналите дъски, белещата се боя и отново почувства как мъртвилото и разрухата на Юга се стоварват върху нея. Не искаше да стои на това място, заобиколено от скупчени дървета с натрапчиво силна миризма, докато влагата пронизваше тялото ѝ. Не, тук не ѝ харесваше. Искаше да се измъкне, да побегне и да забрави за безпомощното състояние, в което бе изпаднала.

Но Джайлс държеше ръката ѝ здраво. Искаше нещо от Александра, а тук, в плантацията той винаги бе получавал това, което желае. Някога имаше стотици роби, които се подчиняваха на едно кимване или заповед. Никога нямаше да забрави на каква власт и подчинение се бе радвал тогава. Възнамеряваше отново да ги има, а ако не можеше да наложи волята си дори над една жена, значи не беше никакъв мъж. Спомни си за робините, с най-различен цвят на кожата, различни по ръст и форми, и кръвта му отново закипя. Тогава той беше техния господар и те трябваше да му се подчиняват. Белите му зъби проблеснаха в мрака при мисълта за нещата, които ги беше карал да правят или да му правят. Да, това беше живот — пари и власт, колкото поиска, жени, с колкото може да се справи. Защото имаше не само робините. В Ню Орлиънс го очакваха наслади и при възхитителната

Бела Лъоблан. Тя му принадлежеше така, както му принадлежах робините, когато я откри в квартала на кварталонките. За съжаление никога не можа да проникне до дъното на душата ѝ. Винаги една част оставаше скрита от него. Отначало я биеше заради това, но скоро научи, че боят не помага. А освен това съществуваше и Джейкъб. Видя очите на Бела, вперени в Джейкъб и разбра онова, което не трябваше да узнава. Не успя да намери никакви доказателства, но мисълта и до днес продължаваше да разяжда ума му.

Може би щеше да си намери жена, която да му роди деца и да стопанисва плантацията, но войната изпревари намеренията му. Войната промени всичко, сега отново имаше шанс да получи власт, пари и жена — жена, която желаше. Погледна към раздалечените ѝ зелени очи и устните му се изкривиха във вълча усмивка.

Александра видя изражението му и неочаквано си спомни за Стен Луис. Отдръпна се от Джайлс, но той я блъсна в беседката.

Вътре беше тъмно. Само неспокойната лунна светлина се процеждаше през безшумно полюляващите се клони на дърветата. На Александра ѝ се стори, че чува шумоленето на хиляди малки създания навсякъде край нея. Плътната миризма на мухъл беше по-силна и проникваше навсякъде, дори в самата нея. Едва успяваше да диша в тежкия въздух. Почувства, че се отпуска и не може вече да се контролира, докато изведнъж не усети ръцете на Джайлс върху тялото си.

Отдръпна се от него, решена да не му позволи отново да я докосне. Но той беше още по-решителен и я тласна към стената на беседката. Застана пред нея, препречвайки ѝ пътя за бягство.

— Не ме докосвай, Джайлс. Каза, че искаш да поговорим — отчаяно заговори Александра.

— Няма да те нараня, Александра — усмихна се Джайлс. — Но как бих могъл да забравя нощта, която прекарахме заедно? Ти тръпнеше от желание да почувстваш моите ръце, моите ласки, моите целувки...

— Не! Не. Не знам какво се случи тогава.

— Но признаваш, че се е случило, нали?

— Как бих могла да го отрека? — нещастно отвърна Александра.

— Наистина. Тогава ми се радваше. Защо да не се надявам, че ще получа още от същото? Доведох те в дома си и бихме могли да го

споделим. Нима изведнъж реши, че съм ти неприятен, а домът ми не те задоволява?

— Аз... аз...

Джайлс сложи длани на раменете ѝ. Александра почувства, че се задушаваша, но потисна порива си да побегне.

— Сега е по-добре. Ще се опознаем добре, наистина много добре. Добре ни е заедно. Вече го доказахме, нали?

— Не знам какво се случи снощи — прошепна тя, а очите ѝ проблеснаха като две зелени светлинни.

Джайлс тихо се разсмя до ухото ѝ.

— Аз знам, chere. Понякога жените имат нужда от малко стимул...

— Какво? — остро рече Александра.

— Опитвах се. Наистина опитах, chere, но ти не показва никакво влечение към мен. Никога преди не бях имал подобен проблем. Не можех да разбера какво става. Бела — мадам Льоблан, която е компетентна в тази област, предложи да ти дадем да изпиеш нещо, което да ти помогне да се възбудиш.

— О! Ти, чудовище такава! — изсъска Александра и понечи да вдигне ръка, за да го удари, но Джайлс се предпази.

— Спокойно, скъпа. Не е толкова необичайно. А Бела беше решила да ми даде онова, което исках.

— И двамата сте чудовища! — извика Александра, усещайки как яростта ѝ се развихря.

— Ни най-малко. Просто имаме необичайни вкусове, които държим да задоволим на всяка цена.

— Пусни ме да си вървя, чудовище...

— Не ме предизвиквай, Александра — каза Джайлс, като дръпна ръцете ѝ зад гърба ѝ. — Искам да поговоря с теб.

Гласът му стана неясен от страст, щом почувства тялото ѝ, което в съпротивата си се опираше в неговото. Притисна я към себе си, придърпа лицето ѝ към своето и впи устата си в меките ѝ устни. Тя беше толкова сладка! Заби зъби в нежните ѝ устни и я чу как крещи от болка. В мига, в който устните ѝ се разтвориха, за да извика, езика му се плъзна в устата ѝ. Потъна дълбоко, изучавайки дълбините, които беше открил едва наскоро. Да! Да, тя беше наистина толкова чудесна, колкото си спомняше.

Продължи да притиска ръцете ѝ зад гърба ѝ, но смени хватката си, така че едната му ръка да може да опипва прелестите ѝ. Устата му остана притисната към нейната, за да задоволи нарастващото се желание и за да я принуди да мълчи. Ръката му се плъзна по рамото ѝ, надолу към връхчетата на зрелите ѝ, заоблени гърди. Бързо разкопча корсажа ѝ и безсрамно пъкна ръка при топлата ѝ, гола плът, тъй като Александра не носеше нищо под роклята си. Тя се задърпа, щом ръката му алчно замилва прекрасните ѝ извивки. Това само го разпали още повече. Откъсна устни от нейните и погледна надолу, за да види двете ѝ бели гърди, с тъмни, твърди връхчета, окъпани в сребърната лунна светлина. Притисна я силно към себе си с нарастваща възбуда.

— Пусни ме, Джайлс — простена Александра. — Не прави това с мен. Не съм достатъчно силна, за да се боря с теб.

Наистина усещаше как силите ѝ се стопяват пред горещото желание на този мъж. Не искаше да я докосва и същевременно не можеше да се съпротивлява. Къде бе отишла силата ѝ?

— Не искаш да се бориш с мен, Александра. Искаш да правим любов, така, както правихме вчера, така, както ще направим отново. Остави ме да те любя, остави ме да те докосвам цялата, да почувствам допира на твоето великолепно тяло до моето. Ела, любов моя, свали роклята си. Тук нямаш нужда от дрехи. Дърветата ни скриват. Никой няма да узнае. Ще те накарам да ме желаеш така, както в дома на Бела.

— Не! Не, Джайлс. Отведи ме обратно. Не искам да ме докосваш. Каза, че миналата нощ сте ми дали нещо.

— Нещо, което само е освободило естествените ти влечения — каза Джайлс, докато разкопчаваше роклята ѝ. Отпусна ръцете ѝ и остави роклята да се плъзне надолу по тялото ѝ и да се скупчи върху пода на беседката.

Хладният, влажен въздух погали тялото на Александра, Тя потрепери, но не се опита да прикрие голотата си с ръце.

— Не, Джайлс! Тази вечер не съм твоята играчка — посегна да вдигне роклята си, но Джайлс я изрита встрани.

Глух за думите ѝ, Джайлс лакомо пиеше с поглед красотата на тялото ѝ. Притисна я към себе си, но Александра остана стегната и хладна в ръцете му, без да откликва на настоящите му ласки.

— Александра, Александра — стенеше той в меката ѝ коса, — защо не можеш да ме обикнеш? Обикнах те в мига, в който те видях за

първи път. Защо ме предизвикваш да те нараня?

Но думите му бяха толкова тихи, че Александра едва ли ги чу. Всичко, за което можеше да мисли, бяха болката, унижението и омразата, които пораждаха в нея изгарящо желание за отмъщение.

— Не!

С цялата сила, която притежаваше, Александра се отблъсна от него, грабна роклята си и побягна към къщата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александра седеше на ръба на леглото на Елинър и със смръщено от загриженост чело я наблюдаваше как се бори за всяка глътка въздух, а тялото ѝ се разкъсва от конвулсивна кашлица. В началото на май времето стана по-топло и влажно. Александра се молеше да подухме ветрец или да завали разхладителен дъжд. Постоянно попиваше потта, която сякаш непрекъснато извираше от тялото ѝ. Нещастно си мислеше колко тежко се живее тук. Как Елинър бе издържала толкова дълго? Започваше да разбира причините за бавния говор и мудните движения на южняците — при този климат нямаха друг избор.

Наистина ли бяха изминали две седмици от онази ужасна нощ в беседката с Джайлс? Не му беше дала друга възможност да ѝ досажда, но той непрестанно беше край нея и я гледаше с хитрите си, черни, креолски очи. Отчаяно желаше да е далеч от него, но съвестта не ѝ позволяваше да изостави Елинър. Когато не работеше с Ейба, седеше в стаята на Елинър. Вече дори спеше там, понеже не искаше да оставя сама отпадащата жена. Джайлс не се я доближаваше, но въпреки това тъмните му очи не се откъсваха от нея.

Няколко дни след пристигането на Александра положението на Елинър се влоши. Повикаха лекар. Той поклати глава, измърмори нещо под нос и заяви, че няма никаква надежда. Единственото, което можеха да сторят за нея, бе да направят последните ѝ дни по-приятни и щастливи. Медицината беше безсилна да ѝ помогне. Но Александра не се отчая. Настояваше, че трябва да отведе Елинър обратно в Ню Йорк, при по-добри лекари, запознати с новите методи на лечение. Но старият лекар само поклати глава и каза, че и преди се е сблъсквал с тази болест. Нямаше лекарство за нея. Белите дробове бяха разрушени. Едно пътуване до Ню Йорк би било извънредно тежко за болната жена и само би довело до по-бързата ѝ смърт. Александра нямаше друг избор, освен да му повярва. Оттогава не позволяваше на Елинър да става от леглото. Наблюдаваше я как става по-слаба, по-немоцната и постепенно започва да губи съзнание. Беше се привързала към Елинър.

Смъртта дебнеше край тях всеки ден. Не можеха да направят нищо друго, освен да чакат кога най-сетне ще призове Елинър.

Друго събитие, което силно подейства на Александра, бе внезапното усложняване на състоянието на мистър Джермън. Скоро след като докторът посети Елинър, здравето му започна да се влошава и той вече не излизаше от стаята си. Изглеждаше зле, лицето му беше бледо и не желаше да се храни. Александра предложи отново да извикат лекаря, но старецът отвърна, че доктора има по-спешни случаи от неговия и че само ще му загубят времето. Докато се опитваше да спаси живота му, възрастният южняк някак си спечели уважението на Александра, тъй като никога не се оплакваше, а само чакаше, сякаш смъртта за него беше добре дошло освобождение от бремето на живота.

В крайна сметка ръководството на плантацията или поне онова, което беше останало от нея, премина в нейни ръце. Александра се справяше с новата си отговорност учудващо добре, дори за самата себе си. Джайлс идваше и си отиваше, без да позволи на смъртта и разрухата да се докоснат до него. Умът му беше зает с други неща и животът в плантацията вече не беше част от съдбата му.

Докато седеше, загледана в лицето на неспокойно спящата Елинър, Александра изведнъж чу силни гласове на долния етаж. Разтревожено скочи и изтича към стълбищната площадка над фойето. Погледна надолу и видя неколцина снажни мъже, които се разхождаха, а мръсните им ботуши оставяха кални следи върху скъпия, но вече овехтял килим.

Втурна се надолу по стълбите, без да се замисли за неугледния си вид — косата ѝ не бе сресана в прическа и златисточервените ѝ къдрици свободно се развяваха, на бузата си имаше петно от сажди, а роклята ѝ беше разкопчана чак до трапчинката между гърдите ѝ.

— Какво правите тук? Веднага напуснете къщата! — извика тя.

Щом слезе във фойето и застана до тях, мъжете се извисиха над нея, доволно ухилени от приятната гледка, която се разкриваше пред тях.

— Незабавно се махайте оттук!

Най-сетне един от мъжете обърна внимание на властния ѝ глас и надменното ѝ държание.

— Извините, че ви безпокоим, госпожо, но имаме заповеди — каза той, оглеждайки я така, сякаш беше хубава кобила.

Влезе Джайлс, облечен грижливо, както обикновено. С един поглед схвана ситуацията.

— Господа, позволете ми да ви представя моята годеница, мис Александра Кларк.

Прекуси фоайето и застана близо до нея.

При тези думи Александра широко отвори очи от изненада, но предпочете да замълчи.

— Моля, продължавайте, господа, докато придружа годеницата си до стаята ѝ. Предполагам, че сте я изплашили. Обикновено тук е много спокойно.

Мъжете хвърлиха един последен поглед към Александра, след което неохотно се обърнаха и тръгнаха.

Джайлс стисна здраво ръката на Александра и я повлече към стълбите. Тя се запрепъва след него, без да разбира какво всъщност става. Не искаше да върви с него, дори изобщо да бъде с него. Щом веднъж се изкачиха на горния етаж, Джайлс я избута в коридора, далеч от очите на работниците на долния етаж. Блъсна я към стената и приближи лицето си към нейното.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш долу? — Процеди той с гневно святкащи очи. — Осъзнаваш ли, че ако не бях влязъл, можеха да се нахвърлят върху теб, да те изнасят и Бог знае още какво?

Александра пребледня. Дори не бе помислила за тази възможност. Просто беше решила да защитава къщата.

— Глупачка такава! Имаш ли представа как изглеждаш с тази рокля, разкопчана почти до пъпа ти? За Бога, Александра, знам, че е горещо, но тези мъже долу са с буйна кръв.

— Не мисля така — изчерви се Александра. — Изненадах се като ги чух и просто слязох долу. Какво правят тук, Джайлс?

Джайлс се разсмя, но смехът му прозвуча някак фалшиво и неестествено.

— Ще направят с тази къща това, което са направили с много други. Купуват мебелите. Мога да получа добри пари за тях в Ню Орлиънс. Ако сега не ги продам, скоро държавата ще ги вземе всичко заради неплатените данъци. Разбираш ли това, моя хубава наследнице?

— Как... как го разбра? — прошепна Александра.

— Знам, че си Александра Кларк, богата млада наследница, тъй като преди много време Елинър ми разказа за твоето семейство. Не ме интересува какво правиш тук, работейки като слугиня, или какво търсеше в Ню Орлиънс като проститутка. Интересуват ме парите ти. Нуждая се от тях. Ще бъда добър съпруг, така че ще се омъжиш за мен.

— Никога!

Джайлс продължи, сякаш Александра не бе казала нито дума.

— Да, планът ми е да се ожения за теб и да получа богатството ти, но няма да го закопая в една плантация без никаква стойност. Югът е мъртъв, Александра, а с него и неговият начин на живот. Не съм чак толкова глупав, та да се опитвам да съживявам нещо, което вече е мъртво. Дядо никога не би го признал, но аз отдавна съм се примирил. Миналото си е минало, а аз възнамерявам да заживея с тебе. А сега, да оставим това. Ще оставя от семейните мебели тези, с които ще обзаведем една красива, изящна къща в Ню Орлиънс, но повечето ще отидат, за да купя тази къща. В момента в някои части на Ню Орлиънс къщите са евтини, така че възнамерявам да направя добра инвестиция и да преместя мебелите там. Както виждаш плановете ми са добри, та there, и ти си съществена част от тях.

— Никога! Никога!

— Ще се омъжиш за мен, Александра, независимо дали го искаш или не. А сега се върни при болните и стой там. Тази работа ще отнеме по-голямата част от деня и не искам отново да те виждам долу. Ще си в по-голяма безопасност в стаята при Елинър.

Джайлс отстъпи назад и плъзна похотлив поглед по тялото ѝ, преди да я тласне към стаята на Елинър.

Александра се подчини, доволна, че ще бъде далеч от него. Джайлс беше толкова уверен в себе си, толкова сигурен, че бъдещето ще се подреди според неговите желания. Но едно беше сигурно — никога нямаше да се омъжи за него.

Дългият ден премина сред суматохата и гълчавата на работниците из къщата. Джайлс премести Елинър в спалнята на Александра с обяснението, че иска да запази тези мебели и да продаде обзавеждането от стаята на Елинър, запазвайки най-доброто за тяхната къща в Ню Орлиънс. Александра не му обърна внимание. Седеше до Елинър и наблюдаваше как силите бавно я напускат, сякаш нещо в

самата нея също умираше. Вече не се чувстваше млада. Чувстваше се стара и изморена като самия Юг.

Сенките бяха започнали да се издължават, когато Джайлс най-сетне дойде в стаята при тях. Приблужи се към нея. Беше мръсен и изглеждаше малко изморен. Повечето стаи не бяха почиствани от години. Върху него се беше натрупал праха на тези безнадеждни години. Застана до Александра и погледна към Елинър.

— Как е тя?

— Не е добре, Джайлс. Не знам още колко дълго ще е с нас. Не беше в съзнание почти през целия следобед.

— Отнесоха всичко — кимна Джайлс. — Ще го складират в Ню Орлиънс, докато получи най-добрата цена. Сега е по-благоприятно време за продаване, отколкото веднага след края на войната. Тогава другите продаваха на безценица на янките. Ще получи добра цена. Оставих най-хубавите мебели за нашия дом. Ще ти хареса в Ню Орлиънс, Александра. Ще видиш другия, по-различен начин на живот от онзи, който вече познаваш.

Александра не му отговори. Думите му не я засягаха. Изобщо нямаше намерение да живее под един покрив с него.

Джайлс излезе и тихо затвори вратата след себе си. След като мъжете си отидоха и Джайлс вече не ѝ досаждаше тя дишаше по-леко. Скоро Ейба щеше да донесе храната за вечеря. Би ѝ помогнала, но не искаше да оставя Елинър, в случай че ѝ потрябва нещо.

Малко по-късно, когато и последните слънчеви лъчи изчезнаха, Ейба колебливо почука на вратата. Александра бързо стана и ѝ отвори. И двете се чувстваха особено. Виждаше се краят на много неща.

Ейба погледна към Александра и поклати глава.

— Имаш нужда от повече почивка, дете. Приличаш на изсушена слива. По-добре върви да поспиш. Аз ще поседя с мис Елинър.

— Благодаря ти, Ейба, но искам да съм с нея.

— Разбирам, мила, но сега по-добре хапни нещо. Ще се почувстваш по-добре.

— Не съм много гладна, но все пак ти благодаря.

Ейба тръгна с бавни, изморени крачки през стаята и остави подноса на масата. След това се върна обратно до вратата.

— Тъжен ден е днес, дете, тъжен. Радвам се, че поне Елинър и мистър Джермън не могат да видят какво става с техния дом. Сега ще

занеса храната на мистър Джермън и ще се погрижа да хапне нещо. Мистър Джайлс вечеря в столовата. Когато привърша, пак ще дойда при теб.

— Ще се опитам и Елинър да хапне нещо.

— Точно така, мила, опитай — тихо рече Ейба и излезе.

Александра въздъхна и стана. Приближи се до Елинър. Прошепна името ѝ няколко пъти, след това заговори по-силно, но Елинър продължаваше да спи. Реши да не я безпокои, тъй като за първи път от няколко дни я виждаше заспала, без да бъде разтърсвана от силната кашлица. Отиде към масата. Взе купичката с гъста супа и парче царевичен хляб и започна да се храни с неохота.

Изведнъж ужасен писък раздра тишината в къщата. Александра скочи и остави купичката на подноса. Позна гласа на Ейба, идващ откъм спалнята на мистър Джермън. Опита се да потисне опасенията си за причината, предизвикала писъка на Ейба. Приведе се на Елинър. Продължаваше да спи. Изскочи от стаята и се сблъска с Джайлс, който изглеждаше изненадан и разтревожен. Двамата се втурнаха към спалнята на стареца.

Ейба седеше в люлеещия се стол до леглото му и тихо ридаше. По целия под бе разсипана храната от падналия поднос.

Мистър Джермън лежеше в леглото си, блед и с изострени черти. Несъмнено беше мъртъв.

Александра се отпусна на най-близкия стол и се загледа в Джайлс, който се насочи към дядо си.

Джайлс ѝ казваше нещо.

Сякаш гласът му идваше отдалече. Колко дълго бе седяла тук? Не знаеше. Вече нищо не изглеждаше съвсем реално, Ейба все още се полюляваше в стола и тихо нареждаше нещо.

— Александра!

Вдигна глава, Джайлс стоеше до нея. Вече не изглеждаше уморен. Усмихна се и всяка черта на лицето му излъчваше тържество. Очите му се забиваха в нея като светещи стрели.

— Той е мъртъв, Александра. Утре ще го погребем. Не можем да отлагаме по-дълго при тази топлина и влага. Освен това нямаме приятели или роднини, които да поканим. Те са мъртви. Само той се държеше, но накрая се оказа, че и той е смъртен. Сега сме свободни. Аз съм свободен.

Александра озадачено се загледа в Джайлс. Свободни ли? Нима Джайлс се беше чувствал свързан с плантацията, която ненавиждаше, заради дядо си, към когото не изпитваше никакви чувства? Може би Джайлс беше южняк, който щеше да оцелее, защото не боготвореше миналото, защото не изпитваше съжаление за онова, което е бил Югът? Може би умираха само онези, които бяха привързани към миналото? Не знаеше. Тези хора водеха такъв живот и мислеха по такъв начин, който Александра не можеше да разбере, а и не искаше. Беше направила всичко по силите си за мистър Джермън. Щяха да го погребат, както правеха на Юг, и всичко щеше да приключи. Нямаше да останат никакви следи, наистина нищо, което да доказва съществуването на онзи начин на живот и на хората, които бяха го създали.

— Не знаеш какво е да си окован тук в мъчително очакване за нов живот. За мен не остана нищо, но не можех да напусна плантацията преди всичко да е станало мое. Сега вече всичко свърши. Ейба ще го приготви. Ще го погребем утре на семейния парцел. Утре ще изкопая гробовете.

— Гробовете ли? — попита Александра, а по тялото ѝ пролазиха тръпки.

— Разбира се. Щом ще се залавям с тази работа, по-добре да я свърша наведнъж. Елинър няма да изкара много.

— О, не, Джайлс. Моля те, не копай гроба ѝ, преди да си е отишла. Не предизвиквай съдбата.

— По дяволите! Ще ги изкопая и двата. Няма да се проточи много.

Александра стана разтреперана. Не искаше да стои нито миг повече с Джайлс. Как можеше да е толкова студен, пресметлив, безчувствен? Беше загубил дядо си и чувстваше облекчение от този факт. А сега с нетърпение очакваше смъртта на Елинър.

Александра се отдалечи от него и застана до Ейба.

— Ейба, ще остана при Елинър, освен ако нямаш нужда от помощта ми. Може би тя ще има нужда от помощта ми, а тук вече нищо не мога да направя.

— Точно така, дете. Върви при нея. Погрижи се краят ѝ да не дойде скоро.

— Не те разбрах — вдигна вежди Александра.

Ейба поклати глава и погледна над рамото ѝ към Джайлс, който ги наблюдаваше внимателно.

— Върви, дете, и се опитай да си починеш. Почти всичко вече свърши.

Без да се замисля над важността на думите на Ейба, Александра изхвърли всички мисли от главата си и напусна стаята.

Задряма неспокойно, като често се будеше от странните звуци на старата къща и от шума, който вдигаха Ейба и Джайлс, докато се занимаваха със задълженията си. Но Елинър продължаваше да спи дълбоко, сякаш беше мъртва. Александра на няколко пъти проверява пулса ѝ, за да се убеди, че все още е жива. Така цялата нощ премина подобно на сън, докато очакваше зората, която с ясната си светлина и топлина прави всичко по-хубаво.

Но щом зората, розова и влажна, нахлу през отворените прозорци, страховете на Александра нараснаха. На дневната светлина стаята изглеждаше още по-неугледна и бедна отпреди. Лицето на Елинър сякаш беше станало още по-бледо, а чертите ѝ — още по-изострени. С утрото се появи и задушавачката топлина на деня. Александра стана, протегна схванатото си тяло и започна да се разхожда напред-назад из стаята. Не можеше повече да седи на едно място. Чувстваше, че нещо ще се случи.

— Александра, Александра? — дочу се слабият, ясен глас на Елинър.

Александра бързо се обърна и се приближи към слабата жена, която я гледаше с напрегнати, горящи очи. Лицето на Елинър, с бялата изпъната върху костите кожа, приличаше на маска. Александра хвана слабата ѝ, гореща ръка и се надвеси над нея, за да чува по-добре тихия ѝ говор.

— Александра, обикнах те като дъщеря. Не ми остава още много.

— Не, Елинър!

— Шшт. Няма да съм още дълго на този свят. Имам една молба. Знам, че искам прекалено много.

— Всичко, каквото пожелаеш, Елинър, всичко.

— Аз, аз... — започна да говори Елинър, но тялото ѝ внезапно се разтърси от силна кашлица.

Александра притисна към устните на приятелката си плътна памучна кърпа. Елинър вече беше твърде слаба, за да го направи сама.

Когато най-сетне кашлицата престана, Елинър се отпусна назад, а лицето ѝ сякаш беше преbledняло още повече. Александра бързо скри напоената с кръв кърпа от погледа ѝ.

— Моля те. Александра, ще отидеш ли при сина ми? Върви при Джейкъб в Тексас. Той е при чичо си, Ламар Джермън, в ранчото „Бар Джей“ в Южен Тексас, някъде близо до Корпус Кристи. — Елинър спря за миг, за да си поеме дъх и продължи. — Искам двамата да се запознаете. Искам да му кажеш, че съм изживяла щастливо последните си дни благодарение на теб и съм умряла спокойна. Не трябва да оставаш сама. Една жена не трябва да живее сама. Знам го и още как. А също и един мъж. Синът ми, милият Джейкъб, не трябва да живее сам.

— О, Елинър! Ще замина. Разбира се, че ще отида в Тексас, но не мога да ти обещаая какво ще се случи.

Елинър се усмихна немощно.

— Знам, скъпа. Любовта е голяма загадка, но все пак чувствам, че съдбата те е изпратила при мен... и при Джейкъб. Върви при него. С него ще си в безопасност. Не можеш да живееш сама. Светът е груб и безучастен, Александра. Ще те разбере, ако нищо не се получи, но те моля да отидеш заради мен и заради себе си. — Елинър спря и стисна силно очи, тъй като тялото ѝ отново е разтърси от кашлица. Най-накрая успя да се овладее, но от челото ѝ се стичаше пот. — Искам да му кажеш, че аз и дядо му винаги сме го обичали. Искам да знае, че никога не е бил отхвърлен от семейството си. В жилите му тече норвежка кръв, която може би е по-силна дори от южняшкото в него.

— Ще отида, Елинър. Ще му кажа всичко това. Ако мога да му помогна по някакъв начин, ще го направя. Обещавам ти.

Елинър се усмихна, а лицето ѝ сякаш засия от щастие.

— Сега вече мога да умра щастлива, Александра.

— Елинър, моля те, не ни напускай. Ще отидем заедно в Тексас.

— Не, скъпа, моето време си отива.

Александра безпомощно се огледа. Докато двете жени си говореха, вратата се отвори и влязоха Джайлс и Ейба.

Елинър погледна към хората, застанали пред нея и кимна.

— Ейба, нали знаеш къде е кутията ми с бижута? Би ли ми я донесла?

— О, мис Елинър, знаете, че бих сторила всичко за вас — отвърна Ейба, преди да излезе от стаята.

Елинър се усмихна уморено.

— Не ми остава много, Джайлс. Бих искала да ти благодаря за всичко, което си сторил за мен през всичките тези години, които преживяхме заедно. Обикнах те като мой втори син и ако някога ти потрябва помощ, отиди при чичо си и брат си в Тексас. Те ще те посрещнат с радост и ще ти помогнат.

Джайлс се усмихна. По лицето му премина ледена сянка, но очите му останаха тъмни и сурови.

— Благодаря ти, Елинър, но тяхната помощ няма да ми потрябва. Ценя високо всичко, което си направила за мен. Наистина съжалявам, че не успя да отидеш при сина си в Тексас. Ще ни липсваш много.

Елинър затвори очи. Познаваше Джайлс добре, по-добре от останалите. Беше креол, южняк, за разлика от нея и сина ѝ. Би оцелял във всяка ситуация, но не се знаеше на колко хора щеше да навреди междуременно. Изхвърли тази мисъл от главата си. Джайлс вече не я засягаше. Сега трябваше да мисли за Александра и Джейкъб.

Вратата на спалнята се отвори и за миг настъпи раздвижване, за да направят път на Ейба.

— Ето, мис Елинър. Не е останало много, както помните. Продадохме повечето, за да си купуваме храна.

— Благодаря, Ейба. Знам. Ще извадиш ли останалите бижута от кутията? Запазих си две, не толкова заради цената им, колкото от сантименталност. А, ето ги. Искам да вземеш тази брошка, Ейба. Беше на майка ми. Беше толкова добра и вярна през всичките тези години. Искам да я вземеш. Тази брошка е една семейна реликва.

— О, не, мис Елинър. Не мога. Аз...

— Не, недей да възразяваш, Ейба. Моля те, вземи я заедно с моята благословия.

— Благодаря ви, мис Елинър, благодаря ви. Няма да се разделям с нея — задавено рече Ейба и като притисна силно брошката към гърдите си, се отдалечи с несигурни крачки от леглото.

— А сега, Александра, това е нещо много специално. Това бижу е от семейството на баща ми. Виждаш ли, изработката е норвежка. То е за теб и ти си негова внучка и моя дъщеря. Той би искал да го имаш. А също и аз.

— Но Елинър, не би ли трябвало жената на Джейкъб...

— Вярвам, че съдбата ще се погрижи за това, Александра — усмихна се Елинър.

— Благодаря ти, Елинър. Винаги ще го пазя.

— А сега трябва да си почина. Този разговор ме изтощи. Вършете работата си, а аз искам да остана сама — каза Елинър, а дишането ѝ стана шумно. Изведнъж се надигна и силно се разкашля.

Александра грабна кърпата, но Елинър я издърпа от ръката ѝ и я притисна към устните си, върху които се беше появила кръв. Огледа стаята с невиждащ поглед. Тялото ѝ се разтърси от един последен гърч. Падна назад върху бялата възглавница, а върху кърпичката, която слабата ѝ, бледа ръка стискаше отчаяно, голямото кърваво петно започна да се увеличава. И така, Елинър беше мъртва.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Късно следобед въздухът стана тежък от влагата. Над малката групичка, която се беше събрала на семейното гробището на Джермън, надвиснаха сиви облаци. На хълма не подухваше вятър. Не се чуваше друг звук, освен глухите удари на буците пръст, които бързо покриваха простите дървени ковчези. Върху лицата на тримата, застанали до пресните гробове, не се четяха никакви чувства.

Джайлс тъкмо запълваше гроба на Елинър. Гробът на мистър Джермън вече беше готов, тъй като Джайлс не си беше направил труда да ги копае достатъчно дълбоки. Не бе счел за необходимо. Ейба стоеше над гроба на Елинър, а по бузите ѝ се стичаха сълзи, докато мълчаливо оплакваше старата си господарка и приятелка.

Глухото тупкане върху ковчезите най-сетне секна. Джайлс се изправи, хвърли настрани лопатата и погледна Александра. Тя коленичи и постави върху влажната, мека пръст на всеки гроб по един малък букет пролетни цветя. След това отвори малката семейна библия, която откри в кабинета на мистър Джермън. Щом започна да чете, Ейба и Джайлс сведоха глави.

Джайлс не остави на Александра време да тъгува. Щом тя спря да чете от библията, взе ръката ѝ и я поведе към оградата от ковано желязо, която заобикаляше семейното гробище. Сега, след като всичко беше привършило, Александра сякаш беше останала без чувства и сили и се остави Джайлс да я води. До портичката спря и се обърна. Ейба ги гледаше с тревожен поглед.

— Ейба, идваш ли с нас? — извика Александра, усещайки загрижеността на жената.

— Не, дете, искам да остана тук още. Ти върви. Аз ще дойда след малко.

Александра кимна и се обърна към Джайлс. Жалните звуци на песента, която Ейба запя, изпълниха въздуха и закръжиха край тях. Мелодията беше странна, а думите непознати и Александра предположи, че вероятно те са част от загадъчно африканско минало

на Ейба. Вероятно беше обредна песен, която се изпълняваше при погребение.

Джайлс не отпускате хватката си и продължаваше да я води през гъстата трева и лабиринта от дървесни клони с надвиснал мек, сив, мъртвешки мъх. Сякаш клоните се протягаха и се опитваха да я хванат с ноктите си и да я задържат в миналото на плантацията. Мекото, почти лепкаво докосване на мъха я отвращаваше. Опитва се да разчиства пътя си, но мъхът изглежда растеше навсякъде и избуяваше в топлия, влажен климат.

Всичко беше приключило. Искаше час по-скоро да се махне оттук. За нея тук нямаше повече работа. Трябваше да се махне, но нямаше никакъв план. Не посмя да го стори, докато Елинър все още беше жива, а сега като че ли не беше способна да мисли. Но трябва да мисли, да реши какво да прави. Елинър я бе помолила да отиде в Тексас. Александра ѝ обеща, но Тексас беше едно огромно пространство, толкова диво, толкова далече. Все пак беше дала дума. А може би можеше да се скрие в тази необятна пустош от Стен и от Джайлс.

Джайлс. Хвърли бърз поглед към красивия му профил. Както обикновено лицето му беше неразгадаемо, а очите му — съсредоточени върху някаква точка в далечината. Трябваше да избяга от него, но как? Той беше толкова силен, толкова решителен.

Щом наближиха почти празната, безжизнена къща, ръката му се стегна, сякаш усети мислите ѝ. Александра уплашено се обърна към него и нервно се огледа, като че ли се надяваше неочаквано да се появи някакъв възможност за бягство. Джайлс безмилостно продължи да я влачи към къщата. Александра не искаше да влезе вътре. Не искаше да се среща с духовете, които я обитаваха. Страхуваше се от мъртвата къща почти толкова, колкото от Джайлс.

Скоро стигнаха до задната врата.

— Не искам да се връщам в тази къща, Джайлс — каза Александра.

— Ще влезем вътре, chere. Трябва да опаковаме няколко неща. Тръгваме утре сутринта.

— Не. Не бих могла да прекарам още една нощ тук.

— Александра, ти наистина си доста глупава — тъмните му очи я погледнаха жестоко, докато продължаваше да я влачи към къщата.

Поведе я нагоре по стълбите, без да обръща внимание на отчаяните ѝ опити да се освободи. Александра искаше да крещи, но нямаше кой да я чуе и да ѝ помогне. На втория етаж цареше тишина и мъртвешко спокойствие, които се нарушаваха само от бързите им стъпки.

Александра почувства, че се задушава от потискащата атмосфера на къщата и от силната хватка на Джайлс. Щом Джайлс спря за момент пред вратата на спалнята си, Александра рязко се дръпна, за да избяга, преди да е станало твърде късно. Но той само се изсмя демонично и отвори вратата.

Бързо прекоси стаята и я тласна върху масивното легло. След това заключи вратата. Александра се надигна при щракването на ключа, а от страх ударите на сърцето ѝ започнаха да отекуват в ушите ѝ. Видя, че Джайлс стои до вратата и я наблюдава с лека усмивка.

Александра бързо обходи с поглед стаята, търсейки път за бягство. Ненавиждаше подобно обзавеждане. Прозорците бяха закрити от дебели кадифени завеси, които не пропускаха слънчевата светлина. Въздухът в стаята беше задушен и влажен. Не се усещаше дори най-слаб полъх. Нищо в къщата не помръдваше. Единствените обитатели бяха те двамата, застанали един срещу друг в тази стая.

— *Chere*, колко съблазнителна изглеждаш в моето легло — наруши мълчанието Джайлс. — Отдавна ми се искаше да те видя тук, но ти не беше много отзивчива след Ню Орлиънс. Бях достатъчно търпелив, нали? — Джайлс бавно тръгна към нея.

Александра се сви на леглото, без да откъсва поглед от напрегнатите му, черни очи.

— Не! Не, Джайлс. Не можеш да...

Джайлс продължаваше да се приближава.

— Аз... не съм много добре. Трябва да си почина. Погребението...

— Не си ли добре, *chere*? Значи аз мога да ти дам точно това, от което се нуждаеш.

Обърна се и се насочи към бюфета. Взе една гарафа и наля малко от кехлибарената течност в кристална чаша. След това добави малко бял прах.

— О, не, Джайлс. Не съм забравила публичния дом. Не искам да се повтаря.

— Това не е същото, Александра. От него ще се почувстваш добре. Ще ти хареса.

— Не! Махни тази чаша.

— Запомни, че трябва да правиш това, което ти казвам — рече Джайлс, като седна на края на леглото и я дръпна към себе си.

— Не! Пусни ме! — изпищя Александра, като се отблъсна от него, но Джайлс отвори устата ѝ насила и изля течността в гърлото ѝ. Александра се задави, но най-накрая преглътна течността.

— Ето. След малко ще се почувстваш съвсем добре, Александра — заяви Джайлс. Стана и отиде към бюфета, за да си налее чаша уиски. Изля питието в устата си с бързо движение, докато очите му алчно наблюдаваха отпуснатото ѝ тяло.

Александра се сви на кълбо и чувства как по тялото ѝ се разлива топла слабост. Ръцете и краката ѝ натежаха и се отпуснаха, сякаш бяха течни. Отпусна се назад върху меките възглавници и се загледа в Джайлс, който свали сакото си и започна да се съблича. Александра се усмихна. Вече не се чувстваше разстроена. Не усещаше нищо друго, освен лекотата, която я обземаше. Чувстваше се добре. Вече нищо нямаше значение.

Джайлс се приближаваше към нея, гордо разкривайки ѝ слабото си, жилаво тяло. Беше поразително хубав мъж със съвършени пропорции. Вече беше до нея. Стаята, Джайлс, всичко сякаш плуваше в розова светлина. Той протягаше ръце към нея, а Александра не се противеше. Просто лежеше неподвижно, без да се интересува какво всъщност става.

— Александра, любов моя! — прошепна Джайлс, докато ръцете му ловко разкопчаваха корсажа ѝ. След това продължи с копчетата на роклята ѝ. — Толкова си красива! Нашите тела са толкова съвършени заедно. Как можеш да не искаш да ги видиш слети в едно?

Джайлс смъкна роклята ѝ и се загледа в тялото ѝ, едва прикрито от прозрачната риза.

— Никога не съм виждал такава съвършена красота.

Свали роклята, чорапите. Сега Александра лежеше гола пред него. Червено-златните ѝ къдрици блестяха на меката светлина. Джайлс измъкна иглите, които придържаха косата ѝ и я остави да се спусне като водопад върху тялото ѝ.

— Толкова си красива, толкова си красива! — промърмори той, без да я докосва.

Александра лежеше неподвижно, изгубена сред розовата мъгла, в която никой никога не би могъл да ѝ причини болка. А младият, мургав бог пред нея изглеждаше като част от съня ѝ. Бавно се раздвижи и протегна крака.

— Александра, толкова си красива. Досега нямах възможност да оценя красотата ти. Този път ще бъде съвършено. Сега вече знаеш, че ми принадлежиш и че аз съм твоят господар.

Александра се усмихна и мързеливо се протегна като котка. Почти не чуваше какво ѝ говори, а и едва ли имаше значение. Нека младият бог говори, щом иска. Но някъде дълбоко в съзнанието си беше разтревожена от факта, че не я докосва. Всички мъже преди него се стремяха към това. Но това също беше маловажно. Беше просто възхитително да лежи, без никакви стягащи дрехи, на мекото, удобно легло.

— Знаеш ли, когато едно момче живее в някоя плантация, има възможност от рано да се запознае с жените. Бях дванадесетгодишен, когато започнах, но именно там е проблемът. Момчето твърде рано се насища и осъзнава, че сексът може да стане досаден, без значение колко хубава е жената, ако няма какво да го стимулира. Погледни ме. Самият факт, че лежиш гола пред мен, не може да ме възбуди, колкото и да си съвършена. Трябва ми повече, много повече. Обучил съм много робини да задоволяват желанията ми. Ще обуча и теб, докато не остане нищо, което не можеш или не искаш да направиш за мен.

Александра се съсредоточи не върху думите, а върху тялото му и с изненада откри, че не забелязва никакви белези на възбуда у него. Нима имаше нещо нередно с нея или с него? Не, той ѝ беше обяснил. Е, нямаше значение, просто искаше да си лежи, без да ѝ досаждат.

— Сигурен съм, че не владееш нито танци, нито някое от останалите любовни изкуства. Няма значение. По-късно ще имаме време за това. А сега да видим какво ще направим.

Челото му се намръщи, сякаш избираше вечеря или дреха, която да облече. След това се усмихна. Беше решил. Взе ръката ѝ и започна да я притегля към себе си. Александра се отпусна към него. Джайлс я взе на ръце. Смътно се изненада, че я взима в ръцете си, но всъщност това нямаше значение. По-важно бе усещането за твърдата му, топла

плът, която се допираше до тялото ѝ. Мъжественото му тяло ѝ напомни за друг мъж. Джейк. Но не, не трябваше никога да си спомня за него. Джейк си беше отишъл завинаги.

Джайлс отвори вратата на стая, която ѝ заприлича на килер, но беше по-дълга. Влязоха вътре и Джайлс затвори вратата след себе си. Стаята беше слабо осветена. Джайлс се протегна и издърпа надолу някакъв лост. Вдигна ръцете ѝ над главата и завърза китките ѝ. Какво правеше? Изведнъж Александра почувства страх.

— Джайлс? Какво правиш?

— Шшт! Трябва да се научиш да се наслаждаваш на едно удоволствие, което е по-изтънчено от секса — болката.

Не можа да го разбере, но почувства, че я издърпва нагоре, към тавана. Ръцете я заболяха така силно, сякаш се извадиха от ставите. Краката ѝ не достигаха пода. Александра увисна напълно безпомощно на ръцете си. Но всъщност не усещаше истинска болка. След това Джайлс се приближи към нея с дълъг, черен камшик.

— Какво правиш, Джайлс?

— Използвахме този бич за робите. Има много начини, по които може да бъде използван един камшик. Знам ги всичките. Няма да оставя следи по тялото ти, Александра, ще видиш. Скоро ще се наслаждаваш на болката като мене. А също ще се научиш да го използваш върху мене.

— Камшик? — промърмори Александра и ѝ се прииска да можеше да мисли по-ясно. Със замъгленото си съзнание смътно разбираше, че нещо не е наред. Джайлс сигурно беше луд, но не можеше да събере мислите си поради безразличието, което беше обхванало ума и тялото ѝ.

Джайлс я завъртя, така че гладкият ѝ гръб, стегнатите ѝ хълбоци и дългите ѝ крака се показаха пред него напълно уязвими и зависещи единствено от неговата милост. По челото му избиха капчици пот. Изплющя с камшика във въздуха. След това замахна към гръба ѝ. Камшикът се стовари върху голата ѝ кожа. Джайлс почувства първата вълна от възбуда, която премина през слабините му. Толкова отдавна не беше го правил. Нищо не можеше да го задоволи така добре, както боя с камшик. Да, Александра щеше да свърши работа, щеше да свърши идеална работа, мислеше си той, замахвайки отново. Не трябва да удря твърде силно. Не искаше да обезобрази красивото ѝ тяло, изпънато и

напрегнато, обсипано с блестящи капчици пот. Александра се гърчеше в отчаян опит да се измъкне от ужасявалото плущение на камшика. А жарта в него се разгаряше, разпростираше се и търсеше излаз.

Възбудата напълно го завладя. Почти загубил контрол над себе си, той започна да стоварва камшика отново и отново върху раменете ѝ, върху гърба ѝ, върху бедрата ѝ. По цялото му тяло се стичаше пот. Искеше да почувства Александра под себе си, но още повече желаше да усети жилото на камшика върху тялото си. Знаеше, че този първи път няма да се получи, но скоро, много скоро щеше да я научи как да бъде идеалната му робиня. Най-накрая жаждата на тялото му стана твърде силна. Джайлс хвърли камшика и се приближи към нея. Прекара ръце по тялото ѝ, мокро от кръв. Завъртя я с лице към себе си. Очите ѝ го гледаха със стъклен поглед, без да го виждат или да разбират какво става, но това нямаше никакво значение. Трябваше да облекчи болката в слабините си. Свали я надолу, пое я в ръцете си и освободи китките ѝ.

Джайлс притисна плячката към себе си и побърза да се върне в спалнята, хвърли я върху леглото. Вече не мислеше за нея. Направляваше го страстта. Придърпа я към себе си и разтвори с колене бедрата ѝ. Мъжествеността му се надигаше, пулсиращо напрегната. Гмурна се в мекотата ѝ. Започна да се движи със силни, дълбоки тласъци, луд от страст, докато най-сетне не достигна зенита на желанието си. След това, задоволен се претърколи настрани, далеч от нея и потъна в дълбок сън.

Силната болка започна да се просмуква в зашеметения ум на Александра. Не можеше да се пребори напълно с въздействието на наркотика, но разбираше какво се беше случило и знаеше, че трябва да избяга, преди Джайлс да се е събудил. Всяко движение беше истинско мъчение, тъй като тялото ѝ беше набраздено от камшика почти отвъд границата на издръжливостта ѝ. Все пак си наложи да стане от леглото. Едва се задържа права. Тръгна през стаята, като се придържаше за мебелите. Спря до вратата, обърна се към Джайлс, който продължаваше да спи, спокоен и доволен. Превъртя ключа. Щракването отекна силно в тихата стая, но Джайлс не помръдна. Александра отвори вратата. Протяжното скърцане, което се разнесе, я накара да потрепери. Затвори вратата и спря задъхана.

Пое дълбоко въздух, опитвайки се да преодолее силната болка. Трябва да се махне, да избяга от тази къща. С много препъвания и падания накрая успя да се добере до стаята си. Знаеше, че е гола и обляна в кръв, но нямаше какво друго да стори. Отвори вратата и падна в ръцете на Ейба.

— О, дете, дете. Това чудовище те е наранило. О, колко жени е съсипал. О, мила, трябва веднага да се махаме оттук. Боях се, че ще се случи нещо, затова те изчаках, но дори не предполагах, че ще отиде толкова далеч. О, дете.

Помогна на Александра да стигне до леглото, като клатеше глава и си мърмореше нещо.

— Той спи, Ейба. Нямаме много време.

— Първо трябва да те измия, дете. Трябва да те намажа с мехлем. Раните не са дълбоки, но трябва да се погрижим за тях.

— Побързай, Ейба. Страхувам се, че ще се събуди. Има ли коне?

— Има кон и файтон, но те са на мистър Джайлс.

— Е, значи вече са наши. Ейба, не можеш повече да останеш тук.

— Идвам с теб, мила, можеш да бъдеш сигурна. А сега ще ида да взема мехлема и веднага се връщам. Александра взе чантата си и набута вътре чифт чорапи, бельо и една рокля. Взе от бюфета норвежкия медальон и внимателно го сложи в чантата. Сега той беше най-ценната ѝ собственост.

Откъм вратата се чу някакъв шум. Александра рязко се завъртя и с облекчение видя, че е Ейба. Мисълта за Джайлс, който спеше в другия край на коридора, постоянно я преследваше. Би могъл да се събуди и да ги намери в спалнята ѝ.

Ейба бързо намаза наранения гръб на Александра с мехлема, който миришеше ужасно и я превърза с парче чисто платно. След това помогна на Александра да облече роклята си, внимавайки да не ѝ причини болка.

Александра бързо взе чантата си и излезе в коридора, поглеждайки подозрително към спалнята на Джайлс. После бързо се спусна по стълбите. Спря при задната врата и затаи дъх, за да чуе дали някой не идва след нея, но всичко беше тихо.

Хладният нощен въздух навън освежи лицето ѝ. Главата ѝ започна да се прояснява от замайването на опиата. Не искаше да мисли за преживяното, поне не точно сега. Сега трябваше да мисли преди

всичко за бягството от плантацията, преди Джайлс да разбере, че Александра я няма в спалнята му.

Двете с Ейба бързо се насочиха към кухнята. Влязоха вътре и Ейба грабна старата си, износена чанта, която беше побрала всичките ѝ вещи.

— Вече си се приготвила, Ейба? — изненадано попита Александра.

— Знаех, че мис Елинър си отива, дете. Знаех, че щом това се случи, ще си тръгна. В тази чанта е събрано всичко, което имам. А сега, нека да вземем и малко храна. Изпекла съм царевичен хляб. Има и малко месо. Побързай, дете.

— Ейба, ти ще опаковаш храната, а аз ще впрегната коня, освен ако ти не знаеш по-добре как се прави.

Очите на Ейба се разшириха от уплаха.

— Мила, страхувам се от тези животни и никога не съм ги впрягала.

— Е, аз също не съм, но съм виждала как го правят. Ще се постарая да ги впрегна. Това там конюшната ли е?

— Да, но побързай. Той може да се събуди всеки миг и съм сигурна, че ще ни убие и двете.

— Отивам, Ейба. Ти също побързай.

Излезе от кухнята и тръгна към конюшната. Не знаеше как ще впрегне коня, но беше решена да използва силите си до последна капка, за да избяга от Джайлс. Затича решително, отмахвайки надвисналия мъх и клоните на дърветата. С всеки изминал миг ставаше все по-гневна. Болката, която изгаряше тялото ѝ, само засилваше решителността ѝ да избяга от плантацията на Джермънови.

Спря за малко пред конюшната, поемайки въздух на големи глътки, за да успокои дишането си. Отвори вратата и възкликна изненадано. Конят не беше разпрегнат! Значи нямаше нужда да го прави. Колко жестоко от страна на Джайлс Джермън. Бедното животно! Побърза към нещастното животно, чиято глава клюмаше изморено. Очите му я изгледаха подозрително, сякаш очакваше някакво наказание. По хълбоците му се виждаха стари белези от камшика на Джайлс.

Хвърли чантата си във файтона и хвана здраво юздите. Поведо коня и животното се подчини с неохота. Файтонът излезе от

конюшната със скърцане и хлопане. Александра стисна зъби. Шумът беше достатъчен да събуди мъртвец, да не говорим за спящия Джайлс, но нямаше как да го заглуши. А трябваше да вземат коня и файтона. Вървеше до коня, като му говореше и го успокояваше. Трябваше да заобиколят къщата, за да излязат на пътя. Все още не бяха свободни.

Изведнъж се появи тъмна фигура. Александра се сепна, прехапа устни, за да потисне вика си и спря коня. Изпусна въздишка на облекчение, щом видя, че към нея се приближава Ейба.

— Радвам се, че си се справила, мила. Готови ли сме за тръгване?

— Да, Ейба. Джайлс беше оставил коня впрегнат. Но побързай, побързай. Качвай се. Всичко ли взе?

Ейба кимна, хвърли нещата си вътре и се качи на файтона.

Александра си помисли, че сега им оставаше само да заобикалят къщата и да излязат на пътя, без Джайлс да ги чуе и да тръгне да ги преследва.

Дръпна юздата. Конят не се подчини. Александра напрегна тръпнещите си мускули и затегли отново. Животното я последва. Постоянната болка в гърба сякаш я пришпорваше, принуждаваше я да не спира, да избяга от Джайлс и извратеността му. Мъхът я удряше по лицето, ослепяваше я, пречеше ѝ да намери пътя. Най-накрая излязоха от страни на голямата къща, след това на алеята. Вече можеха да поемат по пътя, който щеше да ги отведе на далеч от плантацията на Джермънови.

Спря коня и хвърли юздите вътре. Преди да се качи, Александра се обърна. Искеше да хвърли един последен поглед към къщата, в която беше възпитан такъв човек като Джайлс. Ужасена видя на верандата тъмните очертания на мъжка фигура. Мъжът се втурна надолу по стъпалата, прескачайки ги по две наведнъж. Джайлс скочи на земята и се затича към тях.

Александра замръзна, неспособна да се движи от ужас. Всичките ѝ страхове бяха събрани в тъмната, зловеща фигура, която тичаше към нея. Но не можеше да помръдне, а той приближаваше все повече и повече.

— Побързай! — извика Ейба.

Познатият глас извади Александра от унеса.

Качи се на файтона, сграбчи юздите с две ръце и силно ги удари върху гърба на бедното животно. Конят изненадано потрепна и тръгна

напред, засилвайки ход. Александра продължаваше да го подканя, но все още не се движеха достатъчно бързо. Джайлс ги застигна. Хвана ръката на Александра и я задържа, докато файтонът набираше скорост.

В отчаянието си Александра забрави за страха и за болката. Свободната ѝ ръка напипа камшика, който Джайлс беше оставил на седалката. Пръстите ѝ стиснаха дръжката му. Погледът ѝ срещна тъмните му, гневни очи. Яростта накара очите ѝ да заблестят като късчета зелено стъкло. Вдигна камшика и замахна със злоба към лицето му. Стовари го отново и отново, докато кръвта шурна, а лицето му се разкриви от болка и ярост. Продължаваше да се държи за нея, а файтонът се отдалечаваше от къщата. Александра стискаше отчаяно юздите на диво препускащия кон, а с другата продължава да нанася удари с камшика. Изведнъж видя последния си шанс. Приближаваха един завой на пътя. Клоните на дърветата се спускаха ниско от страната на Джайлс. Насочи коня натам, щем приближиха към дърветата. Обърна се към Джайлс и му нанесе един последен удар. Тялото му се удари в клоните и се откъсна от нея и от файтона.

Тържествуващият смях на Александра проехтя в тихата, спокойна нощ.

ЧАСТ ТРЕТА
ОЧИТЕ НА ТЕКСАС

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тексас! Наистина ли беше безкраен, както изглеждаше? Александра заслони очи и се загледа в далечината. Искаше ѝ се да има върху главата си нещо по-подходящо от малката модна шапчица, кацнала върху къдриците ѝ. Независимо колко дълго пътуваха, докъдето ѝ стигаха очите се виждаше безкрайна еднообразна картина равна, суха, прашна земя, обрасла с треви, мескитови храсти и трънаци. Не приличаше на нищо, което бе виждала преди. За голяма изненада, в този горещ, сух климат процъфтяваше изобилен живот — множество дребни животни, а така също големи стада от говеда и мустанги.

Дори добрите коне и удобното женско седло не можеха да я спасят от болката в мускулите, докато продължаваха да яздят все по-навътре и по-навътре в Тексас, към ранчото „Бар Джей“. Александра хвърли поглед към спътниците си. Те седяха изправени на конете и изглеждаха неуморими, но в края на краищата бяха от кавалерията на Съединените щати, привикнали с дългите часове на седлата. Но не и Александра! А гърбът ѝ, все още нездравял напълно, не допринасяше много за удобството ѝ.

Към ранчото „Бар Джей“ я придружаваха четирима войници: лейтенант Блейк, един сержант и двама доброволци. Успя да получи помощта им в Корпус Кристи — пристанището, в което слезе от кораба от Ню Орлиънс. Споменът за Луизиана върна мислите ѝ назад.

Спомни си как остави бедния кон да забави ход, след като тя и Ейба се бяха измъкнали от Джайлс и от плантацията на Джермънови. Остави изтощеното животно да измине с бавен ход почти целия път до Ню Орлиънс. Пътуването бе дълго и болезнено. След няколко спирания най-накрая пристигнаха, точно когато над града се разпукваше зората.

За щастие Ейба познаваше Ню Орлиънс и настоя тя и Александра да останат при нейни познати в негърския квартал. Там щяха да са в по-голяма безопасност. Едва ли Джайлс щеше да се

досети да ги търси там. Къщата беше малка и пренаселена, но на Александра ѝ се стори като рай.

Щом отвориха банките Александра с неохота телеграфира в Ню Йорк да ѝ изпратят пари. Сега Стен Луис със сигурност щеше да тръгне по петите ѝ. Единствената ѝ надежда беше, че щом веднъж напуснеше Ню Орлиънс, Стен Луис и Джайлс Джермън едва ли щяха да успеят да я проследят в огромния Тексас.

И така, тя рискува, поиска пари от банката си и потърси билет до Корпус Кристи, най-близкото пристанище до ранчото „Бар Джей“ в Южен Тексас. Имаше късмет. Една шхуна се готвеше да отплава след три дни, така че имаше достатъчно време да получи парите.

Преди да тръгне, даде на Ейба пари, за да ѝ купи някакви дрехи, като специално ѝ поръча да бъдат подходящи за езда и ботуши. Не посмя сама да тръгне по магазините, да не би да я открият Джайлс или мадам Лъоблан.

Ейба отсъства през целия следобед, но накрая се завърна с множество пакети и кутии. Изглежда или не бе пожелала, или не бе успяла да ѝ купи поне една семпла рокля. Всичките рокли бяха луксозни и скъпи, но нямаше време да се пазарува отново, така че Александра поблагодари на Ейба, доволна, че изобщо има някакви дрехи, които да вземе със себе си.

Остави коня и фойтона на негърското семейство, което ѝ помогна. На Ейба даде значителна сума пари, с които да успее да отиде на север.

Престоят на кораба ѝ подежда добре. Пътуването беше приятно и спокойно. Свежият, солен въздух прочисти духа ѝ от гнилата влага на умирация Юг и ѝ подежда като изцеление. Беше в една каюта с няколко жени от Севера, които се бяха отправили към Тексас, за да се присъединят към съпрузите си — войници, намиращи се във форта в Браунсвил. В Корпус Кристи жените щяха да бъдат посрещнати от военен отряд, така че те увериха Александра, че ще бъде много по-безопасно да пътува с тях, вместо да се опитва да наеме несигурни водачи.

Когато пристигнаха в Корпус Кристи, Александра се чувстваше по-щастлива и сигурна, и беше възвърнала до голяма степен предишното си самочувствие. Сега оставаше да изпълни обещанията, дадени на Олаф и Елинър. Както се очакваше, войниците посрещнаха

жените и бяха повече от щастливи да включат Александра в групата си. Имаше няколко каруци, в които да се качат жените, а така също и достатъчно място за куфарите им и за военните доставки, които бяха пристигнали с шхуната. Докато пътуваха към Браунсвил, разположен в края на Тексас, близо до Мексиканската граница, Александра се чувстваше в пълна безопасност. Получи уверенията на майора, че ще ѝ осигури специална охрана, тъй като нямаше да минат през ранчото „Бар Джей“. Четирите дни път към Браунсвил бяха дълги, горещи и прашни, но в замяна на това тя се радваше на компанията на останалите жени и на очевидното възхищение на войниците. Особено внимание към нея проявяваше лейтенант Блейк. Винаги беше близо до нея, за да ѝ помогне и да направи по-удобно пътуването ѝ. Майорът дори му позволи да я придружи до ранчото „Бар Джей“. Александра се чувстваше напълно спокойна в присъствието на лейтенанта.

Изведнъж мислите ѝ се върнаха към настоящето. В далечината съзря кирпичена постройка. Дали това не беше най-сетне ранчото „Бар Джей“? Равнинните прерийни земи ѝ изглеждаха еднакви.

— Това е хасиендата на ранчото „Бар Джей“, мис Александра — заяви лейтенант Блейк, поглеждайки красавицата, която яздеше до него. Съжаляваше, че Александра не отива с останалите от групата към Браунсвил. Но смяташе, че едва ли една толкова красива жена би се задържала дълго в пустошта на Южен Тексас. Тук нямаше нищо, освен полумъртви от глад южняци, които бяха избягали в Тексас след войната и хиляди диви говеда и мустанги. Не, това място определено не беше за такава фина дама като мис Александра Кларк, но решението ѝ да дойде тук беше непоклатимо. Най-сетне бяха успели да я доведат дотук невредима, но ако не пожелаеше да остане, щеше да бъде щастлив да я отведе обратно при другите.

— Не прилича на нито една постройка, която съм виждала — каза Александра, изучавайки кирпичената постройка. Поне не беше колиба, но трудно можеше да се нарече къща. Постройката беше в испански стил, с плосък покрив и входна врата с извит свод. Сградата подходеше на местността. Цветът ѝ се сливаше с околността, а формата ѝ приличаше на еднообразната, равна местност. Слънцето припичаше. Вече беше горещо, твърде горещо за майски ден. Александра се зачуди дали тук изобщо става студено, дори през зимата.

— Съгласен съм, мадам. Вероятно сте привикнали на много по-хубави — рече лейтенант Блейк.

— Може би по-хубави, но не толкова практични — замислено отвърна Александра.

Лейтенант Блейк изсумтя, мислейки си, че тя едва ли има представа къде е попаднала. Индианците бяха почти укротени, но мъжете в Тексас бяха диви и необуздани. Предполагаше се, че фортът в Браунсвил трябва да контролира и охранява района, но при тези обширни земи военните не можеха да сторят много. Мис Александра беше една невинна млада дама, която едва ли разбираше къде отива и не изглеждаше достатъчно силна, за да се справи с трудностите, типични в тези земи. Но инагът ѝ беше равен на красотата ѝ, а решението ѝ сама да се увери в разказите изглеждаше непохватимо, помисли си той. Е, след един месец щеше да се моли някой да я отведе оттук до някое по-цивилизовано място.

Спряха пред входа на хасиендата. Лейтенант Блейк сложи длан върху ръката на Александра, облечена с ръкавица и каза:

— Помнете, че ако имате нужда от помощ, винаги можете да я получите при мен, мис Александра. Ако дойдете в Браунсвил ще имате приятели. Запомнете това, моля ви.

Александра обърна поглед към лицето му. Загледа се в силния му профил и в напрегнатите му кафяви очи.

— Благодаря за любезността, лейтенант Блейк. Благодаря ви, че ме доведохте тук. Ако наистина ми потрябва помощ или реша да напусна ранчото „Бар Джей“ няма да забравя, че имам приятели в Браунсвил.

— Хей, приятели, какво ви води насам? — поздрави ги нечий глас.

От хасиендата към тях бавно се приближаваше един мъж. Александра го погледна, усещайки, че е дошъл нейният ред. Обърна поглед към лейтенанта, който бързо скочи от седлото, за да ѝ помогне да слезе от коня. Ръцете му се задържаха на слабия ѝ кръст по-дълго, отколкото беше необходимо, но Александра просто не го забеляза, тъй като вниманието ѝ изцяло беше насочено към приближаващия се мъж.

— Е, казвайте какво е притрябвало на армията? — заговори провлечено мъжът, като застана до Александра и лейтенант Блейк и

хвърли недружелюбен поглед към войниците, с присвити на силната светлина очи.

— Не сме дошли за нещо специално, сър — любезно отвърна лейтенант Блейк. — Придружаваме мис Александра Кларк до ранчото ви.

— Така ли? — бавно рече мъжът, а вниманието му се съсредоточи върху Александра. — „Каква хубава жена — истинска красавица“, помисли си той, оглеждайки я бързо от главата до петите. Но какво ли търсеше тук?

Александра се втренчи в мъжа, напълно забравяйки доброто си възпитание. Той излъчваше аристократичност, при все, че беше облечен доста странно — плътно прилепнали панталони, риза с отворена яка, ботуши с високи токове, а на врата му беше завързан червен шал. На главата си имаше шапка с огромни размери с нахлупена ниско периферия, под която святкаха чифт остри, черни очи, които внимателно я преценяваха.

— Е? — попита той, продължавайки да наблюдава Александра.

— Дойдох да се видя с Джейкъб Джермън и чичо му, Ламар Джермън.

Изражението на лицето му не се промени, но устните му леко потрепнаха.

— Ха, какво ли би могло да накара една млада янки да измине целия този път, за да види двама *hommes*^[1] като тях.

— Казвам се Александра Кларк — изчерви се Александра. — Току-що идвам от плантацията на Джермънови в Луизиана.

Мъжът стисна устни, но това не беше от приятелство или удоволствие.

— И какво от това?

Изглежда, че разговорът нямаше да е лесен. А всъщност какви основания имаше да се надява, че ще я посрещнат с отворени обятия? Но вече беше тръгнала и за нея нямаше връщане назад. Беше стигнала твърде далеч, за да се откаже.

— Елинър... — започна Александра.

— Елинър ли? — бързо я прекъсна мъжът, а чертите му се смекчиха за миг, след което лицето му отново стана студено и безизразно.

— Изпрати ме да се срещна със сина й и чичо му. Тя е мъртва.

Мъжът се обърна и направи няколко бързи крачки към хазиендата по отгпканата прашна земя. От устата му се заредиха ругатни. Юмруците му се свиваха и отпускаха, сякаш му бяха нужни много усилия, за да се овладее. Миг по-късно се върна обратно и бутна шапката си назад.

— Добре дошла в „Бар Джей“, мис Кларк. Щом сте приятелка на Елинър, значи сте и наша приятелка. Аз съм Ламар Джермън. Можете да ме наричате Ламар, както правят всички. Синът ѝ е тук. По-късно ще можете да се срещнете с него.

Александра се усмихна в отговор, а сърцето ѝ затупка облекчено. Бяха я приели!

— Значи оставате, мис Александра? — попита лейтенант Блейк разочарован.

Александра вдигна глава към него, след това обърна очи към Ламар Джермън.

— Да, ще постоя... ако ме приемат.

— Добре дошла сте — кимна Ламар, — но трябва да ви предупредя, че всички, които живеят в „Бар Джей“ сами се грижат за себе си. Не е подходящо място за жени. Тук няма да ви хареса.

— Да, разбирам. Ще направя каквото е необходимо, но, виждате ли, Елинър на смъртното си легло ме помоли да дойда тук. Искам да ви кажа някои неща и най-вече искам да поостана известно време тук — каза Александра с тих, умолителен глас, а зелените ѝ очи се навлажниха.

— Щом Елинър ви е изпратила и сте изминали дългия път до Тексас, значи сте знаели къде отивате. Не, отново ви предупреждавам, Тексас не е място за една жена. Не и за жена като вас!

Александра отново се изчерви, но този път от гняв.

— Мистър Джермън, не съм дете. Знам какво правя. Дадох дума на Елинър и винаги изпълнявам обещанията си.

Ламар се усмихна леко, като си помисли, че може би е преценил дамата твърде прибързано и че може би ще се окаже достатъчно силна за живота в Тексас. Поне имаше характер и не беше някое хленчецо момиче, което постоянно иска внимание и грижи. Е, времето щеше да покаже, но познаваше един мъж, който направо щеше да пощурее, щом видеше тази жена тук. Да, синът на Елинър нямаше да бъде особено доволен, че тази дама е дошла тук. По дяволите, откакто се върна от

Ню Орлиънс Джейк беше толкова кисел и сърдит, че човек не смееше да се доближи до него. Характерът му никога не е бил приятен, но сега непрекъснато избухваше. Е, щяха да го преживеят за известно време. Разбира се, трябваше да я изпратят, преди да са подкарали добитъка към Канзас, но щяха да му мислят, когато дойдеше време. Ламар никога не обичаше да се тревожи предварително — от много грижи човек остарява по-бързо.

— Е, мис Кларк, щом толкова настоявате да се срещнете с него, може би ще успеете да се справите в ранчото „Бар Джей“. Чантите на онзи товарен кон ваши ли са?

Александра се усмихна, показвайки хубавите си бели зъби и пое дъх. Едва ли чантите щяха да имат същия вид, след като ги докоснеха ръце от „Бар Джей“. Нямахше никакво съмнение.

— Да, мои са. Не съм взела много багаж. Не знаех какво може да ми потрябва.

Ламар Джермън кимна, като си помисли, че жените никога не пътуваха с малко багаж, дори когато си мислеха така.

— Разтоварете ги, момчета — намеси се лейтенант Блейк, като хвърли неспокоен поглед към Ламар Джермън. Обърна се към Александра. — Разбирате, че тук няма да има други жени, освен може би мексиканки или индианки. Сигурна ли сте, че искате да останете.

Александра го погледна, а очите ѝ потъмняха.

— Да, сигурна съм.

Чувстваше се по-решена от всякога да остане, особено след като видя, че тези мъже се съмняват дали изобщо ще оцелее. След онова, което бе преживяла и научила, би могла да се справи не по-зле от всеки мъж. „Тексас, място само за мъже!“ Щеше да им покаже!

Мълчаливо наблюдаваше как войниците свалят багажа ѝ. Имаше само две по-големи чанти и една малка, но около багажа се суетяха и тримата мъже. Отнесоха чантите до хасиендата. Спряха пред входа, колебаейки се дали да влязат в къщата на бивши бунтовници.

Лейтенант Блейк забеляза колебанието им, разбра го и мислено изруга. Проклетите бунтовници бяха толкова горди, сякаш бяха по-добри от янките. Да, но Северът беше спечелил войната и беше доказал кой е по-добрият, а Югът сякаш не разбираше или не искаше да приеме този факт.

— Внесете ги вътре, за да не ги пече слънцето — остро заповяда лейтенант Блейк, като погледна Ламар Джермън в очите, очаквайки възражението му.

Ламар само надменно се усмихна.

— Вероятно вие и вашите хора бихте искали нещо разхладително, преди да продължите.

Лейтенант Блейк предпочиташе да откаже, но знаеше, че им предстои дълъг и горещ ден. Прие поканата заради хората си.

— Да, наистина. Благодаря ви.

Александра тръгна пред двамата мъже, разликата между тази страна и плантацията беше очевидна. Тук беше чисто и топлината сякаш действаше хигиенично, така че навсякъде изглеждаше свежо. Сухият въздух ѝ харесваше повече от влажната, знойна топлина на Луизиана. Премина под високата арка, която образуваше входа на дългата кирпичена ограда, заобикаляща хасиендата.

Съвсем изненадващо въздухът в хасиендата беше хладен. Изглежда кирпичите бяха добра изолация срещу горещината и силната слънчева светлина. Влязоха в централното помещение, оскъдно обзаведено с тъмни, масивни мебели, умело изработени в испански стил. Подът беше покрит с пъстроцветни черги, които вероятно бяха мексикански или индиански. Подредбата на къщата я очарова, тъй като се различаваше толкова много от къщите в Ню Йорк или от плантацията. Всеки предмет в стаята имаше някакво практическо приложение и представляваше част от тексаската култура. Намираше се в един мъжки дом, в един мъжки свят. Но ѝ харесваше.

— Александра, господо, моля седнете — любезно рече Ламар, посочвайки столовете.

Това, че той се обърна към нея с малкото ѝ име, изненада Александра, но тя не възрази — накара я да се почувства между свои.

— Не, благодаря ви. Нямаме време — твърдо отвърна лейтенант Блейк. — Трябва незабавно да се присъединим към групата си.

— Разбира се. Разбирам ви. Един момент, моля.

Ламар се върна след малко, носейки поднос с чаши и бутилки.

— Налейте си, господо — каза той, поставяйки подноса на масата. — Ще се погрижа да напоят конете ви, докато вие се освежите.

Лейтенант Блейк подаде на Александра чаша вода. Александра бързо я пресуши и му се усмихна признателно. Лейтенантът замислено

изпи водата си, като я наблюдаваше. Само ако можеше да остане сам с нея, преди да си тръгне!

Обърна се рязко към войниците си.

— Момчета, ако сте готови, вървете да се погрижите за конете. След малко тръгваме.

Изненаданите войници го погледнаха, допиха чашите си и излязоха.

Лейтенант Блейк се обърна към Александра и се усмихна.

— Мис Александра, моля ви, станете.

Тя го погледна учудено, след това се подчини на молбата, без ни най-малко да разбира младия лейтенант.

— Няма да ме забравите, нали? — попита тихо той, като взе ръката ѝ в своята.

— Разбира се, че няма да ви забравя, лейтенант Блейк — отговори Александра.

— Добре. Аз няма никога, никога да ви забравя, Александра — прошепна той и я притегли към себе си.

Александра се изчерви от гняв. Всъщност лейтенантът възнамеряваше да я целуне. Нима искаше заплащане за услугите си?

— Ще дадете ли една целувка на войника, който ви обожава? — попита той с умолително изражение, придърпвайки я в обятията си.

Александра потисна гнева си — нещо, което преди никога не успяваше да направи — и му се усмихна нежно, отпусчайки се леко в ръцете му. Знаеше, че ако започнеше да се противи, войникът щеше да стане още по-настойчив, както показваше досегашният ѝ опит. Целувката му нямаше да продължи дълго, а след това завинаги щеше да изчезне от живота ѝ.

Лейтенант Блейк не можеше да повярва на щастието си. Събра смелост и притисна плътно тялото ѝ към себе си, за да усети твърдите ѝ гърди. Наистина беше същински ангел. Докосна леко устните ѝ. Откри, че са меки, податливи и, неспособен повече да се контролира, притисна силно устата си към нейната. Забрави всичко, напълно погълнат от тази пленителна жена. А тя също го желаше. Можеше да го почувства.

— Лейтенанте! — нечий остър, властен глас раздра тишината на стаята. — Ако сте приключили с младата дама, предлагам да

напуснете. Вашите хора са готови. Знаете, че янките не са добре дошли в „Бар Джей“.

Лейтенант Блейк се отдръпна рязко от Александра. Обърна се, намръщи се и с изненада чу стона, който се откъсна от гърдите ѝ. Видя смаяното лице на мъжа, който ги гледаше.

— Не! О, не! — извика Александра, вперила поглед в суровите, сини очи. — Джейк?

— Самият аз, Алекс — рече той със сурово изражение, а сините му очи станаха почти сиви, докато я наблюдаваше. — Моля да ме извините, сър — обърна се той към лейтенанта. — Не се досетих, че получавате възнаграждение затова, че сте придружил дамата дотук. Ще се върна, щом привършите.

Джейк им обърна гръб и понечи да излезе от стаята.

— О, не, Джейк! — извика Александра и се опита да се втурне след него, но лейтенантът я сграбчи за ръката, точно в момента, когато Джейк се обръщаше.

— Искаше да кажеш нещо, Алекс?

— Аз... не разбирам.

— А аз разбирам много добре онова, което видях. Не разбирам, обаче, какво правиш тук, в „Бар Джей“.

— Дойдох да видя Джейкъб Джермън. Ти какво правиш тук?

Лейтенантът смутено премести поглед от единия към другия. Изглежда се познаваха, но очевидно не изпитваха особени приятелски чувства един към друг. Ръката му собственически обгърна кръста на Александра.

Джейк отметна глава назад и се разсмя с дрезгав, подигравателен глас. Погледна отново към Александра и очите му се плъзнаха по тялото ѝ.

— Вижте, сър — намеси се лейтенант Блейк. — Не можете да се отнасяте по този начин с една дама като мис Александра.

— Дама! Наричате я дама? — подигравката в гласа на Джейк беше съвсем явна. — Изглежда и двамата се заблуждавате, но нямам намерение да ви осветлявам по този въпрос.

— Няма да остана, щом ти работиш тук — остро додаде Александра. — Още сега си тръгвам с лейтенанта.

— Така ли? — попита Джейк е такова непроницаемо изражение, че Александра не можа да разбере чувствата му. — Но аз мислех, че си

дошла да се срещнеш с Джейкъб Джермън?

Александра се намръщи.

— Да, така е, но дори не съм си помисляла, че ще те срещна. Какво всъщност правиш тук? — гневно запита тя, раздразнена от самодоволния, хладен начин, по който Джейк се отнасяше с нея.

Джейк отново се усмихна и в ъглите на очите му се появиха бръчици.

— Аз живея тук, моя мила Александра. Тук работя.

— Не ти вярвам. Къде е Ламар Джермън? Той ще разясни това недоразумение. Ще те накара да си тръгнеш!

— Кого? Мен? — разсмя се отново Джейк.

— Някой попита ли за мен? — Ламар Джермън пристъпи в стаята. — Чух гласовете ви отвън. Какво става тук? Хората ви чакат, лейтенант.

— Знам, но изглежда, че тук възникна някакво недоразумение. Може би мис Александра ще се върне с мен.

— Така ли? — изненада се Ламар. — Какво става, Александра, нима ранчото вече ви омръзна?

— Какво прави този мъж тук? — избухна гневно Александра, посочвайки Джейк.

— Ами, тук живее.

— Е, значи няма да остана с него. Трябва да го уволните. Сигурно има достатъчно работни ръце. Във всеки случай един морски капитан едва ли е подходящ за работа в едно ранчо.

— Да уволня Джейк ли? Защо? — бързо попита Ламар, като погледна към Джейк, от чието лице нищо не успя да разбере, а след това отново към Александра. — Какво става тук? Изминала сте целия този път, за да го видите, а сега искате да го уволнявам. Не ви разбирам.

„Всички жени означават неприятности, но тази май е по-лоша от останалите“ — помисли си Ламар.

— Не съм изминала целия този път дотук, за да видя него. Дойдох да се срещна с Джейкъб Джермън, сина на Елинър — гневно отвърна Александра.

— Но той не ви ли каза? Той е Джейкъб Джермън.

Александра едва не зяпна от изненада. Над стаята надвисна мъртва тишина. Очите ѝ не можеха да се откъснат от суровия,

безмилостен поглед на Джейк. Внезапно се почувства отпаднала. Джейк беше Джейкъб Джермън. Бил е в Ню Орлиънс. Бил е в плантацията, точно преди да я заведат там. Заминал е за Тексас. Разбира се, сега всичко идваше на мястото си. Как е могла да бъде толкова глупава, толкова сляпа?

— Аз... аз ще си тръгна — слабо рече Александра. — Не мога да остана тук с него.

— Разбира се, че ще си тръгнете — намеси се лейтенант Блейк с успокоителен глас, поддържайки Александра с двете си ръце. — Тук няма място за дама като вас.

— Махнете си ръцете от нея, лейтенант! — каза Джейк с мъртвешки спокоен глас, измъквайки револвера си.

Нямаше да допусне друг мъж да я докосне. Не можеше да го допусне, независимо колко я мразеше. Искаше отмъщение и не можеше да мечтае за по-добра възможност от тази, която му се предоставяше сега. Та тя сама бе дошла в ранчото. Тази малка мръсница не беше научена на тежка работа. Дори се беше представила за изискана дама пред този идиот, лейтенанта.

„Ако лейтенантът не си махне ръцете от нея, ще го убия“ — помисли си Джейк без всякаква логика. Винаги губеше разсъдък си, когато беше замесена тази жена, и сега отново разбра, че не може да се овладее. Беше глупак. Знаеше, че е глупак, но все пак не можеше да позволи на друг мъж да я докосне. Нямаше да я пусне! Нямаше значение какво е направила. Желаше я толкова отчаяно, колкото и преди. Проклетата да е малката й, измамна душа, но все още я желаше.

— Веднага се махайте, лейтенант, и никога вече не се връщайте. Дамата е дошла при нас и ще остане тук. — Джейк стисна здраво оръжието си.

Лейтенант Блейк се поколеба. Желаше Александра, но животът му беше по-скъп. Можеше да разчете хладното изражение, изписано на лицето на Джейк — без съмнение този мъж би го убил, ако не си тръгнеше. Сега щеше да остави Александра, но нямаше скоро да забрави нито нея, нито този Джермън. Браунсвил не беше чак толкова далеч.

Лейтенантът отстъпи от Александра, отскубвайки се от ръцете й, които се бяха вкопчили в дрехите му. Взря се в отчаяните й очи.

— Този човек е насочил оръжие срещу мен, мис Александра. Не мога да ви взема с мен.

— Но аз не искам да остана. Не можете да ме изоставите просто така.

— Не мога да ви взема, а хората ми никога не биха зарязали жените си заради една млада дама, която е променила решението си.

— Връщам се с вас. Няма да остана.

— Отстранете се, лейтенант — заплашително рече Джейк, продължавайки да държи пистолета си насочен към него и пристъпи към Александра. Дръпна я грубо настрана. Знаеше, че я заболя. Искаше да я нарани и това не беше последната болка, която щеше да почувства, мислеше си мрачно той. Близостта и предизвика познатото напрегане в слабините му. Как бе възможно толкова силно да му влияе? Прокле слабостта си.

— Пусни ме, Джейк — прошепна Александра на човека, който я притискаше към себе си. — Ще се махна. Никога вече няма да се връщам. Само ме пусни.

— Не — отсече Джейк, без да прибира оръжието си, като погледна към лейтенанта, който излизаше от стаята.

Александра се дръпна рязко, опитвайки се да се освободи. Трябваше да избяга! Не можеше да остане тук с този мъж, под един и същи покрив.

— Пусни ме! — изсъска тя.

— Стой кротко, Алекс — разсмя се Джейк, — или ще застрелям лейтенанта още сега. Това ще ти хареса ли?

Александра веднага спря да се съпротивлява и вдигна разтревожен поглед към него. Наистина щеше да го направи. Усещаше го по стегнатото му тяло. Искаше да застреля лейтенант Блейк. Не, не можеше да причини смъртта на нещастния лейтенант. Отпусна се в ръцете на Джейк, твърдо решена да не се поддава на гнева.

— А сега се качвайте на коня и се махайте отук, лейтенант. Дори не си помисляйте да се върнете за Александра. Тя ми принадлежи и ще убия всеки мъж, който се опита да ми я отнеме.

— Добре, Джермън, сега си ме хванал на тясно, но не мисли, че това е краят на историята.

— Не! Всичко е наред, лейтенант Блейк. Не се връщайте заради мен. Не бих искала да ви убие. А той ще го направи, сигурна съм —

тихо рече Александра.

— Мога сам да се грижа за себе си, мис Александра. Не се безпокойте — отвърна лейтенант Блейк. Помисли си, че тя наистина се безпокоеше за него, щом се подчини на Джермън, за да запази живота му. Каква ли беше историята на тези двама души? Би дал много, за да узнае.

— Лейтенанте — рече най-накрая Ламар, — моля ви, повярвайте ми, че дамата ще бъде добре. Тя ни е роднина и Джейк винаги е считал, че е длъжен да я защитава. Често се карат. Но всичко това са семейни истории, както виждате. Повярвайте, всичко е наред.

Лейтенант Блейк обходи с поглед присъстващите. Вече не знаеше на кого да вярва. Първоначално Александра беше казала, че идва да се срещне с Джейкъб Джермън, но не знаеше, че той и Джейк са едно и също лице. Не познаваше и така наречения си чичо. Не приличаха на джентълмени. Историята се оказа твърде сложна за него. Никога не бе виждал такава темпераментна фамилия. Е, по-добре да се маха оттук, преди да е станало късно.

— Не знам на кого да вярвам, но си тръгвам. Нямам друг избор. Но помнете какво ви казах, мис Александра — рече той и се насочи към вратата.

— Лейтенанте — обади се Джейк със спокоен глас, — по-добре вие запомнете какво ви казах.

---

[1] *Hombre* (исп.) — човек — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Проследи ги. Искам да съм сигурен, че са напуснали земите на „Бар Джей“ — каза Джейк.

Ламар кимна и бързо излезе от стаята.

На Александра й се искаше Ламар да не беше излизал и да не беше ги оставял сами.

— Винаги ли плащаш в натура за онова, което получаваш, Алекс?

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Няма нужда да носиш пари, нали, скъпа?

— Имам пари, Джейк.

— Разбира се, че вече имаш. Парите, които си спечелила в публичния дом в Ню Орлиънс. Сигурно си натрупала добра сума там.

Александра прехапа устни. Беше повярвал на измислиците на капитан Съли.

— Няма откъде да го знаеш, Джейк. Направил си погрешни изводи. Бях при Елинър Джермън.

— Не намесвай майка ми в тази история! — гневно рече Джейк.

— Но, Джейк, точно затова дойдох тук. Тя ме изпрати.

— Лъжлива кучка! — дрезгаво викна Джейк и я отблъсна от себе си.

Александра политна, изгуби равновесие и се блъсна силно в стената. Свлече се на пода. Почувства се леко зашеметена. Наблюдаваше, без да помръдне, как Джейк се приближава и застава пред нея широко разкрячен. Гледаше го замаяна. Изглеждаше променен. Беше облечен като каубой. Дрехите му подхождаха — беше груб, жилав, силен. Нима наистина беше толкова жесток, колкото изглеждаше? На кораба не беше такъв, но там пред нея не стоеше този суров човек. Боеше се от него.

— Не споменавай майка ми. Не искам устата ти да произнася името й. Чуваш ли ме? — Джейк се изплю към нея и, докато прибираше с едната си ръка револвера си в кобура, посегна с другата към нея.

Александра се отдръпна назад, очаквайки, че ще я удари, но вместо това той я вдигна. Тежко се блъсна в тялото му. Усети мъжествената му миризма, усети топлината на тялото му. Помнеше, макар силно да искаше да забрави, как я караше да се чувства слаба и да копнее за ръцете му. Лицата им бяха близо едно до друго. Вдигна поглед към него.

Ръката на Джейк бавно, почти колебливо я прегърна. Сините му очи бяха все още сурови, но сега в тях се прокрадна някакво съмнение. Приблужи лицето си още по-близо до нейното. Щом устата му докосна устните ѝ и ги пое в огнена, копнееща целувка, Александра забрави всичко, което се бе случило преди малко. Не можеше да се овладее. Ръцете ѝ се плъзнаха към шията му, докоснаха косата му, почувстваха силните му мускули. Езикът му се плъзна дълбоко в устата ѝ. Джейк разпали в нея огнени пламъци и Александра отвърна на целувката му с цялата страст, която се бе натрупала, откакто избяга от кораба.

Изведнъж Джейк се отдръпна от нея, а веждите му гневно се свъсиха.

— Джейк — прошепна Александра, чувствайки се толкова слаба, че сякаш щеше да падне, ако не я придържаше.

— Проклета мръсница! Знаеш всичките номера, нали?

Очите ѝ се ококориха разтревожено.

— Мислиш, че няма да ти причиня болка, ако ми дадеш онова, което искам от теб и което винаги съм искал. По този начин ли решаваш проблемите си?

Александра поклати глава в мълчалив, тъжен отказ.

— От самото начало ме използваш, нали? Разказа ми историята за онзи мъж, който те изнасилва, за да те накара да се омъжиш за него, така че да не се разгневя, когато открих, че не си девствена. А Съли? Платила си му с тялото си за пътуването, нали? И на мен плати за пътуването до Ню Орлиънс, нали? Но тогава не поиска да дойдеш с мен в Тексас. Искаше да изкараш пари в Ню Орлиънс, като продаваш тялото си и го направи!

— Не! Не, Джейк, не е вярно!

— Разбира се, че е вярно. Искам само да знам защо предпочиташ другите. Дори онова хлапе, лейтенанта, щеше да получи своето за това, че те докара дотук. Но когато си с мен, винаги, винаги се съпротивляваш. Защо, Алекс, защо?

— Не, Джейк. Нищо не разбираш — отчаяно извика тя, докато бръчките на челото му ставаха по-дълбоки, а юмруците му се свиваха. — Никога не съм сторила нищо такова. Аз не съм проститутка!

— Проклет да съм, ако не си. Сам те видях в дома на Бела в прегръдката на брат ми. Позволи на брат ми да те има, молеше му се да те обладае. Видях те. Чуваш ли ме? Видях те в леглото с брат ми — просъска Джейк с нисък, напрегнат глас.

— О, не! — изпъшка Александра, закривайки ушите си с длани. Сега вече никога нямаше да ѝ повярва. Ето това беше. Ето това бе искала мадам Льоблан. Всичко беше толкова ужасно. Джейк я мразеше. Сега вече знаеше защо. Искаше ѝ се да припадне, земята да се разтвори и да я погълне, за да не вижда изгарящите му, обвиняващи очи.

Изведнъж Джейк я сграбчи и грубо я притисна към гърдите си.

— Сега ще споделиш прелестите си с мен, Александра, и няма нито да се биеш с мен, нито да ме отблъскваш. Вече знам каква си. Не можеш повече да си играеш на невинност и срамежливост. Аз съм мъж и те желая. Знаеш какво означава това. Всички проститутки знаят много добре какво означава това.

— Не, Джейк. Моля те, не го прави. Моля те! — умоляваше го Александра.

Джейк я повлече по един дълъг коридор и отвори с крак вратата на една стая.

Влезе вътре и заключи вратата. Блъсна я към леглото.

— Съблечи дрехите си, Алекс. Искам да видя това, което са виждали всички онези мъже.

Самият той започна да сваля дрехите си.

Александра се сви върху леглото. Джейк я плашеше. Държеше се като луд. Толкова я мразеше, че сигурно би могъл да я убие. Може би наистина щеше да я убие, ако не му се подчинеше. И никой не би могъл да открие трупа ѝ. Беше сама в Тексас и никой не знаеше, че се намира тук. Положението изглеждаше по-лошо от всичко преживяно досега. Джейк беше непреклонен, безчувствен, твърдо решен да получи онова, което искаше. Добре, щом очакваше от нея да се държи като блудница, щеше да изиграе тази роля. Вече нямаше никакво значение. Вече нищо нямаше значение. Беше изгубила прекалено много.

Александра мълчаливо стана от леглото. Започна да сваля иглите от косата си. Джейк спря и застана нащрек, като животно, надушило следа. Ръцете му застинаха на токата на колана. Сините му, прекалено сини очи я наблюдаваха подозрително, но въпреки това напълно погълнати от гледката. Бавно, без да откъсва очи от Джейк, Александра свали и последната игла и косата ѝ се разпиля в безпорядък покрай тялото ѝ. Можеше да почувства желанието му, като някаква осезаема сила в стаята.

След това дойде ред на жакета ѝ, който разкри тънката ѝ копринена блуза. За миг се поколеба.

— Не мисля, че точно сега е подходящ момент да спираш, мила моя — сухо каза Джейк.

Александра се изчерви от гняв, но продължи да се съблича. Разкопча блузата си и я свали. Само тънката ѝ риза покриваше гърдите ѝ. Видя как очите на Джейк се присвиха. Последваха полата и фустите, които сякаш сами се плъзнаха надолу. Александра застана пред него, облечена в тънката си риза и високите си ботуши.

„Каква глупава гледка“ — помисли си тя.

Джейк се усмихна студено и се приближи към нея.

— Мисля, че наистина трябва да махнем тези ботуши, Алекс.

Джейк се държеше по такъв начин, че с нищо не облекчаваше положението ѝ, но всъщност той мислеше най-лошото за нея. Тласна я обратно на леглото, хваната единия ѝ крак и свали ботуша, а след това и другия. Сега вече Александра нямаше върху себе си нищо, освен ризата, която прикриваше съвсем малко.

— Виждам, че спомените ми не са били чак толкова добри, колкото си мислех — замислено рече той, докато очите му алчно оглеждаха тялото ѝ.

Александра го изгледа. Мразеше го заради високомерието му, но въпреки това чувстваше как сърцето ѝ бие бързо. Нима наистина го желаше?

— Ти си по-красива и чувствена, отколкото един мъж би могъл да запомни, без да полудее от желание по теб. Сигурно красотата ти е доста ценна.

— Не продавам тялото си, Джейк — избухна Александра. — Никога не съм го правила доброволно.

Джейк се разсмя дрезгаво.

— Но сега ми се отдаваш, нали?

Александра не отговори, опитвайки се да сдържи нарастващия си гняв. Да, все още го желаше. И трябваше да признае пред себе си, че преди също му се беше отдавала с желание. Само че нямаше да му го каже. Вече имаше твърде голяма власт над нея.

— Така ли е?

— Не. Да. Мисли каквото искаш. За мен няма значение.

— Няма нужда да се цупиш, само защото няма да ти платя за услугата, Александра. А сега ела и ти съблечи останалите ми дрехи.

— Какво? — попита тя, а очите ѝ проблеснаха заплашително. Искаше да я накара да отиде твърде далеч.

— Ела тук! Знаеш какво да правиш.

Александра бавно се приближи към него и, без да докосва кожата му, разкопча първо колана, а след това и панталоните му. Те се свлякоха на пода. Отдръпна се назад и забеляза с каква сила се стремеше към нея. Беше възбуден и пулсиращ от желание. Почувства, че се разколебава, щом Джейк пристъпи към нея.

— Аз, аз... недей, Джейк, моля те.

Страхуваше се, че ако Джейк я докосне, би могла да загуби контрол върху себе си, защото усети надигащата се в нея страст.

— Все още ли се правиш на невинна? Недей! Вече не ти подхожда. Знаем каква си. А сега, дръж се като проститутка или...

Александра вдигна очи към гордото му, красиво, гневно лице. Защо се съпротивляваше? Тялото ѝ нехаеше за обидите, които Джейк изричаше в гнева си. Умът ѝ продължаваше да се съпротивлява, но губеше битката. Губеше я, защото Александра знаеше, че Джейк я желае. Желаете я отчаяно.

Колебливо протегна ръце към гърдите му, но той ги хвана и ги насочи към горещия си, туптящ член. Дълбоко в гърлото ѝ се надигна стон, щом ръцете му покриха нейните и започнаха да се движат с тях, учейки я как да го прави.

Чу как Джейк простена и вдигна очи към него. Лицето му беше напрегнато, а очите му бяха потъмнели от желание. Погледна към Александра почти с болка.

— Проклятие, Александра! Това, което правиш, трябва да бъде забранено. Не се учудвам, че си успяла да се справиш с всички пречки.

Вдигна я на ръце и я отнесе до леглото.

Александра погледна към вратата, надявайки се да успее да избяга, като същевременно се мъчеше да овладее чувствата си.

— Не, Алекс! Дори не си го помисляй.

Александра прокле мислено тялото си, което я предаваше по такъв начин. Джейк внимателно я постави на леглото и легна до нея.

— А сега ми покажи как една блудница се държи с мъжете. Но първо свали ризата си.

— Не съм проститутка.

— Престани да се преструваш. Знаеш какво искам от теб.

Александра се поколеба за миг, след това въздъхна. Затвори очи, издърпа ризата си през главата и я захвърли настрана. Неволно се наклони към Джейк, без да докосва тялото му. Ръцете му се ключиха около тялото ѝ. Устните му се впиха в нейните. Бяха топли и твърди, и събудиха някакви неканени спомени дълбоко в нея. Александра разтвори устните си. Плъзна колебливо езика си в очакващата му уста. Посрещна я бързият му, настъпателен език. Александра простена, готова да се отдръпне, но Джейк държеше здраво главата ѝ с ръка и устата ѝ остана прилепена към устните му. Целувките му я накараха да потръпне и разпалиха огън дълбоко в нея. Спомни си как ѝ беше въздействал по-рано. Не беше чувствала въздействието му, откакто се разделиха.

Джейк не можеше да чака бавните ѝ номера. Желанието му беше настойчиво, горещо и трябваше да бъде задоволено. Какво правеше тази жена, та го караше да забрави всички останали? Закле се да не я търси, след като я видя в обятията на Джайлс, но ето, че беше с него. Не можеше да се сдържи. Претърколи се върху нея, наслаждавайки се на усещането за нежната ѝ плът под тялото си. Зарови ръце в меката ѝ коса, докато вкусваше от сладката ѝ уста. Проклятие, всъщност беше му липсвала. Нуждаеше се от нея, желаше я. Нямахше никакво значение, че беше измамница, блудница, лъжкиня. Желаше я! Не можеше да го отрече — нямахше значение каква е всъщност, но не можеше да стои настрана от нея.

Започна да шепне някакви думи на испански и френски в ухото ѝ, които Александра не разбираше, но всъщност и не искаше да ги разбере. Имаше значение единствено усещането на тялото му върху нейното, устните му, които се докосваха до лицето ѝ, покривайки го с целувки, ръцете му, които изгаряха с милувките си цялото ѝ тяло.

Тялото ѝ тръпнеше. Искаше да го почувства в себе си. Нуждаеше се от него така, както никога досега не бе се нуждала от нещо. Какво ставаше с нея? Отнасяше се с нея като с проститутка и въпреки това го желаше, защото само той можеше да угаси пожара, запален дълбоко в нея.

Джейк се спусна надолу по тялото ѝ, хапейки леко плътта ѝ. Усети как Александра се предава напълно във властта му. Всмука едното стегнато, розово зърно и започна да го дразни с език, докато се стегна, искащо още и още. Обсипа с милувки и другото, преди да се спусне още надолу. Трябваше да се сдържа, за да не я вземе бързо и грубо. Искаше Александра да почувства онова, което правеше. Искаше да му отговори така, както я беше видял да отвърща на Джайлс. Искаше да унищожи следите от всички други мъже, които бяха минали преди него.

Плъзна се още по-надолу и разтвори краката ѝ, разкривайки топлатата, нежна розовина, която го очакваше. Чу я, че стене, но този път не се противеше, не се дърпаше. Напротив — почувства как пръстите ѝ се вплитат в косата му и го теглят леко, почти умолително. „Не още, помисли си той, не още“. Гладно мушна език в мекотата ѝ. Почувства как тялото ѝ се изви. Чу тихия ѝ вик. Плъзна се навътре, водейки я към онова, което знаеше, че може да изпита. Александра изстена по-силно, дърпайки косата му.

Но за Джейк това не беше достатъчно.

Но за Александра това не беше достатъчно.

Даде ѝ да вкуси от всички наслади, за които можеше да си представи. Езикът му се движеше бързо, водейки я умело към върха, но без да ѝ даде възможност да стигне до него. Джейк бързо се намести между бедрата ѝ, неспособен да чака повече.

— Джейк, Джейк! — тихо простена тя, слаба и податлива в ръцете му, желаеща да получи онова, което знаеше, че само той може да ѝ даде.

— Да, Алекс. Сега — отвърна Джейк и нежно допря тръпнещия си член към нея, карайки я да го желае още по-силно. Притисна се и леко се плъзна в нея, тъй като тя беше готова и го очакваше с нетърпение. Джейк се усмихна. Този път не се противеше. Напротив, приемаше го... както бе приемала другите! Другите! Нахлу по-силно. Александра извика и отвори очи, но отново ги затвори, щом Джейк

притисна устните си към нейните. Отново навлезе грубо в нея и почувства как мекотата ѝ го обхваща и го задържа. Джейк простена, мислейки си, че трябва да спре, без да ѝ даде удоволствието, което Александра очакваше от него и за което го молеше. Но беше невъзможно да спре, да я остави незадоволена. Започна бързо да се движи. Александра го притискаше към себе си, тихо повтаряше името му, отвърщаше на целувките му с цялата страст, на която Джейк знаеше, че бе способна. Проклятие! Целуваше го като блудница, любеше го като блудница, отговаряше на страстта му като блудница. А той бе помислил, че е дама? Една дама никога не би правила любов по такъв начин. Но тези мисли изхвъркнаха от ума му, докато продължаваше да се движи дълбоко в нея. Накрая в тях не остана нищо друго, освен движението към върха, който достигнаха заедно.

Задоволените им тела бавно се отпуснаха. Джейк продължаваше да я притиска към себе си, мърморейки тихи думи. Александра помръдна под него и Джейк се претърколи встрани, а истината се разкри пред ума му. Отново го бе направила — принудила го бе забрави гнева си, разочарованието си, омразата си към нея. Играеше курвенските си номера с него. Несъмнено беше майсторка.

Александра лежеше неподвижно и се опитваше да се овладее. Как беше възможно този мъж, който се отнасяше по такъв начин с нея и очевидно я мразеше, да я доведе до пълна забрава и дори отвъд нея? Защо беше единственият мъж, на когото отвърщаше? Когато беше с Джейк, за нея нямаше значение нищо друго, освен желанието да се притиска в него, да усеща обятията му. Не, не трябваше да му позволява да поражда такива желания и чувства. Беше я използвал. Беше я оскърбил. Вярваше, че е проститутка. Но точно в този миг не искаше да прави нищо, което би нарушило покоя им. Знаеше, че няма да продължи дълго. Не искаше отново да изпада в обичайния гняв, който изпитваше в негово присъствие. Защо между тях имаше толкова много гняв?

— Не трябваше да идваш, Алекс. Знаеш, че не мога да стоя на разстояние от теб. Не ми харесва онова, което си всъщност, но след като вече си тук, няма да ти позволя да си отидеш — каза Джейк, чийто глас сякаш идваше накъде отдалеч.

Почувства, че тялото ѝ се напряга.

— Не знаех кой си. Откъде можех да знам, че ти си Джейкъб Джермън? Откъде?

— Не искам да слушам лъжите ти. Знаем каква си. Разбрала си за семейството ми от Джайлс, а вероятно и от Бела, но планът, който си замислила, няма да успее.

— Не играя никаква игра, Джейк. Защо не ме изслушаш? Защо винаги първо ме използваш?

— Да те използвам ли? По дяволите! Аз съм този, който е използван, но повече няма да ти го позволя — заяви Джейк с твърд, студен глас, а тялото му се напрегна.

— Не искам да те използвам. Искам да си отида. Мислиш си най-лошото за мен, затова ме остави да си тръгна.

Джейк неочаквано се усмихна, обърна се към нея и прекара пръст по голото ѝ тяло.

— Да те оставя да си тръгнеш? Скъпа, имаш ли представа каква рядкост са хубавите жени в Тексас? А ти си изключителна. Ще бъда глупак, ако те оставя да си тръгнеш, а аз не съм глупав или поне не съм съвсем оглупял.

Александра извърна очи, чувствайки се в капан. Какво ли щеше да направи с нея?

— Оставаш тук, Александра, за да разнообразяваш живота ми. Внимавай да не те заловя с някой друг мъж, защото ще те набия с камшик.

Александра пребледня, а очите ѝ се разшириха от страх, щом си спомни Джайлс и неговия камшик.

— Нали няма... Няма да го направиш, нали, Джейк?

Той се намръщи и внимателно се загледа в нея, изненадан от реакцията ѝ. Какво ли знаеше за камшиците? Просто я заплаши. Никога не би наранил тялото ѝ. Но все пак беше странно. Гледаше го така, сякаш наистина се боеше. Шляпна я леко по бузата.

— Какво знаеш за камшиците, Алекс?

Александра се изчерви слабо. Никога не би му казала.

— Нищо. Съвсем нищо! Просто звучи ужасно, това е.

Извърна поглед от сините му очи. Понякога чувстваше, че може да се изгуби в тях, в синевата им, но сега бяха сурови и я гледаха внимателно. Почувства се самотна и безпомощна, заловена в капан от него и от собственото си тяло.

— Ще ти се наложи да работиш така, както никога досега. При това този път няма да работиш по гръб. Не ми противоречи и ще се разбираме. Но ако го направиш... — Джейк се разсмя със студен глас.
— Виждаш ли, скъпа моя, сега вече ми принадлежиш. Само на мен!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дрънчейки шумно със съдовете из мръсната кухня, Александра мърмореше под носа си. Не че някой щеше да я чуе. Всички бяха излезли. Сега беше съвсем сама в хасиендата. Джейк я принуди да напусне леглото, веднага щом приключиха. Александра бързо облече дрехите си за езда, защото нямаше време да потърси нещо подходящо в багажа.

И, като капак на всичко, Джейк дори внесе чантите ѝ в стаята си. Чувстваше се толкова объркана. Как щеше да обясни ситуацията на чичо му? Защо Джейк се държеше толкова лошо към нея? Показа ѝ набързо кухнята и ѝ обясни как да сготви боб. Боб! Беше понаучила нещо за готвенето в плантацията, но тук храната беше съвсем различна. Дори има нахалството да ѝ каже, че започва работа на мястото на Роза — мексиканката, която беше работила в кухнята преди нея. Предполагаше, че също така е използвал Роза в леглото!

Бавно разбърка боба, щом завря, след това реши, че не може да направи нищо повече. Кухнята се нуждаеше от почистване, но не можеше да го направи, докато беше облечена в дрехите си за езда. Не бяха подходящо облекло за хасиенда. Без съмнение скоро щеше да ги съсипе, ако започнеше да чисти с тях. Е, не можеше да направи нищо друго, освен...

Съблече костюма си за езда, сгъна го и внимателно го сложи върху една от чантите. Остана по тънкото си бельо, наслаждавайки се на прохладата и свободата след стегнатите дрехи. Просто нямаше да облича нищо друго. Мъжете щяха да закъснеят и никой нямаше да я види. Имаше време да се изкъпе и да се облече, преди някой да се е завърнал. Доволна от плана си, Александра притича боса в кухнята.

„Мъжете — помисли си тя, като огледа помещението, — нямат никаква представа как трябва да изглежда една кухня“. Не че имаше голям опит, но беше научила доста от Ейба. Почисти рафтовете и започна да подрежда продуктите. Работата беше тежка и мръсна, но ѝ доставяше удоволствие. Най-сетне бобът омекна. Александра го свали

от огъня и постави друг голям съд с вода, за да може да се изкъпе, след като приключи с почистването.

Погледна навън и откри, че денят почти е отминал — скоро слънцето щеше да залезе. Стори й се, че чу някой да се движи отвън, но беше още рано за Ламар или Джейк. Поколеба се, послуша се, но не чу друг шум. Огледа стаята. Блестеше от чистота. Отметна един кичур коса от потното си лице и вдигна очи към вратата.

Замръзна. На вратата стоеше мъж, който с усмивка на мургавото си лице разглеждаше почти голото й тяло. Беше слаб, облечен в тъмни панталони, високи ботуши, тъмночервена риза, а на врата му, хлабаво завързана, висеше тъмносиня кърпа. Лицето му беше засенчено от периферията на огромно сомбреро. Беше се облегал на касата на вратата и нахално я оглеждаше с блестящите си черни очи, с ръка поставена близо до револвера, увиснал на бедрото му.

Можеше да бъде описан само с една дума — опасен. Александра се разтреперя и за първи път пожела Джейк да не беше я оставял сама. Този мексиканец я ужасяваше.

— Няма да те нараня, *сiñca*^[1]. Чух за кавалерийския патрул и за хубавата лейди, която са придружили дотук. Такова съобщение може да събуди мъжкото любопитство, нали? А ти си една хубава *gringa*^[2], нали? Както виждам, Джейк вече е успял да вкуси от прелестите ти.

— Не знам за какво говорите. Дошла съм да посетя чичо му, Ламар Джермън.

Суровите му, черни очи отново се плъзнаха по тялото й, след това се върнаха към бледото й лице.

— Може би, малката ми, може би, но аз познавам този *hombre*. Ти си жената на Джейк.

Александра се изчерви силно. Усещаше прекалено силно собствената си голота и похотливите очи на този мъж.

— Ако не възразявате, бих искала да се преоблека. Джейк и Ламар ще се върнат скоро и ако ги изчакате...

— Не съм дошъл при тях, сеньорита. Дошъл съм при тебе, а ти правиш задачата ми по-лесна.

— Е, видяхте всичко, което сте искали да видите. А сега се махайте! — просъска Александра, забравяйки в гнева си за револвера му.

— О, показваш характер! Много хубаво. Допадаш ми. Джейк няма да има нищо против да те сподели с мен. В края на краищата аз споделях Роза с него, докато накрая не я изхвърли.

— Роза ли? — попита Александра, усещайки как в стомаха ѝ се събира студена топка.

— Да, разбира се, Роза. Тя работеше тук като готвачка и прислужница. Беше жена на Джейк за известно време, докато не ѝ се насити.

— Е, не знам нищо за това. Случило се е, преди да дойда и изобщо не ме засяга.

— А трябва да те засяга, сѝса. Джейк отне моята жена. Сега аз ще отнема неговата. Тогава ще сме квит.

— Не!

— Говориш прекалено много, малката — рече мексиканецът и тръгна към нея.

Александра отстъпи, като го гледаше войнствено, след това изпищя и се втурна към коридора. Чу как шпорите му задрънчаха, щом я последва. Изведнъж Александра се спъна в една черга и падна тежко на коравия под в голямата стая. Опита се да се надигне с пъшкане, но мексиканецът вече беше я настигнал. Грабна ръцете ѝ, притисна ги високо над главата, след което разтвори краката ѝ и я притисна към пода. Александра продължаваше да пищя. Все някой трябваше да я чуе.

Мъжът зареди цветисти ругатни на мексикански и английски и я удари през лицето.

Със свободната си ръка започна да опипва с опитни движения тялото ѝ, едва прикрито от ризата. Александра се гърчеше под него, опитвайки се да се освободи. Мексиканецът я хвана по-здраво. Ръцете я заболяха, но продължи опитите си го ритне, да го ухапе или одраска.

— Ти си една дива котка, нали, сѝса? — дрезгаво рече той. Свободната му ръка се пресегна към токата на колана и започна да я разкопчава. Погледът му не се откъсваше от зелените ѝ, големи очи, пълни с омраза. — Така е по-добре. Харесва ми. Де да можеше и Роза да се съпротивлява така.

Изведнъж в стаята се чуха тихи, отмерени стъпки, но преди мексиканеца да реагира, Джейк каза с нисък, спокоен глас:

— На твое място не бих мърдал, Пекос.

Мъжът над Александра се напрегна, стисна челюсти, но нито един мускул не помръдна. Очевидно беше разбрал колко близо се намира до смъртта, щом видя студените, сини очи на Джейк и черното дуло на четиридесет и петкалибровия револвер, насочен към него.

— Жената, върху която си се качил, е моя. Можеш да продължиш, ако не искаш да излезеш жив оттук.

Александра никога не бе чувала такова мъртвешко спокойствие в нечий глас. Тя също не помръдваше, защото се боеше, че Джейк може да застреля и нея, ако му дадеше само и най-малкия повод. Мъжът над нея се промени напълно. Вече не беше толкова сигурен, макар да чувстваше кипящия в него гняв.

— Нямам желание да умирам, gringo. Само исках да взема това, което по право ми принадлежи.

— Приеми, че отиваш по дяволите, ако го направиш. А сега много бавно, много спокойно хвърли пистолета си ето тук и не се опитвай да хитруваш.

Александра лежеше и наблюдаваше мъжете, почти без да вярва на очите си. Наистина ли ставаше така? Нима мъжете наистина разрешаваха проблемите си с оръжие? Къде беше законът? Мъжът бавно, внимателно измъкна револвера си от кобура и го метна в краката на Джейк.

— Добре. Дотук добре, Пекос. А сега внимателно измъкни ножа и не забравяй, че мога да те застрелям много бързо. Онзи нож, който държиш в десния си ботуш.

Мексиканецът се намръщи, но започна бавно да движи ръката си към ботуша си. Нима наистина този мъж имаше и нож, освен пистолета? Александра не можеше да повярва в дивацината на тази страна. След секунда сребристото острие проблесна за миг пред очите ѝ, преди да бъде хвърлено до револвера.

— Така е добре. Може би все пак ще те оставя жив, Пекос. Стани бавно, много бавно. Внимавай да не докосваш моята жена повече. Не искам вече никой мъж да докосва тази жена.

— Нито пък аз — промърмори мексиканеца, докато бавно се изправяше над Александра.

— Алекс, не мърдай, докато не ти кажа — заповяда Джейк. Знаеше, че мексиканеца е хитър и опасен. Не искаше да сграбчи Александра, за да се защити. Това можеше да доведе до смъртта ѝ. —

За твое сведение, Пекос, Роза дойде тук, за да търси работа. Сама поиска да влезе в леглото ми. Аз просто ѝ направих услуга.

— Разбира се, gringo, а ти я наричаш...

— Никак не я наричам. Казвам ти фактите. Тя се върна при семейството си. Нека сложим край на тази история. Вече е приключена. Както виждаш, живея с друга жена. Роза е твоя. Нека приключим дотук.

— Може би за теб е лесно да забравиш, hombre, но аз съм мъж, а Роза е моята годеница.

— Махай се, Пекос. Не искам повече да виждам в „Бар Джей“ нито теб, нито твоите amigos. Искам да приключа с тази история. Роза не значи нищо за мен. Тя е твоя. Ако те убия, няма да успееш да се порадваш дори на малките наслади, които предлага.

Мексиканецът почервения и с мъка се сдържа да не нападне Джейк, докато бавно излизаше от стаята. Спря на вратата, обърна се и погледна първо Александра, а след това Джейк.

— Не сме свършили, gringo. Ти обезчести Роза. Няма да го забравя. Пак ще чуеш за нас.

След това изчезна така бързо, както се беше появил.

Джейк бързо отиде до вратата и изчака известно време, за да се убеди, че си е тръгнал. Александра предпазливо стана от пода и се загърна с едно индианско одеяло. Щом тропотът на конските копита заглъхна в далечината, Джейк прибра револвера си в кобура и бавно се върна при Александра. Сините му очи я гледаха сурово. Спря пред нея, дръпна одеялото от раменете ѝ и го хвърли настрана. Все още беше облечена само в ризата си. Цялата беше в прах и мръсотия от следобедното чистене, но въпреки това непокорно вирна брадичка.

— Това ли е всичко, което носиш, Алекс? — попита Джейк.

— Беше горещо. Чистих в кухнята — започна тя, усещайки как гневът ѝ се надига след отминалата опасност. — Каза, че ще бъда сама. Този мъж искаше да ме изнасили!

Джейк се изсмя с дрезгав глас.

— Проститутката си е проститутка. Може би в публичния дом си можела да стоиш без дрехи, но в моя дом трябва да си облечена прилично, скъпа.

— Е, това облекло беше подходящо за чистене. Не мога да чистя, облечена в атлаз и коприна, нали? Изглежда си забравил, че не съм

предполагала, че ще заема мястото на Роза, онази мексиканска кучка. Не съм блудница...

Джейк я зашлеви, а звукът от шамара проехтя няколко пъти като изстрел в стаята, преди да заглъхне.

— Роза не е кучка. Единствената кучка тук си ти. От теб могат да се очакват само неприятности и нищо друго.

Александра се опита да го издере с ноктите си. Яростта туптеше в главата ѝ, пред очите ѝ всичко изглеждаше червено и горещо. Искаше да му причини болка, така както той я беше наранил и както винаги я беше наранявал. Но Джейк беше бърз и хвана китките ѝ, изви ръцете ѝ назад и я дръпна към себе си, така че гърдите ѝ се притиснаха в тялото му.

— Ще правиш каквото ти казвам, Александра. Ти ми принадлежиш — навъсено рече той, усещайки как чувствата му се разпалват в отговор на треперещото ѝ тяло, притиснато към него.

— Не! Никога няма да ти принадлежа, звяр такъв! — извика Александра и се опита да го ритне.

Джейк изруга, вдигна я на ръце и излезе от стаята. Отнесе я в спалнята си, ритна с крак вратата и се запъти към леглото. Хвърли я върху него и заговори:

— Ти си моя, Алекс, и добре го знаеш. Ще ти го докажа още веднъж, след като паметта ти е толкова къса.

— Не! Не, Джейк! — замята се Александра, щом силните му ръце сграбчиха ризата ѝ и я раздраха.

Джейк бързо легна при нея, разтвори краката ѝ и мушна коленете си между бедрата ѝ. Гневът от спречкването с Пекос ръководеше действията му. Разкопча панталоните си, без да помисли за чувствата на Александра.

Александра видя неговата надигнала се мъжественост, готова да я насили и отново извика.

— Не! Не по този начин, Джейк.

Не можеше да понесе, когато я докосваше, ръководен от гнева си или от желанието да си отмъщава.

Александра се замята, опита се да му се противопостави, но Джейк бързо изви ръцете ѝ зад гърба ѝ и дръпна бедрата ѝ към себе си, така че мекотата ѝ се разкри, изцяло зависима от желанията му.

Нима Александра никога нямаше да почувства, че е негова? Сякаш му отвърщаше само когато бяха в леглото, изгубила напълно контрол над себе си. През останалото време не можеше да повярва, че напълно е заличил другите мъже от паметта и тялото ѝ. Дори тук, в неговия дом, бе дошъл друг мъж и почти бе успял да му я отнеме. А дали беше се съпротивлявала?

Джейк гневно навлезе в нея. Знаеше, че ѝ причинява болка, защото беше суха и стегната, но искаше да го направи точно по този начин. Искаше да ѝ причини болка заради другите мъже, заради неспособността си да я завладее. Проникна дълбоко и я чу как вика. А след това, щом пламтящото желание го обзе, забрави за мотивите си. Кръвта нахлу в главата му. Не можеше да мисли. Можеше да се съсредоточи единствено върху буйния глад, който го караше отново и отново да прониква в нея, за да заличи следите от другите веднъж завинаги. И да я направи своя.

Изведнъж почувства промяната в нея. Вече не се противеше. Напротив, притискаше го към себе си с настойчивост, равна на неговата. Беше мека и влажна отвътре, и му позволяваше лесно да се плъзга в нея. Впи устни в нейните, езикът му навлезе в устата ѝ, докато членът му се забиваше в мекотата ѝ. Беше негова! Тя му принадлежеше. Тя също го желаше. Знаеше го, чувстваше как се отдава, как го приема. Започна да се движи с по-резки и бързи тласъци, водейки и двамата към върха, който заличи реалността, оставяйки само един чист, свободен съюз на двете им тела.

Отдръпна се от нея. Александра простена и се притисна към него. Внезапно всичките спомени се завърнаха. Джейк прокле и нея, и себе си, заради нуждата си от тялото ѝ. Отблъсна се от нея и бързо седна. Спря за миг, за да си поеме дъх, но не я погледна, докато не се изправи и не закопча панталоните си. Знаеше, че ако само за миг зърне гъвкавото ѝ отдаващо се тяло, отново щеше да отстъпи. Без значение колко силно възнамеряваше да я нарани, сякаш всеки път умираше по малко, щом потънеше в нея. Какво ставаше с него? Никога преди не бе изпитвал такъв глад за някоя жена.

— Стани и се облечи, Алекс. Време е за вечеря. Искам да видя как готвиш. Струва ми се, че кухнята не ти е толкова позната, колкото спалнята.

Джейк се разсмя, щом видя гневното ѝ изражение и бързо излезе от стаята, преди да му е отговорила.

Александра бързо стана от леглото. Щеше да му покаже, че не е разглежена проститутка. Щеше да се научи да готви. Нямахше да бъде чак толкова трудно. Толкова жени готвеха. Просто щеше да се научи и да му докаже, че греша. Разбира се, ако тялото ѝ не я предаваше всеки път, когато попаднеш в ръцете му, той едва ли щеше я счита за блудница. Но щом я докоснеш, губеш контрол над себе си.

Александра въздъхна и се приближи към шкафа. За щастие беше донесла кофа чиста вода в стаята, защото сега вече нямаше да успее да вземе желаната баня. Бързо се изми от главата до петите. Започна да търси из чантите нещо подходящо. Нямахше нищо подходящо. Най-накрая реши да облече роклята, която обещаваше най-голяма прохлада — дълбоко изрязана, от мека, зелена коприна. Облече се, усещайки силно как дрехите подчертават красотата ѝ. Прибра косата си, без да я сплита и реши, че е готова. Беше направила всичко, което беше по силите ѝ.

Отиде в кухнята. Не знаеше какво да поднесе с боба, тъй като нямаше необходимите продукти за царевичен хляб — единствения хляб, който беше научила да прави от Ейба. Знаеше как се прави кафе. Сложи го да се вари. реши да поднесе и малко сушено говеждо месо.

Сложи кафето да се вари, отиде в голямата стая и започна да подрежда масата. Докато шеташе нагоре-надолу, влезе Ламар, облечен в тъмни панталони и свободна синя риза. Сега приличаше повече на джентълмен от Юга, ако не се обръщаше внимание на задебелите му ръце и загорялото му лице.

— Добър вечер, Александра — поздрави я той. Приближи се към нея с усмивка на удоволствие, която преобрази лицето му.

— Здравей, Ламар — колебливо отвърна Александра.

Ламар остана до нея, продължавайки да се усмихва, без да може да откъсне очи от съвършеното ѝ тяло, което роклята разкриваше толкова съблазнително. Не беше чудно, че Джейк е луд по нея — наистина беше изключителна красавица. Бузите ѝ се бяха зачервили, а в очите ѝ се забелязваше промяна. Изглеждаха уморени, а движенията и бяха забавени, почти сънени. Явно Джейк отново бе правил любов с нея. Поклати глава, като си мислеше, че тази млада жена едва ли щеше да оцелее, ако племенникът му продължаваше постоянно да я вкарва в

леглото си. Но не изглеждаше нещастна. Какво ли всъщност изпитваше към Джейк? Не знаеше, но можеше да прочете всички признаци на задоволеност по хубавото ѝ лице. Но всъщност жените никога не бяха обвинявали Джейк в липса на мъжественост.

— Не знам какво да правя с вечерята — заговори Александра, прекъсвайки мислите на Ламар.

— Какво, мила?

— Вечерята. Джейк ми каза да сготвя, но не можах да намеря нищо. Всъщност нямам много опит в готвенето, но Джейк настоя, така че...

— Сигурен съм, че всичко ще е наред. Тук сме свикнали да ядем почти всичко. Преди в кухнята работеше една мексиканка, но след като Джейк се върна от Ню Орлиънс, тя напусна — изведнъж осъзна, че думите му съдържат неизречен намек. Джейк спеше с Роза, но когато се върна, не ѝ обръщаше никакво внимание, така че тя напусна. Оттогава в хасиендата цареше бъркотия, но нямаха нито време, нито желание да се занимават с чистене.

— Имаш предвид Роза?

Ламар кимна неспокойно.

— Предполагам, че Джейк ти е казал за онзи мексиканец, Пекос — продължи Александра.

— Да, каза ми.

— Грешката не беше моя — отбранително рече тя.

— Разбира се. Нашите каубои и бандитите на Пекос не се обичат много. Изглежда, че не могат да устоят нито на говедата, нито на жените ни. Но нека това не те безпокои, Александра. Можем да се справим с Пекос и неговите hombres.

— Добре, Ламар. Няма да се безпокоя.

— Добре. Джейк ще дойде след минута. Можеш да сервираш, ако искаш. Тъкмо се миеше, когато влизах.

Александра кимна и се върна в кухнята. Изсипа боба в една голяма купа и го отнесе на масата. Сложи сушеното говеждо и чашите с кафе. Привършваше, когато Джейк влезе в стаята.

Изгледа я от главата до петите и се ухили.

— Дали тази рокля няма да е по-подходяща за някоя проститутка от Ню Орлиънс? Значи си тръгнала да се забавляваш, а не да работиш, нали?

Александра се изчерви силно.

— Ако това е най-доброто, което си донесла, ще трябва да потърсим нещо по-подходящо.

Александра му обърна гръб, решена да не се поддава на гнева си.

— Започвай да ядеш, Джейк — намеси се Ламар. — Споровете пречат на храносмилането.

След първата хапка двамата мъже първо погледнаха изумени към Александра, после се спогледаха и направиха гримаса. Чуха се странни звуци, щом започнаха да дъвчат. Александра ги изгледа озадачено.

Изведнъж двамата скочиха и хукнаха навън. След малко се върнаха, като се смееха сърдечно. Александра погледна първо единия, после другия с още по-озадачен вид. Какво ставаше?

Ламар заговори пръв, след една голяма глътка кафе, с която изплакна устата си.

— Ммм, изми ли боба, Александра? Махна ли камъчетата и бучиците пръст?

— Не — погледна го с изненада Александра. — Джейк ми каза да го сложа във вода и да го варя дълго. Това е всичко, което направих.

— Ха, дори не съм си представял, че си толкова глупава, та да не го измиеш. Нямах ли капчица разум? — разгорещено попита Джейк, след това отново се разсмя. Ламар се присъедини към смеха му.

Това беше прекалено! Александра погледна двамата мъже, чувствайки как с всяка секунда гневът ѝ нараства. След това се изправи. Изгледа Джейк с блестящите си, зелени очи.

— Не знам нищо за готвенето. Вече ти казах. Ще се науча, но няма да успея, ако някой не ми помогне. Ако искаш прилична храна, по-добре си намери някой, който знае да готви. Аз... аз... — гласът ѝ секна за миг, но после отново набра сила. — Не знам как да готвя и ти го знаеш. Отивам да си легна. Можеш да правиш каквото искаш с тази помия — завърши тя и понечи да излезе от стаята.

— Александра! — спря я студеният глас на Джейк.

Тя се поколеба за миг, после се обърна. Очите му приличаха на два твърди сини кристала върху загорялото му лице. Александра се втренчи в него, чувствайки как вътрешно кипи от гняв. Вече бе видяла подобно изражение на лицето му при спречкването с мексиканеца. Беше способен да бъде безмилостен.

— Какво? — попита го тя с твърд глас.

— Изхвърли този боб. Измий нов и го сложи да ври. Утре ще трябва да ядем нещо. Тази вечер ще минем със сушено говеждо. И сложи малко сол и сушено месо в боба.

— О, Джейк, изморена съм. Не ме интересува храната. Искам да остана сама поне за малко — нещастно отвърна Александра, но още докато го казваше разбра, че не би могла да не му се подчини. Щеше да я принуди да направи каквото искаше от нея. Беше много по-силен. Колко мразеше силата му!

— Направи каквото ти казах, Алекс — каза той с твърд, студен глас.

Без да вдига очи към мъжете, Александра уморено започна да събира паниците, опитвайки се да запази чиста хубавата си рокля. Отиде няколко пъти до кухнята и обратно, за да разчисти масата. Мъжете се бяха настанили в големите кресла и пиеха уиски. Не беше честно, просто не беше честно да я кара да работи толкова много, мислеше си тя, докато внимателно чистеше боба. Но щеше да се научи да готви!

В съседната стая Ламар без особен успех се опитваше да разбере какво става с Джейк.

— Не мислиш ли, че си малко груб с нея, Джейк?

— Стой настрана, Ламар. Алекс е моя работа.

— Може би, но...

— Не искам да го обсъждам. Кога мислиш, че ще имаме достатъчно голямо стадо, за да тръгнем?

— Ами, може би след около три седмици, дори по-скоро. Дотогава би трябвало да имаме към две хиляди глави. Няма да можем да се справим с повече, а пътят ще бъде дълъг, може би най-дългият, които сме изминавали досега.

— Да. Дано този Маккой в Ейбилийн да не ни е излъгал. Каза, че всички стада са добре дошли в Канзас и за агента му ще е по-добре, ако ни очаква — заплашително рече Джейк.

— Там ще бъде. В края на краищата той е човека, който продължи железопътната линия до онова място, наречено Ейбилийн. Ако успеем да откараме стадото до Чизхолм Трейл, ще имаме добър пазар за добитъка си, както тази година, така и през следващите.

— Трябва да се справим. Можем да продадем говедата в Сан Антонио по три долара на глава, но защо да не ги откараме до

Ейбилийн и да вземем по четиридесет?

— Прав си. Времето е подходящо. Северът се нуждае от говеждо месо. Ако стигнем до Чизхолм Трейл, значи сме успели. Ще имаме достатъчно пари да направим това ранчо дяволски хубаво.

— Имаме най-добрите каубои в района — опитни, сигурни, готови да тръгнат с нас. Мустангите ни биха могли да бъдат по-добри, но просто ще трябва да ги дресираме.

— Сложи по петнайсет мили на ден за стадото. Ако успеем да тръгнем в началото на юни, трябва да сме там през септември.

— Няма причина да не тръгнем дотогава. Сигурен съм, че ще сме готови.

— Какво ще правиш с Алекс? Не може да тръгне на път с нас. Няма да оцелее с нас. Освен това не знаеш на какво ще попаднем — индианци, крадци на добитък, Бог знае още какво.

— Остави тази грижа на мен. Ще се погрижа за нея, щом му дойде времето — раздразнено отвърна Джейк и стана. — Лягам си. Утре ни чака дълъг ден.

— Джейк?

— Да.

— Ами Пекос. Мислиш ли, че ще ни причини някакви неприятности?

— За онзи глупак ще е по-добре да не го прави.

— Въпреки това ще гледам да не се отдалечавам много от Александра.

— Би било добре — каза Джейк, кимна на Ламар и отиде в кухнята.

Всичките му мисли сега бяха насочени към Александра. Тя беше единственото нещо, което можеше да го накара да забрави ранчото и най-важното — прехода с говедата. Погледна в кухнята и лицето му се отпусна. Седеше на едно малко столче, отпуснала глава в скута си пред лицата с боб и спеше. Все още носеше смешната си рокля. Джейк доля вода на боба. Вдигна Александра на ръце, но тя не се събуди. Беше толкова мъничка и лека, че за миг му се прииска да не беше се държал така грубо с нея. Не беше привикнала към този живот, дори не го искаше, но след това си спомни каква е и сърцето му се вкамени.

Отнесе я в стаята си, тихо затвори вратата и внимателно я остави на леглото. Разкопча дрехите ѝ, мислейки си, че трябва да ѝ намери по-

подходящи. Докато я събличаше, Александра тихо изпъшка, разбуди се за малко и му се усмихна. След това се сви на кълбо под завивката и заспа отново. Джейк бързо свали дрехите си и легна при нея. Притегли към себе си малкото ѝ, топло тяло. Почувства познатото напрегане в слабините си, но не се опита да я събуди. Просто изви тялото си по нейното, вдъхвайки сладкия ѝ аромат и скоро сънят го обори.

---

[1] *Cihca* (исп.) — малко момиче — Б.пр. ↑

[2] *Gringa* (исп.) — чужденка, американка — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк се събуди точно преди изгрев — слънце. Прокле се, че се е успал. Имаше толкова много работа — трябваше да подготвя стадата говеда за пътуването. Измъкна се от леглото и бързо навлече дрехите си. Ламар го очакваше долу, облечен и готов.

— Добро утро, Джейк — рече Ламар, забелязвайки набързо облечените дрехи и сънени му вид. Не помнеше откога Джейк не беше се успивал. Александра оказваше влиянието си, дори когато спеше.

„Много интересно“ — помисли си Ламар, като внимателно наблюдаваше Джейк. Никога не бе виждал някоя жена да въздейства на Джейк. Интересно каква ли промяна щеше да настъпи в него.

— Ще хапнем във фургона — каза Джейк, като закопча пистолета си и грабна шапката си.

— Ами Александра?

— Може да дойде по-късно при нас и Куки ще може да я научи на нещо.

Ламар кимна.

— Мога да изчакам малко. Имам да свърша някои работи и след това ще я доведа. Сигурно скоро ще се събуди.

— Добре. Съгласен съм. Между друго, дали Роза не е оставила някоя дреха. Алекс има нужда от нещо подходящо.

— Ще видя дали мога да намеря нещо.

— Добре.

Джейк сложи шапката си и излезе.

Слънчевата светлина изпълваше стаята, когато Александра се събуди от дълбокия сън. Веднага застана нащрек. Спомените от предишния ден нахлуха в съзнанието ѝ. Обърна се. Джейк беше излязъл! Почувства странна пустота от отсъствието му. Стана. Сигурно беше някъде наблизо, очакващ да ѝ даде разпорежданията си за деня, така че трябва да бъде облечена и готова, щом се върне.

Бързо наплиска лицето си с вода, облече костюма за езда и обу ботушите си. Макар с тях да беше горещо, тялото ѝ щеше да бъде

напълно скрито, което определено се налагаше в присъствието на Джейк.

Къщата беше някак странно тиха. Излезе от стаята и се огледа любопитно. Отиде в кухнята. Някой бе свалил боба от огъня. Изглеждаше добре. Внезапно почувства глад, който гризеше стомаха ѝ. Взе една паница и лъжица, сипа си от боба и започна да яде. Оказа се изненадващо вкусен. А може би беше толкова гладна, че всичко би ѝ се видяло вкусно.

Чу някакъв шум. Александра вдигна глава и видя, че Ламар идва към нея. С изненада откри, че много прилича на Джайлс и почувства как тялото ѝ автоматично се напруга. Дали Джайлс и Стен я търсеха? Не би им позволила да я открият, но дали ролята ѝ на любовница на Джейк беше по-добра от онова, което ѝ предлагаха другите двама? Размислите за положението ѝ само я накараха да се почувства нещастна и смутена.

— Изглеждаш отпочинала тази сутрин, Александра — каза Ламар, щом се приближи до нея. В ръцете му имаше някакъв пакет.

Александра се усмихна.

— Наспах се добре. Какво носиш?

— Мисля, че тези дрехи ще ти станат. Роза ги е оставила. Това са селски женски дрехи и са подходящи за тукашните горещини. Джейк и аз мислим, че в тях ще ти е по-удобно в хасиендата.

— Така ли? — възкликна заинтригуваната Александра. Значи Роза е носила тези дрехи.

Развърза пакета и видя една бяла селска блуза и пъстра пола. Бяха напълно подходящи, макар да не беше привикнала към такъв тип дрехи. Нищо че са били на Роза. Можеше да чисти и готви с тях, без горещината да ѝ пречи. Всъщност искаше да носи нещо удобно и практично. Вдигна глава към Ламар и му отправи красивата си, сладка усмивка. Ламар също ѝ се усмихна в отговор.

— Идеални си, благодаря ти. Веднага ще се преоблека.

— Сега нямаме време — спря я Ламар.

— Защо? Мислех, че трябва да почистя останалата част от хасиендата. Определено има нужда от чистене.

Ламар поклати отрицателно глава.

— Джейк иска да отидеш до пасбището. Там е Куки. Джейк иска преди всичко да се научиш да готвиш.

— Пасбището ли? А кой е Куки?

— Ще ти обясня по пътя — отвърна Ламар. — Просто ела с мен. Ще яздим дотам. Така ще е най-добре.

Александра неуверено погледна коня, който ѝ беше избрал Ламар.

— Това е мустанг — обясни той. — Скитат на стада из Тексас, но тази кобила е обядена. Мисля, че ще ти хареса, защото е дребна и яка. Съжалявам, но нямаме женски седла.

— Мога да се справя и с обикновено седло, ако не яздим прекалено бързо.

— Добре.

Ламар ѝ помогна да се качи на коня и скоро бяха на път. Имаше някакво вълшебство в тези земи — толкова свободни и открити. Докато яздеха, откри, че те ѝ харесват все повече и повече. Ламар не проявяваше нетърпение. Двамата яздеха един до друг. Бяха оставили конете, без да ги пришпорват. Топлото слънце светеше в лицето ѝ, а въздухът беше чист и свеж. Да, тук човек можеше да се почувства свободен. Само че всъщност тя не беше свободна.

— Александра, знам, че всичко това ще ти се стори странно, особено що се отнася до Джейк. Бих искал да кажа, че не одобрявам начина, по който Джейк се отнася към тебе. Но и двамата сте големи и не смятам, че трябва да се намесвам. Но съм любопитен за твоята история. Как стана така, че попадна тук и какво знаеш за майката на Джейк?

Александра въздъхна.

— Историята ми е малко необикновена, но мисля, че трябва да я чуете — и му разказа цялата си одисея, пропускайки само моментите, които биха смутили и двамата.

Когато свърши, Ламар беше разбрал някои неща много добре, но други му се сториха съвсем неясни. Ако онова, което казваше, беше истина, тя бе богата жена от добро семейство. Защо тогава Джейк се отнасяше към нея като с уличница?

— Радвам се, че дойде, Александра, и знам, че когато Джейк попрегори, ще поиска да чуе всичко това от теб.

— Надявам се. Майка му искаше да му го разкажа. И още нещо. Мистър Джермън, баща ви, умря в същия ден. Двамата са погребани в семейните гробища.

— Значи най-сетне се е предал — каза Ламар и стисна челюстите си. — С него не се обичахме много. По-добре за него. Нямахме да успее да живее дълго с мисълта за поражението на Юга.

— Джайлс ще изостави плантацията. Премести част от мебелите в една градска къща в Ню Орлиънс.

— Точно в негов стил — изсмя се Ламар. — Винаги е предпочитал градския живот. Е, за щастие това не е моя грижа.

— В плантацията не останаха много неща.

— Имаш ли някакво доказателство за историята си?

— Не ми ли вярваш? — намръщи се Александра.

— Не искам да кажа това. Историята е твърде невероятна, за да си я измислила, но Джейк може да не ти повярва.

— Имам медальона, който ми даде Елинър. Един норвежки медальон. Пожела да го даде на мен.

Ламар свирна.

— Елинър ти е дала норвежкия медальон? За нея той беше светиня. Единственото нещо останало от баща ѝ.

— Знам, но тя гледаше на мен като на своя дъщеря.

— Да, разбирам защо. Радвам се, че си била с нея, когато е дошъл краят ѝ. Можеш да покажеш медальона на Джейк, когато му разказваш историята.

— Ще му го покажа — Александра спря за миг и продължи колебливо. — Ламар, би ли ми помогнал да се махна оттук? Мисля, че Джейк ме мрази. След като му предадох думите на Елинър, нямам причини да оставам повече. Бих могла да отида в Браунсвил, където имам приятели.

Ламар я погледна добродушно.

— Разбира се, че ще ти помогна. Но не вярвам, че Джейк те мрази. Далеч е от тази мисъл. Силните чувства по-скоро връзват ръцете му. Сега се бори с тези въжета, но ако му дадеш време...

— Не! Искам да кажа, може би не трябва да чакам — сърцето ѝ заби бързо. Нима наистина Джейк изпитваше такива силни чувства към нея? Не, не трябваше да се оставя на безумието, които я караше да изпитва в леглото. Не можеше да му вярва.

— Събираме стадо, което ще отведем в Канзас. Ще го откарваме към Сан Антонио след около три седмици. Ако останеш с нас дотогава,

ще те отведем в безопасност до Сан Антонио. Там имам приятели, които ще се погрижат да те отведат в Браунсвил.

— Благодаря ти. Мисля, че мога да почакам — всъщност щеше да бъде много по-безопасно, ако останеше по-дълго в „Бар Джей“. Нито Джайлс, нито Стен биха се досетили да я търсят тук. Огледа разпрострялото се ранчо. Може би все още не ѝ се искаше да си тръгне. Може би искаше да изчака, за да се увери дали думите на Ламар за чувствата на Джейк не са истина. Страст! Самата тя не беше защитена срещу нея.

Продължиха да яздят мълчаливо още известно време и скоро стигнаха до лагера.

— О! — възкликна Александра. — Колко много крави!

— Прибираме в оградата всичко, което можем — усмихна се Ламар. — След това им слагаме клеймо, за да са готови за път.

Ламар я отведе по-нататък, към фургона. Фургонът беше покрит. В задната му страна бяха сковани няколко шкафа, в които бяха прибрани запасите на готвача и хранителните продукти.

Куки ги очакваше. Пристъпи напред и избърса ръцете си в голямата бяла престилка, която носеше.

— Значи това е малката лейди, за която ми разказа Джейк. Не ми каза, че сте толкова хубава. Добре дошла, мис. Можете да ми викате Куки. Чух, че искате да се научите да готвите. Предполагам, че ще трябва да ви науча.

Александра веднага го хареса. Беше възрастен мъж с рошави сиви бакенбарди и весели кафяви очи. Усмихна му се и лицето му стана още по-весело. Почувства, че е спечелила един приятел.

— Благодаря, Куки, и моля да ме наричате Александра.

— Никакъв проблем. Когато сте на път, не трябва да готвите нищо друго, освен кафе, говеждо и бисквити. Днес правя яхния. Тя е по-специално угощение. Ще ви покажа как. Не е трудно. Изобщо не е трудно.

— Благодаря — любезно каза Александра и започна да навива ръкавите си.

— Трябва да тръгвам, Александра. При Куки си в добри ръце — намеси се Ламар, докосна шапката си с ръка и бързо се отдалечи.

Докато Куки посвещаваеше Александра в тайните на готвенето, утрото отлетя. Александра се оказа схватлив ученик. Компанията на

Куки ѝ доставяше удоволствие, а в замяна той я развличаше с истории за каубои и за преходите с добитъка.

Обясни ѝ, че всичко, което носи един каубой, е необходимо за занаята му. За някой новак може и да изглежда странно облечен, но всичко по него е необходимо за работата с добитъка. Високото сомбреро с широка периферия го предпазва от слънце и дъжд; ласото е необходимо за улавянето на животните; пушката го пази от индианци, крадци на добитък, гърмящи змии и останалите многобройни неприятели; кожените панталони предпазват краката му, когато е на седлото, където между другото прекарва повечето време; ръкавиците са необходими, за да не се нараняват ръцете му от въжето при хвърляне на ласото; ботушите с високи токове го предпазват от ухапванията на гърмящите змии и го държат здраво в стремената.

Александра намери всичко това за много интересно. Прииска ѝ се да погледне по-отблизо тези мъже и работата им.

Когато привършиха с готвенето, Александра се огледа.

— Мислите ли, че мога да отида до оградата и да погледам? Не успях да разгледам, докато идвах насам.

— Защо не, мис Александра.

— Благодаря ви за всичко — усмихна се тя. — Вие бяхте златна мина на информация. Щом се върна в хасиендата ще изпробвам наученото.

Куки ѝ се усмихна в отговор, след което се завърна към неприятните си задачи. Александра се отдалечи. Намести малката си шапка. Щеше да се чувства по-добре, ако шапката наистина я предпазваше от ослепителното слънце. Трябваше да използва сомбреро, иначе скоро щеше да изглежда като каубоите. Върна се при кобилата. Все още я чакаше, застанала мързеливо под тексаското слънце. Опита се да я възседне, но ѝ потрябва известно време, тъй като досега винаги ѝ бяха помагали. Седлото беше неудобно, но скоро щеше да привикне към него.

Отправи се с мустанга си към оградената кошара, която ѝ бе посочил Куки. Наоколо стояха неколцина каубои. Слезе от коня и се приближи към дървената ограда. Каубоите спряха работата си и се загледаха към нея.

— Какво става там? — попита тя, щом се доближи до оградата.

— Обяздват мустанг, мис — отвърна един от каубоите.

Почти не чу какво ѝ казват, тъй като осъзна, че върху извиващия се гръб на мустанга седеше Джейк. Не повярва на очите си. Държеше се с една ръка за въжето, а другата му ръка се размахваше, докато животното се мятеше с невероятни скокове из заграденото място. Александра се наведе напред. Почувства грубото дърво под дланите си. Горещото слънце напичаше тялото ѝ. Никога не бе се чувствала толкова жива. Наблюдаваше мъжа и животното, слети в едно, и същевременно борещи се за надмощие. Беше великолепно. Почувства как някъде дълбоко в нея се заражда някакво първично удоволствие от гледката. Джейк изглеждаше толкова мъжествен, решителен, силен. Животното също беше красиво и се бореше за свободата си. Дишането ѝ се учести. Сякаш не съществуваше нищо друго, освен битката между двете диви животни пред нея. Искаше ѝ се да стане част от сцената, да сподели пълното сливане с природата. Наблюдавайки схватката, започна да вижда промяната. Мустангът забави движенията си. Все още се опитваше да хвърли ездача си, но бе изразходвал силите си и постепенно подскоците и извиванията му отслабнаха, докато накрая Джейк започна спокойно да язди в кръг около оградата.

Едва тогава забеляза Александра. Конят беше костелив орех. Нито един от другите каубои не бе успял да го покори, но лошото настроение на Джейк беше надделяло над непокорството му. Докато го обядваше си мислеше за Александра. Представяше си как пречупва волята ѝ. И тогава, щом мустангът най-сетне се предаде, вдигна глава и я видя да стои до оградата. Глупавата ѝ шапчица се беше килнала на една страна, ръцете ѝ стискаха дървената ограда, а очите ѝ горяха като зелен огън.

В този момент я пожела по-силно, отколкото когато и да било преди. Трябваше да я направи своя, така, както бе подчинил този кон. Хвърли въжето на един от каубоите, скочи от коня, чувствайки как мускулите му треперят от умората, щом се наведе, за да се промуши между гредите на оградата. Очите му не се откъсваха от нея. Застана до Александра. Подушваше аромата ѝ. Хвана я за ръка, погледите им се срещнаха за миг и след това я поведе.

Мълчаливо стигнаха до хасиендата. Не бяха нужни никакви думи. Александра знаеше какво иска и признаваше пред себе си, че желае същото.

Джейк ѝ помогна да слезе от седлото. Ръцете му не се отделиха от кръста ѝ, докато влизаха в къщата и отиваха към спалнята му. Обърна я към себе си. Все още го гледаше с широко отворени, жадни, зелени очи. Никога не бе я виждал да го гледа по този начин и това го възбуди неимоверно.

Започна да разкопчава костюма ѝ. Александра не помръдна. Остана втренчена в него, сякаш никога не беше го виждала. Бързо свали дрехи си. Когато отново вдигна глава, откри, че е в леглото. Зелените ѝ очи го гледаха някак странно. Да, те бяха меки и тъмни, като мъх върху речен камък.

Плъзна се в леглото и я притегли към себе си. Този път Александра не се противеше. Огънят между тях се разгоря и избухна в яростни пламъци.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Александра добави още няколко подправки към врящата в желязното котле вода. Беше разгневена. Ядосваше се на самата себе си колко слаба беше! Колко податлива! Трябваше да се досети, че отношението на Джейк към нея няма да се промени. Облада я по-нежно от обикновено, с по-голяма страст и тя му се остави — наистина го канеше при себе си. Но след като се възползва от нея, той се облече и я заряза като най-обикновена проститутка. Луда за връзване!

Тъкмо изпираше един парцал в кофа с вода, за да почисти кухнята, когато чу цвилене на кон. Погледна през прозореца и видя един мустанг, завързан пред хасиендата. Отиде в голямата стая.

В центъра на стаята стоеше млада мексиканка с ръце на кръста. Носеше селски дрехи, подобни на облеклото на Александра. Едрите й, млади гърди изпъваха бялата блуза, а тъмните кръгове около зърната прозираха под тънкия плат. Мексиканката я изгледа високомерно.

Смутената Александра направи още няколко крачки, след което спря.

— Мога ли да ви помогна? Търсите ли някого?

Лицето на жената се изкриви от злоба.

— Намерих тази, която търсех, кучко!

— А, разбирам — усмихна се спокойно Александра. — Ти сигурно си Роза.

— Предполагам, че той ти е казал за мен.

— Е, Пекос...

— Пекос! Нямам предвид онзи глупак. Имам предвид Джейк.

Александра учудено повдигна вежди, а очите й леко проблеснаха.

— Джейк ли?

— Да, Джейк, моят мъж, кучко. Дойдох да те видя. Пекос каза, че си тук.

— Не съм изненадана. Той се опита да ме изнасили, както сигурно знаеш. Предполагам, че това те засяга.

— Да те изнасили ли? Ха! Не би пожелал една малка, кльоцава gringa, като теб. Нито пък Джейк. Ти си го омагьосала, нали? — попита Роза. Очите ѝ се присвиха. Пристъпи по-близо до Александра.

— Да съм го омагьосала? Роза, не бъди глупава — Александра се забавляваше от гнева на мексиканката и това само я разяри още повече.

— Иначе защо ще те пожелаят?

Александра сви рамене. Не проявяваше особено желание да обсъжда двамата мъже с Роза. Все пак беше интересно да види една от бившите любовници на Джейк. Тази беше хубава, сладострастна и млада, може би шестнадесетгодишна. Трябваше да признае, че Джейк има добър вкус, като си спомни красивата мадам Льоблан и съблазнителната Керълайн.

— Виж — заговори Роза, като направи още една крачка към нея. — Джейк ми принадлежи. С него имахме една кавга. Напуснах го и отидох при Пекос, като при нов мой мъж, но го направих, само за да накарам Джейк да ревнува. Той е мой. Разбираш ли?

— Е, и? — сви рамене Александра.

— Е, и! Искам да си тръгнеш. Да се махнеш. Върви си! Махай се от Тексас, преди да съм ти издрала очите!

Александра се разсмя снизходително.

— Слушай, Роза — спокойно рече тя. — Аз съм тук и ще остана колкото искам. Нито ти, нито някой друг може да ми заповядва какво да правя. И още нещо. Джейк вече не е твой мъж!

Очите на Роза се разшириха от ярост. Без предупреждение се хвърли към Александра, хвана я за косата, опитвайки се да я ритне, да я издере, да забие ноктите си в нея. Но Александра беше придобила известен опит в Ню Орлиънс и също знаеше някои номера.

Затъркаляха се по пода, блъскаха се в мебелите, нанасяха си удари, разкъсваха дрехите си. Роза се биеше като котка, решена да отмъсти, да обезобрази Александра и по този начин да я направи непривлекателна за мъжете, които я харесваха. Свирепо сграбчи дългата ѝ златиста коса и я заскуба, докато накрая Александра не я удари в лицето.

Роза се надигна на колене, а черните и очи хвърляха светкавици.

— Значи малката gringa може да се бие. Изненадана съм, но това няма значение. Ще те убия! Чуваш ли, ще те убия?

— Чувам, малка кучко, но ако отново те хвана тук, ще те довърша със собствените си ръце. А ако те забележа около Джейк, ще те наредя така, че никой мъж повече няма да те погледне — изсъска Александра, а гърдите ѝ тежко се издигаха и спускаха.

Роза държеше разкъсаната си блуза и дишаше тежко. След това изведнъж пусна разкъсаните краища, разкривайки заоблените си гърди с тъмни, твърди зърна. Притича покрай Александра и излезе навън.

Александра се обърна и видя как Роза се хвърля на гърдите на Джейк, и се вкопчва в него с ридания.

Александра срещна погледа на Джейк и се изчерви от развеселеното му изражение. Ламар стоеше настрана от групата и не проявяваше особено желание да вземе участие в препирнята.

— Твоите думи значат ли, че не искаш да ме делиш с никого, Алекс? — попита Джейк, като отблъсна Роза настрана.

— О, не! — извика Александра, ядосана, че е чул заплахите ѝ и в същото време смутена.

Роза се бореше със силните ръце на Джейк, за да си възвърне мястото до гърдите му. Притискаше голите си гърди към него, опитваше се да го съблазни, да го накара отново да я пожелае.

— Джейк, Джейк, тази жена ме нарани. Виж само какво направи с блузата ми — каза Роза, отмятайки глава назад, за да разкрие по-добре едрите си гърди.

— Да, виждам — иронично отвърна Джейк, поглеждайки към двата заоблени хълма — близнаци, които се надигаха към него. — Изглежда, че има някакъв проблем с блузата ти, Роза — добави той и придърпа двата края на разкъсания плат над гърдите ѝ.

— Джейк, Джейк, махни я отгук. Тази gringa не ти е нужна. Аз съм топла. Аз съм твоя. Преди ме желаше. Вземи ме отново.

Джейк погледна към нея, след това обърна очи към Александра, сякаш правеше избор. Усмихна се при вида на нарастващия гняв на Александра и белите му зъби проблеснаха на загорялото му лице. Вдигна ръка хвана брадичката на Роза и се втренчи в умоляващото ѝ лице.

— Върви си, Роза. Предполагам, че принадлежа на победителката, а според мен победителка е Алекс.

Кипяща от ярост, Роза изхвъркна от хасиендата. Александра, която също беше ядосана и се чувстваше унижена, излезе от стаята и се

заклучи в спалнята си.

През следващите дни Джейк непрекъснато напомняше за случката на Александра. Струваше му се много забавна, особено когато искаше да я раздразни. Многократно ѝ повтаряше, че трябва добре да се грижи за него, тъй като беше го спечелила на дуел и беше обещала да обезобрази всяка жена, която се опита да ѝ го открадне. Александра нямаше какво да отвърне. Все още не можеше да повярва, че е била толкова разярена, та е казала тези думи. Но по някаква причина, която не можеше да разбере, тази случка помогна за сближаването ѝ с Джейк.

Джейк дори я учеше да стреля. Един ден ѝ каза:

— Предпочитам да те науча да стреляш, Алекс, понеже често ти се налага да се защитаваш. Някой ден може да не съм наблизо, за да те спася от похотта на другите мъже.

Макар всичко това да му се струваше много забавно, след инцидента с Пекос гледаше винаги да има поне един каубой близо до хасиендата, когато отиваше някъде. Дори това бе причина за шеги и закачки. Каза ѝ, че всички каубои почти не могат да работят от копнеж по красивата Александра. Наистина всички каубои, които оставаха в хасиендата, се опитваха да ѝ помагат в кухнята или при прането и чистенето. Разбира се повече пречеха, отколкото помагаха, но го правеха с такова добро настроение и удоволствие, че обикновено им позволяваше да носят вода или дърва за кухнята. Джейк като че ли не я ревнуваше от тях, макар че я държеше под око и внимателно наблюдаваше отношението ѝ към тях. Всичко беше съвсем невинно. Отнасяха се към нея като към истинска дама.

Дните се изнизваха неусетно един след друг, докато накрая Александра осъзна, че са изминали три седмици от пристигането ѝ в Тексас. Много добре знаеше колко време е изминало, тъй като имаше един факт, който не можеше да пренебрегне. Повече не можеше да се заблуждава, че е бременна.

От последната дата, когато беше в Ню Орлиънс, бе изминало повече от месец. Беше сигурна, че детето е от Джейк. Трябваше ли да му каже? Какво трябваше да направи? О, защо се случи точно сега? Но грешката не беше нейна. Джейк продължаваше да я прелъстява всяка вечер, като че ли беше задължен да го прави. Но може би не трябваше да стоварва цялата вина върху него. Самата тя го желаше толкова

силно, колкото ѝ той нея. Но въпреки това желанието оставаше чисто физическо. Не разменяха нито една любовна дума. Досега бе сдържала чувствата си.

Разхождаше се напред-назад и сериозно обмисляше създалото се положение. Бебето трябваше да има баща. Не можеше да роди незаконно дете. Нямах да бъде честно към безпомощното бебе. Щеше да бъде съвсем различно, ако Джейк я обичаше, но той не проявяваше никакви признаци на любов. Като че ли вече не я мразеше. Дори я разпитваше за миналото, особено за времето, прекарано в Ню Орлиънс, но Александра упорито мълчеше. След като в началото бе отхвърлил историята, която му разказа, Александра не обели повече дума на тази тема. Дори за майка му. Сега ѝ се искаше да не беше проявявала толкова гордост.

Чу се някакъв шум. Вдигна глава и видя, че Джейк идва към нея със смръщено чело. Александра пое дъх. Джейк никога не беше у дома по това време деня.

— Джейк?

— Всичко е наред. Върнах се, за да поговоря с теб. Имаш ли една свободна минута?

Александра го погледна загрижено. Рядко го беше виждала толкова сериозен.

Придърпа един стол близо до нея, бутна сомбрерото си назад и я загледа с напрегнатите си, сини очи.

Александра си спомни първия им разговор в каютата на борда на „Летящия Джейк“, когато не знаеше какво може да очаква от него. Сега се чувстваше по същия начин.

— Какво да правя с теб, Алекс? — бавно попита той.

— Какво имаш предвид?

— След два дни стадото ще е готово и ще потеглим към Сан Антонио.

— Радвам се. Знаем, че искаш точно това — додаде Александра, опитвайки се да прикрие страха си. — Джейк, преди да тръгнеш бих искала да ти кажа нещо.

Погледът му стана още по-напрегнат.

— Казвай.

— Ами, бях по-твърдоглава, отколкото бе нужно. Искам да знаеш за мен. Трябваше да ти разкажа още преди, когато ме питаше.

— От теб зависеше, Алекс. Аз съм много любопитен. Не се държиш като проститутка. Просто нищо не разбирам.

— О, Джейк, аз не съм блудница. Разбираш ли, всички тези мъже... вината не беше моя. Първият път бях изнасилена, както вече ти казах.

— Не искам да знам нищо за мъжете.

— Напротив, по дяволите, ще ме изслушаш. Започна да ме обвиняваш, още от самото начало. Е, сега ще изслушаш фактите. Наистина съм Александра Кларк. Дядо ти ми беше настойник в Ню Йорк. Той ме отгледа след смъртта на родителите ми и след като ти и майка ти сте го напуснали. Преди да умре, помоли ме да намеря Елинър в Ню Орлиънс. Наех капитан Съли и шхуната му. Той искаше да ме изнасили и да ме остави след това на екипажа си. Сkochих през борда. Ти ме спаси.

— Алекс! Спри!

— Не, искам да го чуеш. Искам да чуеш всичко. Отведе ме в Ню Орлиънс. Изплаши ме. Плашеше ме, когато... когато правехме любов. Бях толкова неопитна. Затова избягах. След това попаднах на улица „Галатен“.

— Проклятие, Александра — извика Джейк, скочи и започна да се разхожда из стаята, развълнувано прекарвайки пръсти през косата си.

— Да, на улица „Галатен“. Постъпих глупаво, но не знаех къде съм попаднала... поне от началото.

— Не искам да те слушам повече — Джейк седна, а сините му очи потъмняха от болка.

— Бях отчаяна. Ходех по улицата, опитвах се да се измъкна, но един мъж ме повлече към един танцувален салон.

— О, не! — простена Джейк, приведе се и скри лицето си с длани. — Само ако знаех!

— На следващия ден ме изпратиха при мадам Льоблан. Само свирех на пиано и пеех, Джейк, повярвай ми, моля те! Последната нощ ми дадоха нещо с шампанското и Джайлс ме облада. Само по този начин можеше да го стори.

— И за да ме накара да повярвам в това, което виждам! Проклетата Бела и нейните номера. Тя и Джайлс са го нагласили. Сега разбирам — спря за миг, после добави внимателно — Съжалявам,

Алекс! Дали някога ще можеш да ми простиш? — каза той с болка в гласа си.

Александра го погледна право в очите. Вярваше й.

— Да, Джейк — усмихна се тя. — Измамиха ни и двамата. Предполагам, че са го направили от ревност. Освен това са искали парите ми.

— Парите ли?

— Да, Джейк. Аз съм богата наследница.

— Искаш да кажеш, че превивам гръб покрай тези говеда, когато ти имаш цяло състояние? — разсмя се той.

Александра сведе поглед, а дългите й ресници скриха за миг очите й.

— Искаш ли парите ми?

— По дяволите, познаваш ме добре. Не ми пука за твоите пари. Те са си твои. Задръж си ги. Досега не са ти донесли много добрини.

Александра отвори широко очи, а зеленият им цвят се смекчи.

— Джайлс ме отведе в плантацията. Останах при Елинър до смъртта й. Не беше добре с белите дробове. Каза, че не е искала да оставаш при нея.

Джейк отново стана и закрачи напред-назад.

— Знаех, че е болна, но все пак е трябвало да ми каже. Щях да остана. Ранчото можеше да почака.

— Тя знаеше, че ще останеш, но не е искала да пречи на живота ти. Много те обичаше.

— Всичко можеше да почака.

— Помоли ме да ти кажа, че много те обича. Искаше да знаеш, че е била щастлива през последните си дни с мен. Искаше да ти кажа, колко е щастлива, че Олаф й прощава и че я обича, а също и теб. Това беше една от причините Олаф да ме изпрати при теб — да ти кажа, че те обича и че е бил един глупав старец.

— Искан ми се да го познавах по-добре — усмихна се Джейк. — Щеше да бъде по-добре, ако майка ми беше останала при него.

— Елинър ми даде това — каза Александра, като извади медальона от блузата си и го измъкна през главата си. Подаде го на Джейк. — Мисля, че всъщност ти принадлежи.

Джейк се приближи до нея и погледна медальона.

— Дала го е на теб?

— Да, тя се отнасяше с мен като с дъщеря.

— Задръж го. Щом е искала да ти го даде, значи е твой — каза Джейк, като стисна пръстите ѝ върху медальона. Отново седна и я загледа със сериозните си сини очи.

— След като майка ти умря, дойдох тук, понеже ѝ бях обещала. Освен това Джайлс се опитваше да ме принуди да се омъжа за него. Реших, че тук ще съм на по-безопасно място. Ейба напусна плантацията с мен. Когато тръгнах насам, замина на север. Не съм проститутка, Джейк.

Погледите им се срещнаха в един безкраен миг.

— Не, не си, но, по дяволите, Алекс, в леглото не се държиш като дама.

Александра ококори очи, след това се разсмя. Джейк я погледна изненадано и се разсмя с нея.

— Е, по дяволите, Джейк, и ти не си джентълмен в леглото.

— Не знам — поклати глава Джейк. — Вкара ме в небрано лозе. Искаш ли да си отидеш у дома? Или искаш да останеш в Сан Антонио? Не мога да те взема с нас. Невъзможно е.

— Тогава, когато тръгнеш, ще ме оставиш някъде — студено заяви тя, а сърцето ѝ заби бързо в очакване на отговора му. Нима наистина всичко щеше да завърши просто така?

— Добре, Алекс, щом така искаш — отвърна също така студено Джейк.

Александра се изправи. Знаеше, че ако наистина я обича, няма да ѝ позволи да го напусне. Вече никога нямаше да може да му каже за детето. Не искаше да проси любовта му. Скри чувствата си зад ледена маска, но лицето ѝ остана напрегнато.

— Много добре, Джейк. Обещанията ми към Олаф и Елинър са изпълнени, така че вече нищо не ме задържа тук. Ще дойда с теб до Сан Антонио, където ще се разделим.

Погледна го бързо, после го заобиколи и излезе от стаята.

— Алекс? — повика я той, но беше твърде късно.

Александра беше излязла навън. Чу го, че я вика, но не отвърна. Бързо се качи на коня и го пришпори в галон, далеч от хасиендата, далеч от Джейк.

„Джейк! Джейк!“, викаше сърцето ѝ, докато яздеше. Сега, когато добитъкът беше готов за тръгване, Джейк искаше да я зареже, да я

отхвърли. А тя бе мечтала, че би могла да спечели сърцето му? Глупачка! Щеше да се раздели с него и никога нямаше да се върне. А той нямаше да научи за детето си, никога! Никога вече нямаше да я види, след като се разделяха в Сан Антонио.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Александра продължи да язди, отдалечавайки се от хасиендата сякаш искаше да избяга от гнева, от болката, от разочарованието. Забави ход, чак когато мустангът започна да се изморява.

Слънцето клонеше към залез и времето започна да захладнява. Вятърът шибаше лицето ѝ. Александра отметна шапката си назад, така че само коженото ремъче я придържаше на шията ѝ. Почувства се ободрена от вятъра в косите си и силния мустанг под нея.

Откри, че е започнала да се чувства част от Тексас през седмиците, които бе живяла тук. Въпреки гнева ѝ към Джейк, все още обичаше „Бар Джей“ и живота в ранчото. Почти не искаше да си тръгва, но се налагаше, независимо от болката в сърцето ѝ. Джейк вече не я искаше, така че трябваше да изгради нов живот за себе си и за детето някъде другаде.

Изведнъж конят изпръхтя изплашено. Александра разтревожено се огледа. Беше се научила да се съобразява с инстинктите на мустанга си. Недалеч от нея група мъже яздеше към стадото на „Бар Джей“. Може би бяха крадци на добитък? Дали я бяха видели? Спря коня си и започна да наблюдава ездачите.

Не бяха я забелязали, понеже яздеха право напред, устремени към целта си. Видя ги, че завиват към стадото. Въпреки чувствата си към Джейк, не би могла да допусне нещо да се случи с ранчото и каубоите, след като можеше да помогне.

Обърна мустанга и леко дръпна юздите. Трябваше да предупреди Джейк и Ламар. Конят ѝ сякаш разбра нетърпението ѝ и скоро се носеше в галон обратно към хасиендата. Александра се държеше здраво и пришпорваше коня, без да обръща внимание на храстите и трънаците, които разкъсваха дрехите ѝ.

Най-сетне хасиендата се показа. Дръпна рязко юздите на потъналото в пяна от препускането животно, което дишаше тежко. Нейното дишане също беше накъсано. Косата ѝ се спускаше като вълна от златен огън, запален от последните слънчеви лъчи. Дрехите ѝ бяха изпокъсани, а тялото ѝ — надрано от храстите.

Преди да скочи от коня, Джейк вече беше до нея, за да ѝ помогне.
— Джейк! Крадци! Една група мъже язди към стадото. Не са много далеч. Видях...

— По дяволите! Сигурна ли си, Алекс?

Александра кимна утвърдително и едва тогава видя оседланите коне пред хасиендата. Няколко каубои заедно с Ламар стояха наблизно със смръщени лица.

— Сигурна съм, но какво става тук?

Джейк се ухили глуповато.

— Щяхме да тръгваме да те търсим. Казах на Ламар, че ще изчакаме, докато слънцето залезе и ако дотогава не си се върнала...

— Джейк, мога сама да се грижа за себе си. Винаги съм се справяла сама — хладно го прекъсна Александра, след което се обърна към Ламар. — Какво трябва да направим?

Ламар беше дал знак на каубоите в мига, в който му за новината. Вече бяха готови да изпълнят заповедите му.

— Джейк? — намеси се Ламар, нетърпелив да предприеме нещо.

— Трябва да ги отблъснем. Ако подгонят стадото сме загубени. Ламар, предупреди каубоите, които са на пост. Кажим им да са готови, в случай че не успеем да спрем крадците. Ще взема тези мъже и ще се опитам да ги спра. Взема Александра с теб. Не искам да я оставям сама.

— Не! Искам и аз да участвам. Мога да стрелям — заинати се Александра, която не искаше да я пренебрегват.

— Проклятие, Алекс. Върви с Ламар. Няма да те взема с мен.

— Не, идвам с теб — каза тя и отново възседна мустанга си.

Джейк я погледна втренчено, но нямаше време за спорове.

След няколко минути приближиха стадото. Всички спряха конете си. Животните изглежда чувстваха надвисналата опасност, тъй като пръхтяха изплашени. Александра се стремеше да се придържа към Джейк. „Тези мъже няма да се измъкнат лесно, ако решат да си играят с нервите на Джейк“ — помисли си тя, наблюдавайки суровия му, строг профил.

Погледът ѝ се върна към крадците на добитък, които се приближаваха. Препуснаха в галоп, щом видяха, че Джейк ги очаква. Когато наближиха, Александра веднага разпозна водача им — Пекос. Искаше да си отмъсти? Или го правеше от омраза? Бандитите спряха

конете си на няколко фута от каубоите на Джейк. Пекос бавно се приближи с мустанга си.

— Gringo, да не си дошъл да ни поздравиш?

— Какво правиш в „Бар Джей“, Пекос? Мисля, ме ти казах да стоиш надалеч.

— Останаха някои неуредени въпроси между нас — отвърна той, наблюдавайки нахално Александра.

— Няма какво да уреждаме.

— Така ли? Ха, това твоето стадо ли е? Много е хубаво. Готово е за път. Говедата са нервни, verdad^[1]? Искат да тръгват. Ако изведнъж се чуе някакъв звук или пък някой случайно гръмне насред стадото...

— Не ме заплашвай, Пекос — твърдо го прекъсна Джейк.

— Да те заплашвам? Аз? — невинно попита Пекос, като разтвори ръце с дланите нагоре.

— Взимай момчетата си, Пекос и веднага се махайте от земята на „Бар Джей“! Не се връщайте, защото следващия път няма да се измъкнете толкова лесно.

— С удоволствие. Дошли сме само за малката сеньорита. Ще я вземе за известно време, за да разчистим старите сметки. После ще я върнем, само че ще е малко употребявана — каза Пекос и се разсмя гърлено. Хората му се разсмяха с него, а гласовете им прозвучаха грубо и дрезгаво във вечерния въздух.

Александра седеше спокойно на седлото си, а лицето ѝ не показваше нищо. Не трябваше да показва страх, независимо какво щеше да се случи с нея или какво щеше да направи Джейк. Беше преживяла доста премеждия. Щеше да преживее и тази нощ.

— Започваш да ме ядосваш, Пекос — каза провлечено Джейк и плъзна ръка към револвера си.

— Така ли? Не мога да те разбера, gringo. Просто дойдох за тази жена — отвърна Пекос и ръката му също се насочи към оръжието му.

— Тази жена е моя, Пекос.

— Аха, значи искаш да се биеш, hombre?

Изведнъж светът сякаш избухна в един ад от стрелящи оръжия, ругаещи мъже и скачащи коне. Александра чу вика на Джейк:

— Бягай при Ламар, Алекс! Предупреди останалите.

Александра обърна коня си. Край нея ездачите падаха от мустангите си, само за да се включат пеша в боя, тъй като двете групи

се бяха смесили в една задъхана, бореща се отчаяна маса. Не можеше да различи Джейк, нито да разбере колко са убитите и ранените. Пришпори коня си. Трябваше час по-скоро да се отдалечи от мястото на сражението, да отиде до спокойното стадо и да предупреди останалите.

Препусна в галон до кухненския фургон и спря рязко мустанга пред него.

Куки изскочи с пушка в ръце.

— Господи, мис Александра, помислих, че идва някой от бандитите. За малко да ви застрелям.

— Куки, къде е Ламар?

— При стадото.

— Трябва да предупредя другите. Крадците са Пекос и бандитите му. Бият се с Джейк и каубоите. Не знам какво... О-о, не! Виж! Плевните горят. О, Куки!

Тъмната нощ внезапно се озари от ярката светлина на пожара, горящ близо до хасиендата. Александра почувства как гневът се надига в гърдите ѝ. Значи Пекос беше довел две групи — една за хасиендата и една за стадото.

— Какво ще правим, Куки?

— Вижте, мис, Джейк ще се погрижи за онези бандити. Вие ще предупредите Ламар, а аз ще дойда с вас. След това ще видим какво може да се направи за хасиендата, ако вече не е твърде късно.

Александра и Куки разказаха на Ламар какво ставаше. После се отправиха към хасиендата. Не посмяха да се приближат много. Куки провери пистолета на хълбока си, след това измъкна пушката от кобура на седлото си. Кимна на Александра и двамата хукнаха към хасиендата, като се снишаваха. Плевнята, оборът и пристройките вече горяха, но Александра с облекчение видя, че хасиендата все още е невредима. Притичаха съвсем близо до хасиендата. Отвътре се носеха силни гласове. Александра понечи да хукне натам, твърдо решена да спре бандитите, но Куки я хвана за ръката и грубо я дръпна в сянката.

— Не можете просто така да влезете вътре, мис Александра — прошепна той на ухото ѝ. — Ще ви застрелят. Вижте, отпред са завързани само три мустанга, значи бандитите вероятно са само трима. Изкарали са и каруцата. Хващам се на бас, че са искали да откарат плячката с нея. Не смятат, че ги грози някаква опасност. Сега просто

трябва да ги причакаме. Не можем да се втурнем вътре. Можете ли да стреляте?

— Да — прошепна Александра и взе пушката в ръка.

— Добре. Аз ще пазя предната врата. Вие ще следите вратата на кухнята. Щом излязат, ще ги пипнем.

Александра притича зад хасиендата, след като се убеди, че Куки е заел позиция зад каруцата, близо до предната врата. Около вратата на кухнята нямаше друго прикритие, освен старият кладенец. Александра се сви зад него, подпря пушката на кладенеца и се прицели в кухненската врата.

Изведнъж чу острото щракване на петле на пушка. Звукът се разнесе съвсем близо до лявото ѝ ухо. Съвсем близо! Студеното стоманено дуло на пушката докосна бузата ѝ.

— Не трябва да си играеш с оръжието, *chica* — чу се нечий силен глас. — Някой ден може да се нараниш лошо. А сега би ли хвърлила пушката в кладенеца, ако обичаш? — гласът изгуби веселите си нотки и стана суров и заплашителен — Веднага!

Александра нямаше друг избор. Бавно повдигна пушката, докато се прекатури в кладенеца. Чу се дрънченето ѝ в стените на кладенеца, последвано от цопване във вода.

— Благодаря, сеньорита. А сега стани и тръгни бавно пред мен към вратата на кухнята — заповяда бандитът. Александра се подчини. Щом стигнаха до вратата, мъжът почука тихо на прозореца. След миг друг ухилен мексиканец отвори вратата.

Дръпна Александра вътре и прекара грубите си длани нагоре-надолу по ръцете ѝ. Тя се опита да се изскубне, но бандитът само я стисна по-здраво и я повлече към голямата стая. Там имаше още един мексиканец. Приблужи се бавно към нея, докато единият от бандитите държеше пушката си насочена към нея, а другият я притискаше към себе си. Ръцете му я галеха по раменете, разголени от изрязаната блуза.

Александра не искаше да показва признаци на страх. Погледна смело бандита, който стоеше пред нея. Усещаше миризмата на тялото му — воня, наслоена от многото седмици без сапун и вода. Бандитът се ухили, свали широкото си сомбреро, разкривайки черната си, мазна коса.

Черните му, блестящи като въглени очи, похотливо огледаха тялото ѝ.

— Радваме се, че се присъединихте към нас, сеньорита. А сега, бихте ли извикали на вашия приятел отвън да хвърли оръжието си и да се присъедини към малката ни компания?

— Никога! — Александра сви юмруци.

— О! Значи искате да го видите как умира?

Зави и се свят. Но какъв друг избор имаше? Извика на Куки, който неохотно хвърли револвера си и влезе вътре с вдигнати ръце.

— А сега, muchachos^[2], ще се позабавляваме — каза водачът на хората си и се ухили на Александра. — Толкова много неприятности, chica, за да те отведем при Пекос. Не мислиш ли, че трябва да получим награда?

— Не! Вие сте луди. А скоро ще бъдете мъртви. Джейк и Ламар идват насам.

— Едва ли, хубава gringa. Тази нощ Пекос ще им осигури малко работа.

— Грешите... — започна Александра, но изпищя от болка, понеже бандитът, който я държеше, неочаквано я оципа по гърдата. Александра яростно го ритна по пищяла. Бандитът изпусна ръцете й. Тя се обърна към него и го заудря с юмруци.

Водачът им изруга, сграбчи я и жестоко я удари два пъти през лицето. Силните удари бързо я укротиха. От ъгълчето на устата й потече струйка кръв. След това бандитът я повлече към кухненската маса. Заповяда на хората си да завържат Куки. Те го направиха, като го оставиха така, че да може да гледа какво става.

Главатарят запрати с широк замах приборите на пода и хвърли Александра върху масата. Тя се замята, опитвайки се да се освободи, но другите двама бандити се втурнаха да му помагат. Единият хвана ръцете й и ги вдигна над главата й. Другият я хвана за глезените и ги притисна към масата, така че краката й да са разтворени. Александра изпищя и се замята отчаяно върху твърдите дъски. Бандитите просто се ухилиха, показвайки почернелите си от тютюна зъби. Александра потръпна от отвращение и отново започна да вика за помощ.

Главатарят отново я удари. Кръвта потече още по-силно от разранените й устни. Почувства соления вкус на кръвта, която течеше в устата й. Спря да пици, тъй като гърлото я заболя от виковете. Отново се опита да се измъкне от ръцете, които я държаха, но сега усилията й бяха по-слаби.

Водачът на бандитите се качи на масата, подканян от приятелите си. Измъкна големия си нож и разряза блузата ѝ. Белите ѝ гърди изскочиха, а лампата примамливо освети розовите им зърна. Бандитът сграбчи гърдите ѝ с мръсните си ръце и силно ги стисна. Александра се замята от болка и отвращение. Мъжът се разсмя жестоко и се намести между разтворените ѝ крака. Отново замахна с ножа и разряза полата ѝ от подгъва до кръста. Разкъса плата и коленичи между бедрата ѝ. Двамата бандитите я притискаха към масата, за да не може да избяга.

Изведнъж се чу студения, смъртоносен глас на Джейк.

— Вече си мъртъв, hombre!

Всичко стана много бързо. Главатарят скочи от Александра и посегна за пистолета си, докато другите двама бандити я пуснаха и хукнаха към кухнята. Последва изстрел от пушка и главатарят се строполи върху Александра. Топлата му кръв потече по разголеното ѝ тяло. Александра го погледна ужасено. Джейк и Ламар се втурнаха след другите двама. Отвън се чуваше силен шум — изстрели, цвилене на коне, последвани от тропота на бързо отдалечаващи се копита.

Александра бутна мъртвия бандит на пода, седна и придърпа, доколкото можеше дрехите върху себе си.

Джейк и Ламар побързаха да се върнат при нея. Ламар извлече мъртвия бандит навън. Джейк остана при Александра. Притисна я към себе си, след което последва Ламар, за да довършат започнатото.

Когато се върнаха, Александра се беше увила с едно индианско одеяло и се опитваше да развърже усмихващия се Куки. Цялата беше в кръв, нарязана, издрана, а косата ѝ беше сплъстена, но не обръщаше никакво внимание на раните си, а продължаваше да се бори с възлите.

Джейк се приближи към нея. Лицето му беше сурово, безмилостно. Той също беше мръсен и с изпокъсани дрехи, а от една рана на лицето му течеше кръв. Застана до Александра. Искаше да я утеши по някакъв начин, но не знаеше как.

Ламар се приближи бързо, избута Александра настрана и започна да развързва Куки. Джейк докосна ръката ѝ, хвана я и я притегли към себе си. Очите му я гледаха с мек, загрижен поглед.

Александра вдигна глава към него и го отблъсна.

На лицето на изненадания Джейк се изписа въпросително изражение.

— Александра? Всичко свърши. Бандитите си отидоха.

— Радвам се — студено каза тя и се отдалечи от него.

Джейк остана неподвижен, с увиснали покрай тялото си ръце и недоумяващо и смутено лице.

— Остави избягалите на мира, Джейк. Те не ме нараниха.

— Не са, но...

— Дойде навреме.

— Страхувах се, че ще бъде твърде късно, Александра — каза Ламар с безпокойство в гласа.

— Сега всичко е наред. А стадото?

— Спряхме бандитите. Доста се приближиха, но убихме няколко и останалите побягнаха. След такъв пердах няма да се върнат скоро — сухо рече той.

— Добре — усмихна се тя на Ламар и Куки. — Сигурно има ранени каубои. Доведете ги тук, за да се погрижа за тях. Куки ще ми помогне.

— Можете да разчитате на мен, мис Александра. Облечете се, а аз ще започна работа в кухнята — каза той, стана и се отдалечи.

Александра се обърна към Джейк.

— Най-добре да започна с теб.

— Първо се погрижи за себе си, Алекс — Джейк я погледна загрижено. — И ти имаш нужда от помощ.

— Предполагам, че си прав — съгласи се неохотно тя. — Има ли нещо подходящо, което да използваме за бинтове.

— Чаршафите ще свършат работа — намеси се Ламар. — Аз ще се върна при момчетата и ще ги изпрацам тук на смени.

Напрежението между Джейк и Александра беше очевидно и Ламар се зачуди какво ставаше. Очакваше да се хвърли в обятията на Джейк, след като я спаси. Вместо това тя изглеждаше необичайно съдържана.

— Идвам с теб — каза Джейк. — Ще ти помогна, докато останалите идват дотук.

Александра се обърна. Почувства как се напънга, сякаш тялото ѝ беше стегнато на възли. Бързо отиде в тяхната спалня и почисти кръвта и мръсотията от тялото си. Порязванията и драскотините пареха, но не бяха дълбоки и щяха да заздравеят бързо. Облече костюма си за езда, доволна, че напълно прикрива раните ѝ. След това обу ботушите си.

Макар нощта да беше топла, усети, че я втриса. Чувстваше се удобно в плътните дрехи. Започна да разресва косата си, опитвайки се да разреши сплъстените кичури и да изчисти боклуците. Никаква надежда. Накрая я сплете и я праметна през рамото си. Нямаше време да се безпокои за косата си. Наплиска лицето си над легена с вода, но това не помогна много на подпухналите ѝ устни. Хвърли един последен поглед в огледалото, въздъхна и побърза да излезе от стаята.

Бързо извади чаршафите и започна да ги разкъсва на ленти. Когато приключи, отиде в кухнята при Куки. Беше стоплил вода в една тенджера, а в друга приготвяше яхния. Освен това беше сложил да се вари кафе и беше извадил бутилка текила.

— Изглеждате малко по-добре, мис Александра — усмихна ѝ се той. — Каубоите сигурно ще пристигнат всеки момент. Извинявайте, че не мога да ви помогна.

Александра го потупа по ръката.

— Някой не би могъл да направи повече, Куки. Всичко завърши добре. Остава само да се погрижим за каубоите, за да могат да тръгнат със стадото.

Пристигна първата смяна каубои. Отначало показваха раните си с неохота, но след това проявиха по-голямо желание, щом видяха вниманието, което обръщаше мис Александра на всяка драскотина. Според тях никога не се бяха сражавали толкова добре, или толкова тежко и никога не бяха получавали такива лоши рани. Засипаха я с истории за тяхната смелост. Никога не бяха се радвали толкова много на резултатите от някоя битка. Скоро бяха превързани, нахранени и напоени с кафе и текила. Бяха готови за нови битки.

Призори Александра и Куки седнаха да починат и да хапнат. Умората от изминала нощ им личеше, но и двамата бяха щастливи, тъй като бяха помогнали да се спаси „Бар Джей“. Чуха тропот на копита и след миг влязоха Джейк и Ламар. Изглеждаха изтощени.

Джейк влезе с шапка в ръка и се усмихна колебливо на Александра. Мислено се изруга, че се държи като ученик на първа среща. Имаше нещо нередно с Александра, но не можеше да разбере какво. Искаше му се да се разделят като приятели. Допадна му куража ѝ. Беше помогнала да спасят ранчото през нощта, рискувайки дори живота си. Разбира се, донякъде самата тя беше причина за нападението. Знаеше, че ще се почувства по-добре, щом Александра

напусне живота му. Би трябвало да очаква с удоволствие раздялата им в Сан Антонио. Но не се радваше. Не искаше да се разделя с нея.

Премести поглед от Александра към Куки.

— Стадото е окей — заяви той. — Утре, щом се зазори, тръгваме към Сан Антонио.

— Много добре — усмихна се Куки. — Ще се приготвя. След като се нахраните се връщам в лагера. Момчетата скоро ще огладнеят отново.

— Дай да те превържа, Джейк — изправи се Александра.

Започна от лицето му. Опита се да не обръща внимание нито на суровите му черти, които ѝ бяха станали толкова познати, нито на поникналата му руса брада. За щастие порязването не беше дълбоко и нямаше да остане белег, каза си тя, след което насочи мислите си към бъдещето. Никога нямаше да го види оздравял.

— Свали си ризата — меко каза тя, като се опитваше да успокои сърцето си, което изведнъж затупка по-бързо. Докосна загорялата му от слънцето кожа, опитвайки се почисти засъхналата кръв от раните. Дъхът на Джейк секна, мускулите му се стегнаха. Александра почувства, че го боли. Превърза раните с парче бял плат, за да ги предпази от замърсяване.

— Това е най-доброто, което мога да направя за теб. Ще се справиш.

Преди да успее да се отдръпне, Джейк сложи голямата си, силна ръка на рамото ѝ.

— Благодаря ти, Алекс. Снощи доказа, че си истинска тексаска.

Александра се измъкна от ръката му и се изправи.

— Аз съм от Ню Йорк и бих направила същото за всеки, който се нуждае от помощ — рязко каза тя, обърна се и излезе от стаята, за да не му позволи да види сълзите, които се бяха събрали в очите ѝ.

Без значение какво щеше да ѝ струва, никога нямаше да му позволи да види каква силна болка ѝ причиняваше. Но гордостта беше студено и самотно чувство, за разлика от страстта. И любовта.

---

[1] *Verdad* (исп.) — нали — Б.пр. ↑

[2] *Muchachos* (исп.) — момчета — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

По-късно сутринта отвън се чу конски тропот. Ездачът рязко спря пред хасиендата.

Александра незабавно застана нащрек. Не можеше да бъде никой от „Бар Джей“. Всички бяха отишли при стадото.

Грабна пушката, провери дали е заредена и спокойно излезе навън. Ездачът все още седеше на коня си. Видът ѝ очевидно не го предразполагаше да слезе на земята. Едва успя да разпознае Александра в жената, която се приближава към него с насочена пушка. Лицето ѝ беше почерняло от слънцето, а зелените ѝ очи изглеждаха сурови на светлината на утринното слънце.

Погледите им се срещнаха над дулото на оръжието. Ездачът се усмихна.

— Предполагам, че не възнамерявате да ме застреляте, мис Александра, тъй като съм дошъл, за да ви спася.

— Лейтенант Блейк! — възкликна Александра. — Как ви хрумна, че трябва да ме спасявате.

Свали пушката надолу. Лейтенантът скочи от коня и се приближи до нея.

— Мис Александра, не вярвам да мислите, че мога да забравя вас или бедата, в която сте изпаднали. Върнах се веднага, щом успях да обясня възникналия проблем на майора.

— Благодаря ви, лейтенант, но аз наистина съм добре.

— Все пак искате да си тръгнете, нали?

Александра почувства как сърцето ѝ започва да бие по-силно, тъй като знаеше какъв отговор трябва да даде.

— Да, искам да си тръгна — прошепна тя.

— Добре! Много се радвам. Ще се погрижа за вас. Ще се отнасям към вас както подобава към една дама — щастливо заяви лейтенантът.

— Благодаря, лейтенант Блейк. Сигурна съм, че мога да разчитам на вас, че ще се държите като джентълмен.

— Разбира се, мис Александра. Но по-добре да тръгваме. Всички са при стадото и ако тръгнем веднага ще имаме достатъчно преднина, в случай че решат да ни преследват.

— О, едва ли, лейтенант. Утре сутринта тръгват със стадото към Сан Антонио. Нищо не би могло да накара Джейк Джермън да изостави стадото. Ще бъдем в пълна безопасност.

— Въпреки това считам, че е по-добре...

— Много добре. Защо не напоите коня си, докато си събера нещата?

Лейтенант Блейк остана загледан в нея, докато Александра се връщаше в хасиендата.

„Променила се е“ — помисли си той. Сигурно тук е било доста трудно за нея — една дама с добро възпитание. Е, щеше да я измъкне от това място. Щеше да я върне в цивилизования свят, към който принадлежеше и след това щеше да започне да я ухажва, за да спечели любовта ѝ.

Александра не се забави в хасиендата. Беше взела решение и нямаше връщане назад. По-добре да напусне Джейк сега, отколкото в Сан Антонио. Освен това тук беше и лейтенантът — хубав мъж, готов да я защитава. Можеше да се омъжи за него, за да има детето ѝ баща. А с него никога не би имала неприятности. Щеше да има пълна власт над него. И така, всички проблеми се разрешаваха от навременното пристигане на лейтенант Блейк. Защо в такъв случай усещаше как стомахът ѝ се е свил в корава топка и защо сърцето я болеше така? Отказа да търси отговор на тези въпроси.

Отиде в спалнята, където спяха двамата с Джейк. Написка лицето си със студена вода и сплете наново косата си. Нямаше място за дрехи. Костюмът за езда, в който беше облечена, щеше да свърши работа. Всичко, от което щеше да има нужда, бяха малко пари. Взе ги от чантата си и ги сложи в джоба на полата си. Взе с любов норвежкия медальон, закачи го на шията си и го, пъкна под блузата. Трябваше да изостави останалите вещи. Взе ръкавиците и сомбрерото си. Беше готова за път.

Не погледна встрани, докато излизаше от хасиендата. Всичко беше свършено. Не искаше неканени спомени.

Лейтенантът ѝ помогна да се качи на коня и след малко бяха на път.

Лейтенант Блейк знаеше пътя. През цялата сутрин се отдалечаваха от хасиендата, движейки се право на изток. Маршрутът беше подобен на онзи, по който пристигнаха от Корпус Кристи. Александра не виждаше никакви особени различия, тъй като покритата с мескитови храсти равнина беше съвсем еднообразна. Докато яздеше в „Бар Джей“ никога не бе отивала толкова далеч на изток. Нямаше нищо против да остане известно време в Браунсвил. Щеше да бъде в безопасност от Джайлс и Стен под закрилата на кавалерията и лейтенант Блейк. Вероятно по-късно можеше да се завърне в Ню Йорк, но засега не искаше да напуска Тексас. Не знаеше какво я свързва с тази земя, но я чувстваше като родна.

Сутринта беше дълга. От продължителната езда започнаха да я болят краката, бедрата, гърбът. Все още се отдалечаваха на изток от „Бар Джей“. Не беше привикнала към такива дълги преходи. При все че се опитваше да не изостава от лейтенанта, който стоеше изправен на седлото, сякаш току-що бе възседнал коня си, Александра накрая не можеше да издържа повече.

— Лейтенант Блейк, моля ви, не можем ли да починем малко? Нямам повече сили.

Блейк я погледна и леко се намръщи.

— Предполагам, че можем, мис Александра, но до лагера ни остава много път. Не бих искал да попаднем в ръцете на Джермън.

— Вече ви казах, лейтенант. Няма да ни преследват. Не е нужно да бързаме толкова. Браунсвил няма да избяга.

Лейтенантът я изгледа, после сви рамене и се огледа. Насочиха се към една група мескитови храсти. Блейк спря, скочи от коня и ѝ помогна да слезе. Краката ѝ се подгънаха и се подпря на лейтенанта. Блейк я вдигна и я отнесе на сянка под един храст. Остави я на земята и я загледа с намръщено от загриженост лице.

— Защо не ми казахте по-рано, мис Александра? Не знаех. Аз съм привикнал към продължителната езда.

— Всичко е наред.

— Починете си тук, а аз ще донеса вода и сушено говеждо. Това е всичко, което имам.

— Достатъчно е — успокой го Александра и започна да разтрива краката си.

— Сигурна ли сте, че можете да продължите? — попита лейтенантът, щом Александра приключи със закуската.

— Да, сега съм по-добре — усмихна му се тя.

Продължиха да яздят. Александра се чувстваше толкова изморена, че едва се държеше на седлото.

— Наближаваме, мис Александра. Знаем, че сте изморена, но довечера ще си починете. Можете ли да продължите още малко?

Александра се вгледа в лицето му. Последните слънчеви лъчи осветяваха лицето му, върху което освен умората личеше и загриженост за нея.

— Да — усмихна се тя несигурно. — След като стигнахме дотук, предполагам, че мога да продължа още, но ще трябва да ме свалите от седлото.

— За мен ще бъде щастие — засмя се Блейк. — Ще продължим по-бавно към Браунсвил. Просто исках да излезем извън „Бар Джей“ и да наберем известна преднина пред Джермънови.

Александра се усмихна отпаднало и поклати глава. Лейтенантът просто не искаше да повярва, че Джейк няма да ги преследва. Всичко беше приключило. Разбираше го по болката в сърцето си.

Най-накрая, когато нощта вече се спускаше над тексаската прерия, пристигнаха в лагера, към който лейтенант Блейк я бе водил толкова уверено през целия ден. Александра видя огъня пред тях и с благодарност си помисли за удобствата, които лагерът щеше да ѝ предложи през дългата нощ. Единственото, което искаше, бе да си почине, да хапне и да заспи.

Лейтенант Блейк задържа коня си, за да се изравни с нея.

— Пристигнахме, мис Александра. Всичко ще бъде наред. Едни ваши приятели се съгласиха да ни помогнат. Имах щастието да се запозная с тях. Направиха лагера и останаха да ни чакат, за да се върнат с нас в Браунсвил.

Александра отвори уста, за да възрази. Нямахше приятели в Тексас. Но вече бяха в лагера. Двама мъже се изправиха и тръгнаха към тях. На светлината на лагерния огън сенките им се издължиха и заплашително се раздвижиха.

Изведнъж Александра почувства страх. Имаше нещо познато в приближаващите силуети. Дръпна юздите на мустанга, за да го обърне

обратно, но беше твърде късно. Четири силни ръце се протегнаха, хванаха юздите и спряха коня.

— Е, Александра, нали няма да избягаш отново? — скара ѝ се някой с чист северняшки глас.

— Стен!

— На твоите услуги, скъпа.

— И от мен ли искаш да избягаш, cherie? — умолително рече нечий бавен, мелодичен, южняшки глас.

— Джайлс!

— Изминах този дълъг път и понесох толкова несгоди само заради теб.

— О, не! Не! — изплака Александра.

— Господа, изплашихте мис Александра. Предполагах, че ще е неочаквано за вас, скъпа, но господата искаха да ви изненадат, тъй като знаеха колко щастлива ще бъдете да ги видите — каза лейтенант Блейк.

— Щастлива ли? Щастлива ли казахте, лейтенант Блейк?

— Разбира се. А сега, господа, трябва да оставим мис Александра да си почине. Не е силна като нас, а денят беше дълъг и тежък.

— Разбира се. Разбира се, Блейк — съгласи се Стен и отстъпи настрана. Джайлс също се отмести встрани от коня.

Лейтенант Блейк слезе от коня и тръгна към Александра.

— Сега ще ви помогна, мис Александра. А след това можете... — започна той, но думите му се изгубиха в трясъка на пистолетен изстрел, който се разнесе зад гърба му. Лейтенант Блейк изненадано вдигна глава към нея, след това се строполи на земята.

— Не! О, Стен, не — извика Александра.

Стен бързо прибра пистолета си в кобура, приближи се и ритна тялото на лейтенанта, за да се увери, че е мъртъв.

Александра си помисли, че е била длъжна да се досети, че замислят нещо, когато Стен отстъпи и Джайлс го последва. Ако не беше толкова изморена или ако не бе забравила колко са безмилостни, можеше да предупреди лейтенант Блейк. Сега вече беше твърде късно. Трябваше да се досети. Лейтенантът не е знаел що за хора са. Погледна надолу, към хубавото му лице, сега изцапано с пръст. На гърдите му се

виждаше голямо червено петно. Лейтенант Блейк вече никога нямаше да язди до нея и да я защитава по любезния си начин.

— Хайде, Александра — каза Стен, като протегна ръце към нея. — Този мъж не значи нищо за теб.

— Нямаше нужда да го убиваш, Стен — възрази тя, опитвайки се да се измъкне от ръцете му, които се склупчиха около кръста ѝ, за да я свали на земята.

— Разбира се, че трябваше. Щеше да направи всичко, за да те върне обратно, а освен това е от кавалерията. За нещастие трябваше да го използваме, за да те доведе при нас. Иначе изобщо нямаше да го безпокоим.

С нарастващо нетърпение Стен преодоля съпротивата ѝ и я свали на земята. Краката ѝ се подгънаха и Александра се облегна на него. Стен я вдигна на ръце и я отнесе в лагера. Сложи я близо до огъня. Джайлс сипваше храна в една чиния. След миг ѝ я поднесе.

— Яж, та there. Сигурно си много изморена и гладна.

Подаде ѝ и една чаша силно кафе, примесено с бренди. Искаше ѝ се да откаже храната ѝ кафето, но усещаше силен глад. Освен това, ако не събереше сили, нямаше да може да измисли начин да избяга от тях. Трябваше да се наяде и да се наспи, за да може да го направи.

Стен свали седлата и юздите от коня на лейтенанта и от мустанга на Александра. Радваше се, че щяха да позволят и на животните да си починат. Наблюдаваше го със сънено безразличие. Неочаквано ахна, щом го видя как удря силно животните по задниците, за да ги прогони в нощта.

Надигна се разтревожено.

— Защо прогони мустанга ми? — гневно попита тя, а очите ѝ проблеснаха на светлината на огъня.

— Е, нали не можем да продължим с животно с клеймото на кавалерията? А и твоят мустанг не е много подходящ.

— Животните бяха добри — заинати се тя.

— Сигурен съм, скъпа — каза Стен, като се приближи към нея с парче въже. — А сега, би ли ми подала ръцете си, за да приключим.

— Какво?

— Ще ти вържа ръцете, Александра. Предполагам, не очакваш, че мога да ти имам доверие.

Александра се помъчи да избяга, да изпълзи от него, но тялото ѝ беше толкова слабо, почти безжизнено. Стен я хвана, но тя продължи да мята ръце, крака, да се дърпа от него. Най-накрая той раздражено повика Джайлс на помощ. Притиснаха я към земята и Стен завърза здраво ръцете ѝ отпред.

Стен и Джайлс се изправиха доволни. Александра се надигна в седнало положение. Изглежда ги свирепо, докато се отдалечаваха от нея. Седеше напълно безпомощна до лагерния, огън. Ако можеше да си почине, щеше да измисли някакъв план, но в момента умът ѝ отказваше да работи. Затвори очи, тъй като беше твърде изморена, за да се безпокои от онова, което правеха похитителите ѝ.

Когато ги отвори отново, Джайлс и Стен стояха пред нея. Джайлс коленичи и я вдигна на ръце. Александра се замята, развика се, заудря го с вързаните си ръце. Не успя да му стори нищо. Джайлс я отнесе настрана от лагера, докато Стен гасеше огъня. Конете бяха готови за път, отпочинали през деня. Бяха силни, великолепно животни. Джайлс я отнесе до единия от тях, който беше с женско седло. Докато я вдигаше и ѝ помагаше да оправи дрехите си, Александра най-сетне прозря плановете им. Възнамеряваха да пътуват през цялата нощ!

Александра изстена. Тялото ѝ се разбунтува срещу мисълта за новите дълги часове езда.

— Не, Джайлс — каза тя. — Не мога да яздя повече. Трябва да си почина.

— Една Кларк казва, че е изморена! Не вярвам на ушите си, Александра. Можеш да спиш на седлото — намеси се Стен. — Ще водя коня ти, макар и да се забавим. Вече не ти вярвам.

Взе юздите на коня ѝ и го поведе към своя. Трябваше да отиде с тях. Нямаше друг избор. Ръцете ѝ бяха вързани, беше качена на седлото, а Стен водеше коня ѝ. Вече го нямаше лейтенант Блейк, за да я спаси. Джейк също нямаше да дойде.

Насочиха конете в североизточна посока, към Корпус Кристи и поведоха Александра със себе си — отново тяхна плячка против волята си.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джейк се смъкна от коня и притича, като се снишаваше, към лагера, който Джайлс и Стен бяха изоставили. Разрови все още горещата пенел от лагерния огън и прецени, че едва ли имат преднина повече от час-два. За първи път разбра, че Александра е изпаднала в беда, щом намери двата коня, които се връщаха назад по следите си. Мустангът беше тръгнал обратно към „Бар Джей“ и кавалерийският кон го беше последвал. Сега ги водеше със себе си, завързани за мустанга си.

Късно сутринта Джейк остави за малко стадото, за да види как е Александра. Мислеше, че ще е в безопасност, но не знаеше как ще постъпи Пекос. Той се беше измъкнал жив и съществуваше възможност да се върне за Александра.

Това беше първата му мисъл, когато откри, че хасиендата е празна и Александра я няма. Все пак беше странно, че нямаше следи от борба и беше взет само един кон. Не можеше да я остави в ръцете на Пекос или някой от бандитите му. Написа кратка бележка на Ламар, за да му съобщи, че тръгва след нея. Добави, че ще се опита да настигне стадото по пътя към Сан Антонио. Не можеше да понесе мисълта, че ще изостави стадото в такъв критичен момент, но знаеше, че Ламар и каубоите могат да тръгнат без него.

Едва привечер започна да се съмнява в предположението си. Следата водеше на изток, към залива, а не на юг към Мексико. В това нямаше никаква логика.

Попадна на двата коня по мръкнало и бързо провери подковите им. Това бяха двата коня, които беше следил през целия ден, но сега бяха без седла. Още бяха разгорещени и заменени от дългия, труден ден. Видя кавалерийското клеймо на единия кон и разпозна в другия един от собствените си мустанги. Разбра, че Александра е тръгнала с младия лейтенант. В кръвта му се надигна нещо тъмно и злоещо. Погледът му проблесна свирепо в тъмната нощ. Трябваше на всяка цена да ги открие.

Но какво ли се беше случило с тях? Защо бяха пуснали конете? Най-накрая първоначално обзелият го кипящ гняв отстъпи място на тревогата за безопасността на Александра. Продължи бързо напред, като привърза двата коня за своя, в случай че по-късно му потрябват.

Следите свършваха при лагера. От следите и остатъците разбра, че двама други мъже са очаквали през целия ден лейтенанта и Александра. Джейк забеляза кървави петна по земята. Проследи ги и откри тялото на лейтенанта в един мескитов гъсталак.

Картината се изясняваше. Александра му беше казала, че я преследва един мъж от Ню Йорк — Стен, а също и Джайлс. Двамата се бяха обединили, за да я заловят. Бандитите не биха отишли толкова далеч на изток, а тук нямаше стада, които да примамват крадците на добитък. Сигурно бяха Стен и Джайлс.

В него се надигна мрачна решителност. Проклет да е, ако позволи на двамата мошеници да отвлекат Александра, само за да вземат богатството ѝ. Стадото можеше да почака. Трябваше да ги настигне, преди да са се добрали до Корпус Кристи и да са отплавали обратно за Ню Орлиънс.

Бързо привърза тялото на лейтенанта за седлото на кавалерийския кон. Нямаше защо да оставя нещастното момче на лешоядите. Той само беше се опитал да помогне на Александра и беше убит, заради усилията си.

Метна се на мустанга си и поведе двата коня след себе си. Отново тръгна по следите, твърдо решен да настигне групичката преди зазоряване.

В гърдите му бушуваше ледена ярост. Пришпорваше коня си, за да застигне ездачите пред себе си. Не познаваха прерията и Тексас, а той знаеше как да се движи през тази местност, като извлича от конете всичко, на което са способни. Яздеше, а в мислите си виждаше зелените очи на Александра, понякога нежни и усмихнати, друг път студени и сурови, но винаги привързани към него. Тя винаги беше с него, независимо от настроението си. Почти можеше да почувства гъстата ѝ, мека коса в ръцете си, гъвкавото ѝ, стегнато тяло под своето. Ето затова всъщност се беше върнал в хасиендата. Искаше да я помоли да дойде с него заедно със стадото, независимо колко глупаво и безразсъдно изглеждаше. Не можеше да разсъждава или да действа разумно, когато ставаше дума за Александра.

Нощта отминаваше, а Джейк се приближаваше все повече и повече към тримата ездаци пред себе си. Започна да се зазорява и прерията се обагри в розово от първите слънчеви лъчи. Скоро щяха да спрат за почивка. Трябваше да спрат. Не бяха привикнали да прекарват дълги часове на седлото като него. Тогава щеше да ги спипа.

Разбра, че са наблизил, щом забеляза, че следата се променя. Ездачите бяха спрели, сякаш да обсъдят какво да правят по-нататък. Бързо се огледа. Да, той също видя какво бяха избрали. Една мескитова горичка наблизил предлагаше добро място за лагеруване. Ето там са отишли. Добре! Лесно щеше да се промъкне до тях.

Продължи да язди, после зави на север, докато лагерът се изгуби от очите му. Завърза трите коня за един бодлив храст. След това бързо се отправи крадешком към лагера. Щом чу гласовете им, залегна. Не искаше да рискува да бъде забелязан.

Пропълзя оставащото разстояние до мескитовия гъсталак. Денят обещаваха да бъде горещ и ясен. Джейк вдигна глава и огледа лагера. Челюстите му се стегнаха, щом видя Александра на земята, близо до лагерния огън със завързани пред себе си ръце. Джайлс беше наблизил, безупречно облечен в дрехи за езда. Беше нервен и крачеше напред-назад. Другият мъж, по-слаб и по-стар, сигурно беше Стен. Седеше на петите си близо до огъня, пиеше кафе и наблюдаваше Александра.

Джейк се изправи и с гъвкава, безшумна походка влезе в лагера с готов за стрелба револвер.

Александра вдигна глава и се ококори, без да вярва на очите си, щом видя Джейк да стои насреща — висок, як и смъртно опасен.

Джайлс забеляза сепването на Александра и се обърна. Изруга и посегна за пистолета си. Фаталната му грешка беше, че пренебрегна извадения четиридесет и петкалибров револвер на Джейк. Куршумът се заби в гърдите на Джайлс, а силата на смъртоносния му удар го отхвърли назад.

Но преди да отекне ехото от първия изстрел на Джейк, преди той отново да успее да стреля, в ръцете на Стен се появи пистолет. Стен стреля. Александра изпищя, щом видя кръвта, която бликна от главата на Джейк. Пистолетът му изгърмя и куршумът се заби в твърдата, отъпкана земя. Джейк залитна. Падна на колене. За миг погледът му срещна очите на Александра. След това очите му се затвориха и Джейк падна на земята, все още стиснал револвера си в ръка.

Александра продължаваше да пици, а гласът ѝ прорязваше безмилостно хладния утринен въздух.

Изправи се на крака, без да откъсва очи от Джейк, без да престава да пици.

Стен ѝ удари силен шамар. Александра падна по гръб. От устните ѝ потече кръв. Письците ѝ преминаха в хленч, но очите ѝ оставаха приковани в Джейк.

Стен се наведе и грубо я изправи, като я хвана за разранените, подути китки. Приблужи се до лицето ѝ и я подразни:

— Тук свършва историята за двамата герои. Проблемите ми са напълно решени. Вече си моя, скъпа Александра.

— Не! Не, Стен. Мразя те.

Стен се разсмя дрезгаво, след което я повлече към очакващите ги коне.

— Не виждам смисъл да губим повече време тук. В Ню Йорк ни чакат по-хубави неща.

— Не, Стен. Можеш да вземеш компанията. Не ме засяга. Само ме остави тук — изпъшка Александра, а очите ѝ все още не можеха да се откъснат от останалото зад тях, неподвижно тяло на Джейк.

— Преди много време ти казах, че ще се ожения за теб. И ще го направя. Отиваме в Ню Йорк.

Вдигна я и стовари изтръпналото ѝ тяло на седлото.

„Късно вечерта — помисли си той — ще бъдем в Корпус Кристи.“ Оттам щяха да наемат шхуна до Ню Орлиънс. След като веднъж излезеха от Тексас, нямаше да има повече безпокойства. Лешоядите щяха да свършат работата си с тези двамата. Само щяха да му помогнат да изпълни плана си. Бързо разседла коня на Джайлс и с един хубав удар по задницата го изпрати да тича из прерията.

Качи се на коня си, погледна назад към Александра и тънките му, жестоки устни се изкривиха в усмивка.

Александра едва успяваше да се задържи на седлото, докато Стен неуморно я водеше към Корпус Кристи през горещата, суха местност. Цялото тяло я болеше, но тази болка не можеше да се сравни с болката в сърцето ѝ. В мига, в който видя Джейк изправен в лагера — толкова горд, толкова неустрашим, толкова предизвикателен — Александра разбра, че го обича безумно. Искаше да се хвърли в ръцете му и да му каже, че би отишла навсякъде с него, стига само да я вземе. А сега

беше мъртъв, изгубен завинаги. Разбра, че го е обичала от самото начало, но упоритата ѝ гордост не ѝ бе позволила да го признае. О, сега беше толкова късно!

А той дойде при нея. Беше изоставил стадото си, за да дойде при нея. Можеше да означава само едно — той също беше разбрал, че я обича. Бе дошъл да я спаси и да я отведе обратно, за да бъде с него докато прекарват добитъка до Ейбилийн. Щеше да тръгне с него. Щеше да преодолее с радост всички трудности, само и само да бъде с него. Но сега Джейк беше мъртъв. Мъртъв! Сякаш животът изтичаше от нея. Вече не съществуваше нищо нито за нея, нито за Джейк.

Не, напротив! Тя имаше бебето, тяхното бебе. Детето на Джейк растеше в нея. Усмихна се нежно на себе си. Щом бе преживяло последните няколко дни и нощи, значи искаше да живее. Беше силно и смело като Джейк, като самия Тексас. Тя щеше да продължи да живее, за да роди детето. То беше наследството на Джейк. Можеше да продължи да живее с мисълта, че част от Джейк е все още жива в нея.

Денят отново премина в нощ, но те продължаваха да пътуват. Конете бяха изморени и отпаднали като ездачите си. Александра се отпусна напред в седлото. Бореше се със съня, който я завладяваше. Боеше се, че може да падне от коня и да нарани детето, което растеше в нея. И продължаваше да язди, преодолявайки болката, безсънието, болезнените спомени.

Скоро започна да се усеща разликата във въздуха. Приближаваха океана — Корпус Кристи. Надушваше соления морски въздух, чувстваше влагата му върху кожата си. Колко различно бе тук от сухия, пращен въздух на Южен Тексас.

Преди да влязат в града, Стен спря коня си, за да се изравни с Александра.

— Ще те развържа, но не се опитвай да избягаш, защото такъв опит може да се окаже много болезнен за теб. Не ми причинявай неприятности. Разбра ли?

Александра кимна безмълвно. Гърлото ѝ беше сухо и я болеше.

Стен бързо преряза въжето и го хвърли на земята.

— А сега ще яздиш до мен. Тук сигурно е голяма навалица. Не казвай нищо на никого. Ако си отвориш устата, обещавам ти, че всичко, което си преживяла досега, ще ти се стори приятно.

Отново тръгнаха напред. Навлязоха из прашните улици на Корпус Кристи. Стен яздеше право към единствения добър хотел в града. Спряха пред входа. Вътре беше почти тъмно. Само една лампа светеше на бюрото на съдържателя. Александра се облегна на бюрото. Стен натисна звънеца. Изчака малко. След това нетърпеливо позвъни още няколко пъти. Най-сетне собственикът слезе по стълбите с намръщено лице.

— Дамата е изморена. Цял ден сме яздили. Искаме стая за една нощ — каза Стен.

— Трябва да платите предварително и да се запишете тук — каза мъжът, като бутна към Стен тежката, подвързана с кожа книга за регистрация.

Александра го видя, че написа „Мистър и мисис Смит“.

„Винаги е предпазлив, дори в Тексас“ — помисли си тя. Не искаше да започнат да го преследват заради убитите мъже, когато се върнеше в Ню Йорк. Точно в стила на Стен, точно в стила на предпазливия, пресметлив Стен Луис.

Парите бяха платени, имената на посетители записани. Съдържателят му подаде ключа от стаята и тръгна по стълбите пред тях.

Щом влязоха в стаята, Стен заяви:

— Излизам, за да подготвя утрешното пътуване, Александра. Мисля, че си достатъчно изморена, за да не ми създаваш неприятности.

Обърна се и излезе от стаята, като я заключи отвън.

Александра чу как неясните му стъпки се отдалечават по коридора. Всъщност нищо нямаше значение за нея. Сънят я погълна, за да ѝ донесе дълбоката забрава, за която копнееше.

Навън все още беше тъмно, когато Стен се приведе над нея с лампа в ръка, за да я вижда по-добре. Светлината и присъствието му я събудиха. Александра се размърда, мислейки си, че ѝ се иска вечно да остане в леглото.

— Събуди се. Продадох конете и купих билети за една шхуна, която отива до Ню Орлиънс. Това беше най-доброто, което можах да намеря. Ще бъдеш в една каюта с няколко други жени. Ще можеш да си починеш по пътя. Ставай. Не трябва да закъсняваме.

— О, Джейк. Аз...

Гневът на Стен избухна. Удари я силно по лицето. Александра просто остана да лежи, усещайки как я обзема вцепенение.

— Никога, никога не ме наричай отново с неговото име. Чуваши ли, Александра? — свирепо изсъска той, приведен над изнуреното ѝ тяло.

Тогава Александра си спомни. Сънуваше Джейк и без да съзнава, бе промълвила името му.

— Разбра ли ме? — изсъска отново Стен, като сграбчи отпуснатото ѝ тяло и го разтърси.

— Да. Да, Стен.

— Добре. А сега ставай. Шхуната вдига котва призори. Дотогава трябва да сме на борда.

Александра се надигна. Сякаш в тялото ѝ се забиха хиляди игли. Стен стоеше отстриани и я наблюдаваше. Изпъшка от досада. Взе една бутилка и чаша и седна до нея. Наля чашата догоре и я поднесе до устните ѝ.

— Пий! Евтиното уиски ще те ободри. Изпий го всичкото.

Александра се подчини. Взе чашата с треперещи ръце и я поднесе към устните си. Стен измъкна чашата от ръцете ѝ и наля уискито в гърлото ѝ. Александра преглътна и се задави от парещата течност. Щом изпи цялата чаша, Стен наля и на себе си. Изпразни чашата и остави шишето настрана.

Върна се при Александра и я вдигна на крака. За миг стаята се разлюля пред очите ѝ, но се почувства по-добре. Тялото вече не я болеше толкова. Пълната чаша уиски на гладен стомах я удари право в главата.

— Така е по-добре — рече Стен, хвана я за ръката и я поведе към вратата. — Няма да разговаряш с пътниците. Престори се, че ти е лошо или нещо подобно. Не искам да имам неприятности с тебе.

— Добре, Стен — несигурно отвърна тя, усещайки как краката ѝ треперят.

Слязоха по стълбите. Стен хвърли ключа на бюрото на съдържателя, хвана здраво ръката на Александра и я поведе навън. Докато вървяха, не поглеждаше встрани. Александра едва успяваше да го следва.

Най-накрая стигнаха кея. Случилото се след това ѝ приличаше повече на кошмар, отколкото на истина. Стен я качи на борда и я

настани в една стая с три други жени, които спяха. Те само промърмориха недоволно, докато Стен неволно се буташе в леглата им, за да настани Александра. Тя се отпусна на леглото си както беше облечена и потъна в дълбок сън, който продължи през цялото пътуване, с изключение на кратките будни моменти, когато спазмите на стомаха ѝ търсеха облекчение. Ядеше малко. Спеше през повечето време.

В Ню Орлиънс се наложи Стен да я свали на ръце на кея. Беше толкова отслабнала, че не можеше да вдигне глава. Отидоха в най-добрия хотел в Ню Орлиънс. Стен я внесе на ръце. Във великолепното фоайе на хотела Александра се почувства притеснена от мръсния си, раздърпан вид, но всъщност беше цяло щастие, че изобщо е жива след всичко преживяно. Стен я отнесе по стълбите до една просторна, луксозна стая и внимателно я остави на леглото. Александра се огледа удивена. С изненада откри, че напълно е отвикнала от подобен лукс.

— Александра, аз излизам. Имам доста работа, преди да тръгнем. Ще се обадя да ти изпратят храна и гореща вода. Ще се върна веднага щом мога. Не се опитвай да избягаш междувременно — спря за миг и погледна преbledнялото ѝ, изпито лице и отпуснатото и тяло. — Всъщност, мисля, че няма нужда да се притеснявам, че ще избягаш. Не вярвам, че можеш да станеш.

Александра безизразно погледна доволната му физиономия. Не беше способна на чувства или разсъждения. Единственото, което искаше, беше да я остави да лежи. Може би така гаденето щеше да отmine. Замъгленото ѝ съзнание почти не реагира, когато Стен излезе от стаята и я заключи отвън. След малко потъна в дълбок сън.

По-късно я събуди прислужницата, която внесе поднос с храна. Мъже от персонала донесоха гореща вода, за да напълнят ваната. Прислужницата остави подноса, приближи се до Александра и колебливо попита:

— Това ли е всичко, мадам?

Александра отвори очи и втренчи поглед в момичето. Мина известно време преди да разбере какво я питат.

— О, да. Да, това е всичко, благодаря.

Прислужницата направи лек реверанс и побърза да излезе. Останалите я последваха.

За нейна изненада, Александра се почувства по-добре. Вече не ѝ беше толкова лошо. Стомахът ѝ почти се бе успокоил. Би било чудесно да вземе една продължителна, гореща баня.

Започна бавно, внимателно да съблича изпокъсаните си, прашни дрехи. С големи усилия успя да събуе ботушите си. Стана и прекоси стаята. Мярна образа си в огледалото и спря. Не можа да се познае.

Беше слаба, болезнено слаба, а зелените ѝ очи изглеждаха толкова големи, че изпълваха лицето ѝ. Косата ѝ беше прашна и с полепнали сламки. От предишната красавица беше останала само една сянка.

Пренесе подноса с храна до ваната и се отпусна в успокояващата вода. Къпеше се и ядеше по малко, докато водата не изстина, а храната не свърши.

Изплакна косата си и я уви с една хавлиена кърпа. Не можеше да направи нищо повече, докато не намереше гребен. След това подсуши тялото си и се върна в леглото. Скоро сънят отпусна напрегнатите черти на лицето ѝ. Тя отново заприлича на някогашното невинно момиче.

Вече бе тъмно, когато се събуди. Стен тъкмо палеше лампите.

— По-добре ли се чувстваш, Александра? — попита Стен, щом видя, че очите ѝ са отворени.

— Да.

Стен седна на ръба на леглото. Александра се отдръпна от него и придърпа завивката до шията си.

— Успях да купя билети за един параход, който тръгва утре за Ню Йорк.

— Утре?

Очите му потъмняха.

— Няма смисъл да се бавим тук. Ще се възстановяваш, докато пътуваме през океана. Морският въздух ще ти подейства добре. Освен това трябва да се връщам в Ню Йорк. И без това отсъствах твърде дълго. Купих дрехи за двама ни. Разбира се само най-необходимото. Ще можеш ли да се облечеш сама?

Александра кимна.

— Добре. За себе си съм наел отделна каюта. Ще пътуваме под собствените си имена. Не искам да опетня репутацията ти, тъй като отсега нататък името ти ще се свързва с моето. За нещастие — добави

той и прекара ръка по голото ѝ рамо, — това налага да сдържам желанията си. Но вярвам, че ще успея да издържа, докато стигнем до Ню Йорк.

Александра вдигна очи към лицето му. Стен се усмихваше жестоко, а сивите му, вълчи очи преценяваха формите ѝ, прикрити от одеялото. Наклони се към нея с горящи очи, но Александра вдигна ръка, за да се предпази. Мисълта, че друг мъж може да я докосва след Джейк, беше отблъскваща. Нещо повече — беше непоносима.

Стен се отдръпна, а очите му потъмняха.

— Значи така ще бъде. Добре. Засега ще останем на това положение, но щом веднъж стигнем в Ню Йорк, ще се наложи да споделяш леглото си с мене.

Александра мълчаливо извърна глава и Стен излезе от стаята, като не пропусна да заключи вратата след себе си.

Александра стана и започна да оглежда покупките, донесени от Стен, Намери онова, което търсеше — гребен. Започна да разресва косата си.

Отне ѝ доста време, за да възвърне предишното ѝ великолепие, но когато привърши, образът ѝ само наподобяваше предишната Александра. Лицето, което я гледаше от огледалото, вече не беше нежно и уязвимо. Зелените очи гледаха строго и решително, с разбиране за живота. Тази Александра би могла да получи онова, което би поискала. Би могла да направлява собствената си съдба. Щеше да се ожени за Стен, за да даде име на детето на Джейк. А след това щеше да дойде времето за отмъщението ѝ.

Решението бе взето. Александра се върна в леглото и потъна в спокойния сън на човек, който няма грижи.

Повече нищо не се случи до сутринта на следващия ден, когато я събуди Стен. Беше доста притеснен, че още не се е облякла. Изглеждаше както обикновено в строгия си делови костюм. Подкани я да побърза и излезе от стаята, за да поръча закуска.

Александра започна да се облича припряно. Сложи си бельото, което Стен ѝ беше избрал и облече тъмна, семпла рокля. Прибра косата си на плитка на врата и си сложи една обикновена шапка. Беше ѝ топло с тези дрехи и се чувстваше непривлекателна. Набута излишните дрехи в чантата си, остави я на леглото и слезе при Стен за закуска.

Беше избрал малка маса близо до прозореца, прикрит от тънка, бяла завеса. Току-що бяха сервирали храната. Огледа я критично, докато ѝ помагаше да седне, после кимна одобрително.

Александра започна да си сервира от закуските. Стен я изгледа подозрително, после се усмихна, а сивите му очи доволно проблясваха.

— Човек би помислил, че ядеш за двама — каза той многозначително.

Александра се изчерви и избягна погледа му.

— Доста се учудих, докато пътувахме с шхуната от Корпус Кристи. Никой друг не се разболя от морска болест. Помислих, че е от изтощението, но сега ми хрумна нещо друго. Детето от Джейк ли е, Александра?

Александра тъкмо вдигаше чашата с шоколад и ръката ѝ трепна.

— Понякога се случва, както знаеш — промърмори тя.

Стен кимна, без усмивката да слиза от лицето му.

— Не бих могъл да съм по-доволен, колкото и да те изненадва това. Разбираш ли, сега трябва да се омъжиш за мен по своя воля, ако не искаш детето да се роди копеле. А ние знаем какво се случва с копелетата, нали? Едва ли семейство Кларк биха изтърпели още едно, нали?

Александра спокойно срещна погледа му. Стен си мислеше, че прави хитър ход, като използва бременността ѝ, докато всъщност направо падаше в ръцете ѝ.

— Да, не биха го изтърпели.

— Значи ще се омъжиш за мен, за да дадеш име на детето си, по липса на други причини?

— Може би — отговори Александра, като се опита да прикрие нетърпението си.

— Трябва да помниш. Александра, че нито един почтен мъж не би се оженил за теб, ако разбере за детето.

Александра сведе глава, след това отново го погледна, мислейки си колко сладко ще бъде отмъщението ѝ.

— Кажи, ще се омъжиш ли за мен?

— Не те обичам, Стен.

— По дяволите! Това никога не е имало значение за мен. Изобщо не е важно. А ти се нуждаеш от мен. Да, за Бога, този път ти се нуждаеш от мен. Би трябвало да ме молиш да се ожения за теб. Но аз

съм добър. Сам те моля да се омъжиш за мен, Александра. Ще го направиш ли?

Александра въздъхна, след това заяви съвсем ясно.

— Да, мисля, че ще го направя, Стен Луис.

Стен се усмихна на победата си и взе вилицата.

— Яж. Ню Йорк ни очаква.

Приключиха закуската си в пълно мълчание. Стен я придружи до очакващия ги отвън файтон. Багажът вече беше натоварен от портиера. Александра хвърли един прощален поглед към огрения от светлината на утринното слънце Ню Орлиънс. Изглеждаше по-красив и романтичен от преди. Този път не беше нито гладна, нито я преследваха, но по някаква причини ѝ липсваше предишния оптимизъм. Младостта ѝ беше останала някъде по пътя.

Стигнаха на кея. Придружиха ги с големи церемонии до каютите им. Знаеше, че това пътуване ще бъде съвсем различно от предишното. Стен я остави сама в приятна, чиста каюта. Александра седна на койката. Помисли си, че независимо от това колко хубаво щеше да бъде това пътуване, на края му не я очакваше Джейк. Срещна го при първото си пътуване и вече нищо не можеше да я накара да забрави Джейк и онова, което бяха преживели заедно.

Любов. Страст. И едно дете. Щеше да направи така, че детето ѝ никога да не изпита болките, които тя беше понесла. А Джейк щеше завинаги да остане в сърцето и в ума ѝ. И в тяхното дете.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ТРОГОАРИТЕ НА НЮ ЙОРК

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Нощният бриз, който не носеше много прохлада, разлюля пердетата в стаята на Александра на втория етаж и довя звуците на летния Ню Йорк. Александра отиде до прозореца и дръпна пердетата, за да погледне към осветената улица. Вятърът беше влажен и с нищо не допринесе за доброто настроение на Александра, както и многолюдната улица.

Пусна пердетата и се приближи към голямото огледало. Помисли си колко различен беше Ню Йорк от горещия, сух въздух на Тексас, от безкрайните, открити равнини, от звуците на природата и на добитъка. Надяваше се да го забрави, да свикне отново с Ню Йорк. В края на краищата домът ѝ беше тук. Но не успя. Не можа да забрави хазиендата, каубоите, тамошния начин на живот. Не можа да забрави и Джейк. Той постоянно беше в мислите ѝ. Нощем тялото ѝ копнееше за него, за докосването му, за близостта му. Успокояваше я само мисълта за тяхното дете, което растеше под сърцето ѝ.

Погледна към корема си в огледалото. Бременността все още не ѝ личеше. След като напуснаха Ню Орлиънс беше наддала малко. Пътуването с кораба беше дълго, а храната добра. Гърдите ѝ бяха наедрили и придаваха закръглен вид на фигурата ѝ. Усещаше в погледа на Стен желанията, които предизвикваше у него. Джейк я караше да се чувства жива, красива, чувствена и тогава искаше наистина да бъде такава заради него. Сега вече нямаше значение.

Бледозелената рокля, която носеше, беше дълбоко изрязана и разкриваше меките извивки на зрелите ѝ гърди. Прилепваше плътно към тесния ѝ кръст и се спускаше грациозно до пода. Роклята беше красива, а смарагдовата огърлица, останала от майка ѝ, ѝ подходеше. Прическата ѝ беше красиво оформена. Златисточервената ѝ коса се виеше на къдрици покрай главата ѝ. Стен щеше да остане доволен.

Той настоя тази вечер да изглежда особено красива, тъй като щяха за първи път да се представят официално пред нюйоркското общество. Искаше да я заведе на премиера в театъра. Сякаш я излагаше на показ — като нов кон или карета, като някаква

придобивка, с която искаше да впечатли важните особи в нюйоркското общество. Е, нека, помисли си тя, защото по този начин щеше да осигури подобаващо място на детето ѝ в обществото.

Когато се върна със Стен преди две седмици, не откри големи промени в къщата и роднините си. Икономката ѝ беше много добра и всичко беше в ред. Братовчедите дойдоха да я видят заедно с омразните си синове. Всичките, вече сгодени, доведоха и глупавите си бъдещи съпруги. Александра търпеливо понесе присъствието им. Изтърпя дори собственическата гордост на Стен пред останалите. Стен незабавно обяви годеща им, приет с пълно одобрение от фамилията. Александра скри истинските си мисли и изигра ролята на покорна жена, но дълбоко в душата ѝ планове ѝ останаха непроменени. Стен щеше да почувства острието на отмъщението ѝ, веднага щом детето ѝ се появеше на белия свят.

Дотогава трябваше да се примири с ролята си. Стен настояваше за бърз брак, но Александра продължаваше да отлага. Торможеше я мисълта, че ще трябва да живеят под един покрив с него и дори да делят едно легло. Как щеше да понася близостта му, след като не можеше да забрави Джейк? Но Стен продължаваше да ѝ напомня, че ако не се оженият скоро, бременността ѝ ще започне да личи. Как щяха да обяснят преждевременното раждане на детето? Той беше прав, разбира се, но все още ѝ беше трудно да приеме Стен за свой съпруг.

Продължаваше да обича Джейк с цялото си сърце. Той беше мъжът, който трябваше да бъде неин съпруг и да слее живота си с нейния. Не можеше да се примири с мисълта, че е мъртъв, макар че видя как Стен го застреля. Все още го чувстваше и усещаше. Като че ли беше жив и я викаше. Но това беше невъзможно. Джейк беше мъртъв. Трябваше да приеме този факт, за да може да продължи да живее.

Отново погледна образа си в огледалото. Лицето ѝ беше преbledняло, а очите ѝ блестяха ярко от мислите за Джейк. Разтърси глава, за да не позволи на сълзите да протекат по лицето ѝ. Нямахме смисъл да мисли за него, да го желае, почти да го чувства в себе си. Трябваше да престане да мисли за него, иначе щеше да полудее.

Излезе бързо от стаята, сякаш искаше да избяга от спомените, които непрекъснато я преследваха. Понякога се събуждаше нощем, плувнала в пот. Измъчваше я споменът за Джейк, който я прегръща.

Образът му беше толкова истински, че ѝ се струваше, че може да го докосне. Животът без него беше непоносим...

Когато слезе на долния етаж, Стен я очакваше във фоайето. Вдигна очи към нея и сивите му очи изведнъж омекнаха. Тръгна към нея и щом Александра слезе от последното стъпало, хвана ръцете ѝ и нежно я притегли към гърдите си. Александра изтърпя кратката прегръдката, като си напомни, че щеше да се омъжва за този човек.

Той повдигна брадичката ѝ и погледна в зелените ѝ очи, които го наблюдаваха студено.

— Тази вечер си великолепна. Роклята е чудесна, а смарагдите... мисля, че нито една жена не може да се сравни с теб.

— Благодаря — каза решително Александра, измъкна се от ръцете му и се отдалечи.

Стен се намръщи, после я последва. Александра влезе в салона и замислено се загледа през прозореца. Стен се загледа в нея. Откакто се върнаха от пътуването беше все такава — далечна, отчуждена. В нея го нямаше вече предишният дух, предишният огън. Искаше отново да се върне предишната Александра, дори да му се наложи да се бори с нея през цялото време. Реакцията ѝ не беше предизвикана от нещо, което беше казал или направил. Налагаше се да напруга цялата си воля, за да не обръща внимание на студените ѝ, хапещи очи и просто да я събори на пода, да я обладае както първия път и да се увери, че под студената обвивка все още се крие предишната топла, жизнена жена. Но се боеше да не я изгуби, когато венчавката им беше толкова близо. Все още не беше съвсем сигурен в нея. Може би беше дори, по-малко сигурен от преди, тъй като Александра се беше превърнала в силна жена — жена, която не се боеше, не се притесняваше и просто изчакваше. Съмняваше се, че щеше да я склони да се омъжи за него, ако не беше бебето, което носеше в утробата си. Беше толкова отчуждена, сякаш нищо не я засягаше.

— Време ли е да тръгваме, Стен? — най-накрая попита тя.

— Да, разбира се, скъпа. Преценил съм точно кога ще се появим. Ти си жената, за която утре иде се говори най-много в Ню Йорк.

— Колко приятно — сухо каза Александра.

Стен ѝ помогна да се качи в модерната открита карета. Видът му говореше, че се гордее с новата кола, но забеляза, че Александра само ѝ хвърли един бърз поглед със студените си, пронизващи очи, докато

се качваше в нея. Не изглеждаше ни най-малко впечатлена. Нищо от онова, което правеше, независимо колко го обмисляше, колко беше скъпо, не можеше да предизвика вниманието ѝ. Дори самия Ню Йорк сякаш считаше за една мръсно, многолюдно стълпотворение. Та Ню Йорк беше перлата на Америка! Останалата част от страната изглеждаше варварска в сравнение с него. Нима не бе видяла сама упадъка на Юга и дивотията на Тексас?

Като се наклони към нея, Стен каза тихо, така че кочияшът да не го чуе:

— Александра, открих един малък прекрасен параклис. Мисля, че ще ти хареса да се венчаем там. Ще се венчаем без много шум и приготовления. По-късно можем да организираме великолепен бал, за да те представим на всички известни хора в Ню Йорк. Позволих си волността да насроча венчавката след една седмица.

— Какво? — прошепна тя, чувствайки как сърцето ѝ започва да бие по-бързо.

— Изглежда, че не можеш да вземеш решение, скъпа, а знаеш, че не можем да отлагаме повече. Докторът...

— Знам. Знам, но...

— Никакво, но, Александра. Ще се оженим. Няма смисъл да отлагаме повече. Ще успееш ли да приготвиш роклята си за една седмица?

Александра така сви юмруците си от възмущение, че кокалчетата ѝ побеляха. Стен беше прав. Трябваше да се омъжи за него и то скоро. Джейк беше мъртъв. Да, той беше мъртъв. О, защо не можеше да се примири с тази мисъл?

— Александра?

— Да? — прошепна тя.

— Съгласна ли си... след една седмица? — попита Стен с облекчение.

— Да — потвърди тя по-силно. — След една седмица, Стен. Прав си. Не можем да отлагаме повече. Трябва да мисля за детето си.

Стен сложи големите си ръце върху юмруците ѝ.

— Няма да съжаляваш. Ще съм добър към теб. Ще бъда прекрасен съпруг. Обичам те, Александра — добави той, за да ѝ покаже, че иска нещо повече от парите ѝ. — Знам, че не ми вярваш, но наистина те обичам. Нима мога да не те обичам?

Александра замълча, наблюдавайки сградите, които отминаваха. Какво повече искаше Стен от брака си с нея?

— Надявам се, че някой ден ти също ще ме обикнеш — добави той, а в гласа му се прокрадна надежда.

Най-накрая Александра се обърна към него, като се опита да смекчи изражението, което знаеше, че е изписано на лицето ѝ.

— Още е рано за това, Стен. Ще се оженим, а после ще видим.

Стен кимна. Започваше да признава, че трябва да се примири с онова, което Александра му дава от себе си. Можеше да обладае тялото ѝ със сила, но не и същината ѝ. Единствено в нейната власт беше да му се отдаде изцяло.

Изминаха останалата част от пътя в мълчание, всеки потънал в собствените си мисли.

Каретата спря пред една великолепна, внушителна сграда. Александра я погледна любопитно и почти се разсмя при мисълта колко глупаво би изглеждала, ако я поставят насред Тексас. Ами богатите, издокарани хора наоколо? Те ще изглеждат дори още по-абсурдни. Стен ѝ помогна да слезе от каретата и я поведе през тълпата хора, които сплетничеха и оглеждаха останалите, докато бавно си пробиваха път към театъра.

Стен я преведе през тълпата с властен и решителен вид, стиснал здраво ръката ѝ. Поздравяваше познатите, но не спираше, за да разговаря. Тази вечер искаше да видят Александра. Утре вестниците щяха да са пълни с описания за нейната красота и неговия триумф, но засега не искаше да я запознава с никого, докато не организираше разкошния бал в техния дом, където щеше да я представи като своя съпруга. Тогава първата точка от плана му щеше да бъде изпълнена.

Стен беше амбициозен човек. Винаги беше такъв. Може би се дължеше на начина, по който беше роден, но винаги бе искал нещо повече от пари. Искаше високо положение в обществото. Тогава щеше да добие истинската мощ и пари, за които копнееше. Можеше да осъществи всичките си мечти, щом красивата Александра Кларк беше до него. А скоро, съвсем скоро, тя щеше да бъде негова, изцяло негова.

Залата на театъра беше украсена с орнаменти и позлата, а креслата в ложите и партера — тапицирани с плюш. Александра, без да иска сравни това излишество с простата функционалност на мебелите в Тексас. Разбира се, един ден може би Тексас също щеше да

се поддаде на леността и удобствата, които идваха с натрупването на богатства, но засега не беше така. Театърът наистина беше красив, мислеше си Александра, докато Стен я водеше към ложата им нагоре по украсените стълби. Тази ложа струваше доста, но трябваше да има съвършен фон за прекрасната Александра.

Щом се настаниха в ложата Стен огледа публиката покрай тях и в партера. Доволно забеляза множеството лица, обърнати към тях. Усмивна се любезно на Александра и хвана ръката ѝ. Много добре осъзнаваше каква великолепна двойка са.

— Харесват ли ти местата, скъпа? — попита тихо той.

Александра го изгледа студено.

— Местата са превъзходни. Надявам се пиесата да е добра, ако изобщо заслужава да се гледа.

— Сигурен съм, че ще е добра.

Александра кимна и заразглежда хората. Никога не бе се чувствала по-самотна и отчуждена, въпреки че в момента седеше на едно от най-добрите места в театъра, в деня на премиерата на нова пиеса в Ню Йорк. Смарагдовата ѝ огърлица струваше цяло състояние, роклята ѝ беше просто мечта, а самата тя — по-красива от всякога. Но поне в момента нито красотата ѝ, нито богатството ѝ, нито театърът имаха някаква стойност за нея. Видя скъпоценностите, които носеха жените наоколо, в пълен контраст с беднотията на Юга и Тексас. Откри, че вече нищо не я свързва с тези хора. Сърцето ѝ беше с хората от Тексас — онези мъже и жени, които се бореха, за да оцелеят. Тексас беше жив, трепетно жив. Хората край нея не можеха да я впечатлят, щом знаеше как тексасци се борят с природата, с индианците, с крадците на добитък.

Лицата на тези хора тук бяха бледи, мускулите им отпуснати, а инстинктите им притъпени. Ако един мъж и една жена с такива качества живееха в Тексас, нямаше да оцелеят дълго. Тук живееха сред разкош, но всъщност не бяха живи. Едва ли бяха в състояние да изпитват някакви чувства, когато седяха тук и чакаха други хора да ги забавляват? В Тексас, в ранчото, при стадото, между говедата и мустангите, хората разбираха, че са живи по енергията, която изразходваха всеки ден, за да оцелеят. А развлеченията? Те се развличаха сами. Хората живееха там от находчивостта си, от собствената си сила и решителност. Тук човек би могъл да преживее с

наследени пари или с богатството на съпругата си, или като ограбва по-малко богатите. Знаеше, че вече не иска да живее в Ню Йорк. Вече не принадлежеше към тези хора. И не искаше да принадлежи към тях.

Завесите се вдигнаха и пиесата започна. Александра се опита да се съсредоточи, но мислите и скоро се отклониха, тъй като историята ѝ се стори нереална. Стен я задържа в ложата по време на антракта. След като пиесата свърши, побърза да я отведе във фойето. Поздравяваше, усмихваше се и кимаше на много хора, но не направи опит да ги спре и да я запознае с тях.

Луната грееше с бледа сребърна светлина, а улиците бяха тъмни. Александра беше доволна, че е тъмно. Тъмнината ѝ предлагаше укритие от немигащия поглед на Стен, докато пътуваха към дома ѝ.

Каретата се движеше доста бързо. Една възрастна жена излезе на улицата. Александра изпищя. Каретата изви, за да я заобиколи, но за съжаление прекалено късно. Блъснаха жената, която падна по гръб на бордюра.

— Стен! Стен, спри каретата. Ударихме една жена — извика Александра със загрижен глас. — Не видя ли? Трябва да се върнем.

— Нощният пазач ще се погрижи за нея. Няма смисъл да се замесваме. Във всеки случай почтените хора не се разхождат по това време на нощта. Сигурно е някоя пияница.

— Стен, трябва да се върнем — повтори тя по-твърдо, без да се изненада от безчувствието му.

— Но, Александра...

— Моля те. Заради мен — приближи се тя към него и го хвана за ръката.

— Добре. Ще се върнем — съгласи се той. Не можа да ѝ откаже, когато беше толкова близо до него, че можеше да вдъхне сладкия ѝ аромат и да почувства мекотата на ръцете ѝ, които го умоляваха. Когато беше близо до нея, винаги губеше самообладанието си.

Извика на кочияша и скоро бяха при старата жена. Лежеше точно там, където беше паднала — една човешка купчина в дрипава дрехи. Александра се надигна да излезе от каретата.

— Къде отиваш? — попита Стен, като я хвана за ръката.

— Искам да видя дали е жива. Може би се нуждае от лекар.

Стен изпъшка мислено. Нареди на кочияша да слезе. Той отиде до сгърчената фигура на улицата, вдигна жената и я отнесе до

каретата. Постави я на седалката срещу Александра и Стен, и се върна на капрата.

— Карай — заповяда му миг по-късно Стен.

Щом отново потеглиха, Александра се приведе над неподвижното тяло, провери пулса ѝ и се обърна облекчена към Стен.

— Все още е жива. Ще я откараме в къщи. Само това можем да направим засега. След това ще изпратим да извикат доктора. Не можем просто така да я изоставим.

Стен погледна объркано Александра, след това реши, че сигурно има някаква връзка с бременността ѝ. Вероятно би се погрижила за всяко наранено същество, било то дори някое животинче. Определено щеше да си откъдне, когато детето се роди.

— Добре — съгласи се Стен с досада, — но ти поемаш отговорността.

— Съгласна съм.

Мълчаливо продължиха към дома ѝ. Александра загрижено наблюдаваше жената, докато Стен си мислеше, че тази случка беше неприятен завършек на прекрасната вечер. Надяваше се, че ще си легне, вместо да слугува на някаква скитница. Е, щом искаше да я направи щастлива, трябваше да се съобразява с нея. Не можеше да си позволи да я разочарова.

Щом се прибраха Александра веднага позвъни на прислужницата си. Когато тя се появи, Александра ѝ нареди да отнесат жената в съседна на апартамента ѝ стая, да я изкъпят и да ѝ намерят някакви чисти дрехи.

Прислужницата поведе кочияша, който носеше изпадналата в безсъзнание жена, нагоре по стълбите.

Наложи се Стен да спре Александра, за да не ги последва. Дръпна я в салона.

— Скъпа, няма нужда да се притесняваш. Прислужницата ти е добра жена и ще се погрижи за всичко. Сега ще наредя да доведат лекаря. Той ще прегледа жената за някакви наранявания.

Александра кимна, но мислите ѝ останаха с групичката на втория етаж. С нетърпение очакваше Стен да си тръгне.

— А сега ми дай една целувка за лека нощ.

Без да мисли, Александра доброволно се приближи до него и вдигна меките си устни към лицето му. Просто искаше по-бързо да се

отърве от Стен.

Почувства, че езика му разделя устните ѝ и се промушва в устата ѝ. Дръпна се назад, но ръцете му я държаха като железни обръчи. Плъзна ръка по тялото ѝ, а бедрата му потриваха твърдата му мъжественост в стомаха ѝ. Александра се опита да се отблъсне от гърдите му, пъшкайки под свирепата му настойчивост.

Накрая Стен почувства, че губи контрол над себе си. Пусна Александра и отстъпи назад. Кръвта шумеше в главата му, а очите му потъмняха и станаха мътносиви. С мъка успяваше да мисли. Александра прогонваше всички мисли от главата му, с изключение на представата за нежното ѝ тяло и за копнежа му да проникне в нея, да я обладае, да я превърне в специален съд, в който да излее своето желание.

Успя да се овладее. Вдигна глава към пламтящите ѝ, зелени очи.

— Съжалявам. Трудно се сдържам, когато съм с теб.

Лицето ѝ остана студено и непроницаемо.

— Сега се качвам горе. Моля те, погрижи се да извикат доктора.

След това побърза да се качи на горния етаж, в стаята при ранената жена.

— Изглежда, че само главата ѝ е наранена — заяви прислужницата.

— Може би раната не е лоша — Александра пристъпи към леглото. Жената все още лежеше неподвижно. Тъмната ѝ кожа, сивата ѝ коса и слабото ѝ тяло говореха, че отдавна не се е хранила както трябва.

— Можеш да си вървиш — обърна се Александра към прислужницата си. — Щом докторът пристигне, кажи му да се качи горе.

Взе лампата и я отнесе до един стол близо до леглото. Задържа светлината над жената.

Ахна от изненада и почти изтърва лампата.

— Ейба? — колебливо прошепна тя, като остави лампата на близката маса. — Ейба — повтори тя с по-голяма увереност, като хвана слабите ръце на жената. — Аз съм, Александра. Вече си в безопасност при мене. Чуваш ли ме, Ейба?

Клепачите на жената бавно премигнаха, после се отвориха, разкривайки големите ѝ, тъмни очи, изпълнени с болка и страдание. На

гладкото ѝ чело се появи бръчка.

— Мис Александра? — колебливо попита тя. — Ти ли си, дете?

— Да, аз съм, Ейба. Аз съм, Александра. Аз съм — разсмя се тя, а по бузите ѝ потекоха сълзи. Беше толкова щастлива, че не можеше да повярва. Вече не беше сама. Имаше някого, когото обичаше. Някой, с когото да живее.

По бузите на старата жена също потекоха сълзи.

— Радвам се да те видя, сладка моя — каза тя с по-силен глас. — Почти бях предала Богу дух.

— О, не, Ейба. Сега си в безопасност. У дома сме. Вече няма нужда да се безпокоиш за нищо.

— Наистина ли, мис Александра? Не мога да се върна на улицата. Просто не мога.

— О, не. Ще останеш при мен. Нуждая се от теб, Ейба. Нуждая се отчаяно. Чуваш ли ме? Трябва да се справиш.

— Нуждаеш се от мен ли, дете? Мислех, че вече никой няма нужда от старата Ейба. Не виждах вече защо да живея. Без приятели, без семейство...

— Ти нарочно се хвърли под каретата, нали? — попита с недоумение Александра.

Лицето на Ейба придоби смутено изражение.

— И аз се срамувам, дете, но, разбираш ли, когато ме остави в Ню Орлиънс, аз взех онзи кораб. Всичко беше наред, докато не стигнах до този град. Преди да пристигна при приятелите си ме ограбиха, набиха ме, взеха ми всичко, което имах. Това място е ужасно, дете. С нищо не е по-добро от Юга. Мислех, че е място за нас, но не е така. По-добре да се върнем на юг. Там поне всеки си знае мястото. Приятелите ми са зле като мен. Не могат да намерят работа, няма откъде да потърсят помощ. Те умират тук, дете. Няма къде да живеят и през зимата студът ги мори. Повече не можех да издържам. Приятелите ми даваха тяхната храна. Не можех да се съглася. Не беше справедливо. Просто повече нямаше за какво да живея.

Александра се наведе към Ейба и нежно погали лицето ѝ.

— Изслушай ме, Ейба. Изпратих да доведат лекар. Той ще дойде скоро. Не можеш да умреш просто така. Нямам никого другото. Чуваш ли? Само ти си ми останала, Ейба, бременна съм от Джейк — от

Джейкъб Джермън. Детето му има нужда от теб. Аз също имам нужда от теб.

— Какво каза, дете? — сепна се Ейба и я погледна със сериозните си черни очи.

— Бременна съм от Джейк.

— Слава Богу. Значи ще има още един Джермън. О, мила, нищо не може да ме направи по-щастлива — каза Ейба и щастливо погледна към Александра. — Сега вече нищо не може да ме убие. Трябва да ставам от това легло и да се залавям за работа. Има много неща за вършене. Приготвила ли си някакви бебешки дрехи?

Александра поклати отрицателно глава през смях.

— Не? Вие, младите, нищо не разбирате. Бебетата идват побързо, отколкото си мислите. Още един Джермън — продължи сияещата Ейба. — Колко се радвам за теб и Джейкъб. За мен винаги е бил истински мъж. Какво хубаво бебче ще си имате!

Александра се усмихна, доволна, че отново вижда светлинка в очите на Ейба.

— Но къде е оня мошеник? Къде е този Джейкъб? Нима не се е оженил за теб? — строго попита Ейба.

Александра бързо стана, прекоси стаята, след това се върна при Ейба.

— Той е мъртъв, Ейба — каза тя съвсем тихо. — Видях как го убиха.

— Божичко! Бог да го прости. Можеш ли да ми разкажеш, дете?

— О, Ейба — изплака Александра, като се отпусна в креслото. — Не мога! Все още...

— Разбирам, дете. Ейба разбира всичко. Ще ми кажеш, когато можеш. А сега трябва да се погрижим за теб. Повече не ми трябва никакви доктори. Ти си ми най-доброто лекарство. Виждаш ли, вече съм по-добре — усмихна се Ейба.

Александра избърса сълзите си.

— Ще останеш в леглото, докато не дойде доктора. След това ще хапнеш малко бульон...

— Бульон ли? — изпъшка Ейба. — О, дете. Гладувам толкова дълго. Имам нужда от малко истинска храна.

Александра се разсмя, чувствайки как щастието нахлува в душата ѝ.

— Добре, ако докторът разреши, можеш да ядеш каквото поискаш.

— О, това звучи добре, мис Александра. Дано по-скоро да дойде.

— Ще дойде, Ейба, и всичко ще бъде наред, съвсем наред.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Идеален ден за женене, мрачно си помисли Александра, докато Ейба оправяше красивата ѝ, бяла булчинска рокля. Слънцето грееше ярко, а хладният ветрец повяваше през отворения прозорец, но Александра не се радваше. Всъщност беше се надявала, че ще завали. Дъждът повече щеше да подхожда на мрачното ѝ настроение.

— Сигурна ли си, че си добре, дете? — попита Ейба, наблюдавайки загрижено Александра. — Скръбта за друг мъж не е най-добрият начин да започнеш брака си.

— Знам, Ейба, но бебето ми трябва да има име.

— Има нещо в този човек...

— Той е единственият, когото имам — прекъсна я Александра.

Бяха прекарали една натоварена седмица. Пазаруваха за сватбата и за бебето. Гощаваха се с най-различни вкусни ястия и си разказваха за всичко, което бяха преживели, след като се разделиха в Ню Орлиънс. Не говореха много за бъдещето, а когато ставаше дума за него, централната тема беше бебето — единствената им връзка с миналото.

— Е, искаше ми се да те видя по-щастлива, мила. Но времето лекува. Винаги е така — заяви Ейба, доволна от вида на Александра.

— Надявам се, Ейба, надявам се.

— Време е, дете. След като сме се заловили с нещо, по-добре да приключваме. Бебето няма да чака никакви свещеници, когато реши, че е време да се появи на този свят.

— Да — разсмя се Александра, — обзалагам се, че моето бебе няма да ги чака.

Пое дълбоко дъх и се насочи към вратата. Ейба я последва, облечена в шумоляща копринена пола.

Стен чакаше в салона на долния етаж, облечен подобаващо за случая. Венчавката беше предстояща и беше станал нервен. Ами ако Александра откаже в последния момент? Ами ако ѝ прилошее? Ами ако се случи нещо непредвидено? Толкова дълго бе чакал този миг, че просто му се искаше да я хване за косата, да я завлече пред олтара и да

приключи с всичко. Нежностите можеха да почакаат за по-късно. Всички тези приготовления го изнервяха, а Александра се държеше още по-хладно, откакто беше открила Ейба. Докато крачеше напред-назад си каза, че веднага след сватбата трябва да се отърве от тази жена.

Видя, че Александра се приближава към него, следвана от Ейба. Забрави за чакането. Цялата му нервност изчезна при появяването ѝ. Помисли си, че никога не я е виждал по-красива, но така мислеше при всяка тяхна среща.

Приближи се до нея и ѝ целуна ръка. Александра остана безразлична към любезността му. Почувства нервността ѝ. Сякаш беше някъде далеч от него. Е, всъщност нямаше значение. Щеше да се омъжи за него, независимо от настроението си. Той самият преживя твърде много, уби твърде много мъже, за да я изгуби в този момент. Александра просто се боеше от мисълта за женитбата. Щеше да се погрижи за това. Не трябваше да ѝ оставя повече време за размисли.

— Хайде, Александра, време е — каза той, като ѝ предложи ръка.

Каретата се придвижваше бързо по улицата, отнасяйки бързо тримата си пътници към църквата. Всичко изглеждаше някак нереално на Александра, макар да чувстваше тежките ръце на Стен върху своята. Улиците бяха изпълнени с хора, които бързаха, заети със своята работа. Не можеха да знаят, а и едва ли щяха да се заинтересуват, че щеше да се омъжи за човек, когото не обичаше или че сърцето ѝ се късаше от любов по мъжа, загинал от ръката на годеника ѝ. Но тя не можеше да не мисли за него. О, Джейк, защо не можеш да застанеш до мен?

Каретата продължаваше да се движи безмилостно, доближавайки ги все повече и повече към параклиса. Свещеникът нямаше да ги чака. Стен нямаше да я чака. Само Александра искаше да задържи бързо приближаващия миг, в който щеше да застане със Стен Луис пред олтара. Докато седеше и мислите ѝ скачаха в търсене на изход, досущ пеперуда, която се блъска в прозорец, каретата зави и спря пред входа на малка каменна сграда, близо до величествена църква.

Стен се обърна към нея и се усмихна.

Не можеше да понася победоносното му изражение. Александра извърна поглед към улицата. Измъчените ѝ очи се разшириха при вида на една самотна мъжка фигура, която се виждаше в далечината.

Сърцето ѝ сякаш спря за миг, след това започна да бие бързо и всеки удар отекваше в ума ѝ — Джейк, Джейк, Джейк!

Ръката ѝ сама затвори устата ѝ, за да заглуши името, което искаше да изкрещи. Нямаше никакъв Джейк. Той беше мъртъв. Имаше само Стен Луис!

Тръсна глава, за да прогони тези мисли. Очите ѝ блестяха от сълзи и болка, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. Не можеше да си поеме дъх.

— Александра, идваш ли? — нетърпеливо попита Стен.

Опита се да превъзмогне замайването си. Стен беше слязъл от каретата и протягаше ръце към нея. Беше време. Трябваше да отиде с него. Защо ѝ трябваше да поглежда към онзи самотен мъж, който се приближаваше с широки крачки. Джейк беше мъртъв.

— Александра!

— Да. Да. Идвам, Стен — прошепна тя.

Почувства как Стен хваща ръката ѝ. Дали онзи мъж все още я наблюдаваше? Не трябваше да се обръща. Не трябваше!

Високите, резбовани врати на параклиса се разтвориха и Стен я въведе в светлата обител. Вътре беше прохладно. Вървяха един до друг, а Ейба ги следваше. Пътят до олтара ѝ се стори невероятно къс.

Свещеникът и жена му бяха усмихнати, сивокоси хора, които им кимнаха окуражително, щом ги видяха, че се приближават. Отнякъде се появиха цветя. Александра ги държеше в ръка и вдъхваше аромата на цветовете. Колко ли дълго щяха да останат свежи?

Говореха шепнешком. Не можеше да чуе думите им. Дали самотният мъж все още беше отвън?

Стен държеше ръката ѝ. Неговата длан беше гореща, а нейната — студена. Чувстваше близостта на Ейба от дясната си страна. Не можеше да почувства Стен, който стоеше от лявата ѝ страна. За нея той не съществуваше. Жената на свещеника им се усмихваше с топли очи. Свещникът отвори библията. Започна да говори. Какво казваше? Като че ли не можеше да го чуе.

Зад тях се чу шум. Вратата на параклиса се отвори. Чуха се стъпки. Сърцето ѝ подскочи. Наложиха си да гледа свещеника.

Той гледаше някъде зад тях. Лицето му беше смутено. Намръщи се леко, преди да се върне към библията. Изкашля се, преди да продължи четенето.

— И ако има някой човек, който може да представи причина, поради която този мъж и тази жена не могат да се свържат в свещен брак, нека да говори сега или завинаги да мълчи.

Тишина.

Сърцето ѝ заби по-бързо. Параклисът беше тих. О, Господи, моля те, нека да има някаква причина! Има причина, има много причини. Не мога да се омъжа за този човек. Той уби моя любим. Как мога да се омъжа за него? Никой ли няма да каже нещо?

Тишина.

Свещеникът отново се изкашля, погледна покрай тях и продължи с обряда.

— Александра?

Нейното име! Свещеникът беше спрял да говори. Александра го погледна. Какво искаше от нея?

— Вземаш ли този мъж...

Ето това е. Нейният отговор. Трябваше да се съгласи. Бяха само две думи. Две къси думи, които щяха завинаги да я свържат със Стен Луис. Две малки думи, които щяха да я направят съпруга на Стен.

Свещеникът гледаше към нея. Стен гледаше към нея. Александра отвори уста. Какви бяха думите?

— Аз... аз...

— Не го взема! — изгърмя един познат глас в задната част на параклиса.

— Джейк! — извика Александра, а сърцето ѝ заби така, сякаш щеше да се пръсне от щастие.

Но докато се обръщаше да види любимия си, Стен бръкна в джоба си. Беше дошъл подготвен. Измъкна пистолета си докато се обръщаше. Свещеникът го видя и посегна да го спре. Движението му закачи пръста на Стен, който вече беше на спусъка.

Последва изстрел. Куршумът се заби в ръката на свещеника. Бликналата червена кръв напръска бялата рокля на Александра. Съпругата му изпищя и се хвърли към падналия човек.

Стен пренебрегна ранения и продължи движението си. Револверът му все още димеше, а в следващия патрон се криеше живота на Джейк.

Но Джейк беше готов.

Ръката му беше спокойна, а очите му сурови. Стреля само веднъж. Беше нужен само един-единствен изстрел. Куршумът на Джейк се заби в гърдите на Стен и го отхвърли назад към олтара. Стен падна назад, докато животът му го напускаше. Сивите му очи ги погледнаха объркано, а после се затвориха, за да не видят нищо повече.

Александра се втурна към Джейк и се хвърли в обятията му, а по лицето ѝ се стичаха щастливи сълзи.

Наистина ли беше жив? Нима беше истина? Погледна сериозното му, мъжествено лице. На слепоочието му се виждаше пресен розов белег. Александра прекара пръсти по него. Да, беше истина!

Джейк я притисна към себе си.

— Обичам те, Александра! Обичам те!

Александра нетърпеливо притисна устни към неговите.

Вече нищо не можеше да ги раздели.

ЕПИЛОГ

Александра и Джейк стояха един до друг на ветровития хълм, под топлото лятно слънце и гледаха към гроба на Олаф Торсен. Оставиха посещенията си тук за най-накрая — един израз на уважение към човека, който ги беше събрал.

— Жалко, че не си имал възможност да го познаваш — замислено каза Александра.

— Скъпа мисис Джермън — отвърна Джейк, като ѝ се усмихна, — вярвам, че ще го опозная добре, след като чуя всичките истории, които ще разкажеш на мен и на децата ни за него.

Александра му се усмихна в отговор и стисна ръката му.

— Предполагам, че си прав, но само ако изоставиш кравите си достатъчно дълго, за да чуеш историите.

— Нашите крави, Алекс, и знаеш, че ще бъдеш там заедно с мен.

Александра се разсмя.

— Не знам дали изобщо бих се омъжила за теб, ако знаех...

Джейк я дръпна към себе си със строго изражение.

— Никога вече не казвай това, Александра! Не знаеш какви адски мъки преживях. Нямах представа дали Стен вече не се е оженил за теб, не знаех дали си в безопасност. Мислех, че ще полудея, докато стигна до Ню Йорк. След като си отиде, преходът със стадото вече нямаше никакво значение за мен.

Притисна я силно, а устните му погалиха косата ѝ.

— Само те дразнех, Джейк. Знаеш колко те обичам.

— Мисля, че ще мине доста време, преди да съм напълно сигурен в теб, Алекс — отвърна той през смях. — Ти си като див мустанг. Може и да си опитомена, но винаги ще се стремиш към свободата.

— Джейк, свободата е в живота ми с теб и нашите деца, в обединението на „Бар Джей“ и корабната компания „Кларк“.

— Знам и мисля, че този бизнес ми допада. Вече имам някои идеи за превоз на памук от Луизиана до Ню Йорк, а също и на говеда

от Тексас, разбира се.

— Планираш истинска империя Кларк-Джермън, нали?

Джейк ѝ се усмихна.

— Като мислиш, мисли мащабно.

— Е, Тексас е достатъчно голям за мене.

Беше време да напуснат ветровития хълм. Беше време да се качат на кораба, който щеше да ги откара към Тексас, най-сетне завинаги заедно.

Издание:

Джейн Арчър. Непокорна страст
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.